

BURMESE
CLASSIC
COM

စွဲသံကား

တစ်ယူသန်ကလံစား

MAGNUM FORCE

MEL VALLEY

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၁၃၉၁/၂၀၀၃ (၁၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၁၂၆၇/၂၀၀၃ (၁၁)

- ၂၀၀၄ - ခုနှစ်
ဇန်နဝါရီလ ဒုတိယ အကြိမ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ - ၀၃၇၆၉)

ရွှေသမင် စာပေ

၃၇၊ ၄၄-လမ်း၊ ဝိုင်းတထောင်မြို့

ရန်ကုန်တိုင်း။

အတွင်း/အဖုံး ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ဇင် (မြ - ၀၄၂၂၉)

ခိုင်ရည်မွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ တိုက်ခွဲ၁၀

မဟာသုခလမ်းနှင့် ဓာတ်ပိုက်ချယ်

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

ဒီတောင်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အမျိုးသမီးအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချော့နှိပ်ကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးဆောင်ရန် (၁) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစခန်းစွမ်းသားယာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်ခံ့ရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

ဒီမိုကရေစီတည်ရန် (၁) ရပ်

- နှိုက်ဖျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ရှိ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေ့ကုက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစိတ်ချ ဦးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီးနှိပ်ဖွဲ့ စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ငွေပေး ဦးဆောင်ရန် (၁) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားနို့ညှိပြိုင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ဖော်ထုတ်ရေး
- ဖျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဂုဏ်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

အရှင်မင်းစာပေ၏ တစ်ဆက်တို့

BURMESE
CLASSIC
COM

စိုးဝါးစိုးဝါး

တစ်ယူသန် ကလံစာ:

MAGNUM FORCE
MEL VALLEY

တောင်ကုန်းပေါ်မှလူသည် အမ် ၁၆ ရိုင်ဖယ်ကို မြေကြီးပေါ်ချပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ညင်သာစွာ မ၊ယူသည်။ ကြိုးတစ်ချောင်းကိုဆွဲလိုက်ပြီး အိတ်ကို ရေကန်ဆီသို့ ပစ်ပေါက် ထည့်လိုက်သည်။

မီးခိုးထွက်နေသော ကျောပိုးအိတ်သည် ရေကန်ထဲသို့ ဖုတ်ခနဲ ကျသွားသည်။ ဘီကီနီဝတ် ကောင်မလေးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ၌ ကျသွားသဖြင့်... ကောင်မလေး လန့်ဖျပ်အော်သည်။

ရေကန်ဘေးမှ လူကြီးများသည် သူတို့၏ သေနတ် များကို လှမ်းဆွဲကြသည်။

သူတို့တစ်စု အိတ်လွင့်ကျလာရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်နေစဉ် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အော်တိုမက်တစ် ခလုတ် နှင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆန်များက သူတို့ဆီ ပြေးဝင် လာကြသည်။

ပြတင်းမှန်များ ကွဲကုန်သည်။ ဦးထုပ်များ လွင့်ကုန် သည်။

လူကြီးတစ်ယောက် ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်။ ရေကန်ထဲမှရေသည် အနီရောင် ပြောင်းသွားပြီး... ကောင်မလေးသည်လည်း...။

စိုးသိဏ်း

“ဟေ့ကောင်...ရပ်လိုက်စမ်း...”

ဟယ်ရီက လှမ်းအော်လိုက်ရာ
နစ်ကို အံ့အားသင့်သွားသည်။

သေနတ်နှင့် သူက လှည့်ပစ်ပြီး

ဖြူ(ခဲ)ကားဆီ...

ဒိုင်ဗင်ထိုးသွားသည်။

ကားထဲ ရောက်သွား၏။

သို့သော်...ဟယ်ရီ၏ ကျည်ဆန်က...

ကား နောက်မှန်ချပ်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး...

နစ်ကို ခေါင်းကို မှန်သွားသည်။

နစ်ကို ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားပြီး...

ကား ဒက်(ရ်)ဘုတ်နှင့် ဆောင့်မိသည်။

ဟယ်ရီက သေချာအောင် နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်
သည်။

ထိုအခိုက်...

ဟယ်ရီရှေ့တည့်တည့် ဂိုဒေါင်နောက်ဖေးပေါက်မှ...

ကက်ဒီလက်ကားကြီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်

မောင်းထွက်လာကာ...

စိုးသိဏ်း (မြန်မာပြန်)

တစ်ယူသန် ကလဲ့စား

အခန်း (၁)

တရားရုံးခန်း၏ အပြင်ဘက် စင်္ကြံလမ်းထဲတွင် သတင်း
ထောက်များနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြသည်။
နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် စောင့်နေခဲ့ရသဖြင့် သူတို့တွေ
စိတ်ကနာမငြိမ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် စုရုံးစုရုံးနှင့်ဝေဖန်ရေး
လေကန်ရေးများ လုပ်နေကြသည်။ ရုတ်တရက် ရုံးခန်းတံခါး
ချပ်များ ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။

တံခါးဝ၌ သတင်းထောက်များကို ဟန့်တားရန် စောင့်
နေကြသော ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲသားများဆီသို့ သတင်း
ထောက်များအားလုံး ပြေးကပ်သွားကြသည်။

တရားရုံး ခန်းမကြီးထဲမှ ရဲသားခြောက်ယောက် ပထမ
ဦးစွာ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့နောက်မှ ကပ်လျက်ပါလာသူ
နစ်ဦးကား ကာမိုင်း 'ဘတ်ဘီ'ရီကာနှင့် သူ၏ရှေ့ခခ
'နက်(ဒ်) ဝိုင်းစတိုင်း' တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ရီကာ၏ ကြီးမား
ပီပြင်သော မျက်နှာကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်နှင့် နေထိုင်

နေရောင်ခြည်ထက်ပင် ပိုမိုထိန်းလင်းသော ကင်မရာ မီးလုံးများ ဖျတ်ခနဲ... ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားကြသည်။ ဓာတ်ပုံ ဆရာတွေ တချောက်ချောက် ခလုတ်နှိပ် ရိုက်ယူကြသည်။ ရီကာ၏ ပတ်လည်တွင် မိုက်ခွက်များ ဝိုင်းလာသည်။ သူက ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေကွပ်အံသွားများပေါ်အောင် သွားဖြူပြလိုက် သည်။

ရီကာသည် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်ပြီး ဆံပင်နက်နက် နှင့် အသားအရေ ကောင်းသူ၊ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ငါးမန်းရေခွံအရောင်မျိုးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင် ထားပြီး မီးသတ်ကားလီ နီရဲသော လည်စည်း(နက်ကတိုင်) ကို တပ်ထားသည်။ သူ့အရပ်က ခြောက်ပေကျော်ကျော်ရှိ၏။ ဝိုင်းစတိုင်းက သူ့ထက်ပိုသည်။ မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်၊ အလုပ်ရှုပ်အောင် နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြား ရိုက်သည့် မီးလုံးများကြောင့် သူ့မျက်စိ ကျိန်းစပ်နေရှာ၏။

ရီကာသည် စင်္ကြံလမ်းထဲသို့ ရှေ့အနည်းငယ်တိုးလာကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကို လေ့လာရန် ရပ်လိုက်သည်။ အော်ဟစ်သံများကို တစ်ပြိုင်တည်း ရပ်သွား စေမည့်ဟန်နှင့် ရဲတစ်ဦးက တိုးဝင်ရင်း မိုက်ခွက်လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသော သတင်းထောက်တစ်ဦးကို သူ ဂရုစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ယူနိုဖောင်းဝတ်ရဲများ သူ့ဘက်က ကာကွယ် ပေးနေကြသည့်အတွက် သူဝမ်းသာမိသည်။

တစ်ခါက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးကို ပြောခဲ့ဖူး

သည်။ ရဲများသည် အဘွားကြီးများကို ရွံ့အိုင်များပေါ် ဖြတ် ကူးရန်သာ ကူညီစောင့်ရှောက် ပေးသင့်ကြောင်း။ မိမိကဲ့သို့ အရည်အချင်း ပိုပြည့်စုံသူတစ်ဦးကသာလျှင် ဥပဒေစိုးမိုးရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း။

“ခင်ဗျားကို ခုလိုတရားသေ လွှတ်ပေးတာနဲ့ ပတ် သက် ပြီး ဘယ်လို မြင်ပါသလဲ မစ္စတာရီကာ”

ရီကာက သူ့ကိုမေးသော သတင်းထောက်၏ မိုက်ခွက် ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်သည်။ သူ့ဘေးပတ်လည်၌ သက် တော်စောင့်များ ဝန်းရံပြီးသောအခါ ရှေ့ဆက်လျှောက် သွားသည်။ သူ၏ နှုတ်ဆိတ်မှုနှင့် သူ၏ ‘သူ့ခိုးမျက်စိ’ တို့ကြောင့် သတင်းထောက်များမှာ ပို၍ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာကြပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လာလေတော့၏။

“မစ္စတာရီကာ၊ မစ္စတာရီကာ... တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ”

အခြားသူများထက်ပို၍ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် သတင်းထောက်တစ်ဦးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူးလား... မစ္စတာရီကာ”
“ခင်ဗျားကို အဓမ္မဖမ်းဆီးခဲ့တယ်လို့ဆိုပြီး တရား ပြန်စွဲဦးမှာလား”

“ခင်ဗျားကို ခရိုင်ရှေ့နေက နှောင့်ယှက်နေတယ်လို့ ယူဆပါသလား မစ္စတာရီကာ”

မေးခွန်းတွေက တော်မီဂန်းပစ်ခတ်သံလို တရစပ် ပေါ်ထွက်လာနေသည်။ အင်မတန်နာမည်ကြီးသော လူဆိုးကြီး ရိုကာကတော့ တော်မီဂန်း၏ ကျည်ဆန်ထွက်နှုန်းကို ကောင်းစွာ သိပြီးဖြစ်၏။

သို့သော် ရိုကာသည် နှုတ်ဆိတ်မြဲ၊ ပြုံးနေမြဲ။

စကြိုလမ်းမရှေ့ ဆက်လျှောက်သွားကြစဉ် ရှေ့နေ 'ဝိုင်းစတိုင်း'က မေးမြန်းသူများ ကျေနပ်အောင် အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့တွေ ဘာလို ပြည်သူတွေရဲ့ ဘဏ္ဍာတော် ငွေတွေကို ပြုန်းချင်ကြပါလိမ့်ဗျာ၊ ခက်ခွဟာ သမ္မာအာဇီဝ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးကို သက်သက်စော်ကားတာပဲ။ ဒီလိုဟာမျိုးကို ပြည်သူတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်ခံကြရဦးမှာလဲ”

ရိုကာက သူ့စကားကို ထောက်ခံသလိုနှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဖိအခိုက် သတင်းထောက်တစ်ဦး၏ ကင်မရာတစ်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွပ်ခနဲ ပြုတ်ကျသံ ထွက်လာသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာလည်း သူ၏ ပေါင်ကြားကို လက်နှင့်အုပ်ကိုင်ရင်း နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာကို အခြား သတင်းထောက်များက တက်နင်းသွားကြသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်ပေခန့်မျှအရောက်တွင် သတင်းထောက်တစ်ဦးက ရဲများနှင့် ရိုကာ၏ ကိုယ်ပိုင် သက်တော်

စောင့်များကို မမှဘဲ ရိုကာအနား မရမက၊ကပ်ကာ အမောတုကောနှင့် မေးမြန်းသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“.....”

“ဪ... တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာ ရှိပါသလား၊ မစွတာ ရိုကာ”

“ကျုပ် တကယ်ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့တွေ ဦးနှောက် မရှိဘူး”

ရိုကာသည် သူ့စကား သူ့ဘာသာသဘောကျ၍ ရယ်ရင်း ဝိုင်းစတိုင်းကို ပခုံးဖက်လိုက်သည်။ ဝိုင်းစတိုင်းကပါ ရောရယ်လိုက်၏။ ဝိုင်းစတိုင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် သူ့အမှုသည်ကြီး ရိုကာ၏ မှတ်ချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

“မစွတာ ရိုကာဟာ တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောကျတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆပါတယ်”

ရိုကာနှင့် ဝိုင်းစတိုင်းတို့၏ နောက်မှနေ၍ တရားရုံးခန်းပေါက်ဝမှ လူတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးနေ၏။ အမှန်တော့ သူ့အဆောက်ကလေး စိတ်ပျက်နေသည်။ သူ့အမည်က ဂျိမ်း(စ်) အက်(စ်)တာဘရွတ်ခ်။ ယေး(လ်) တက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေဘွဲ့ ရှိ၊ အမှန်တရားကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြုသူ။ ရိုကာ၏အမှုတွင် အဓိက တရားလိုရှေ့နေဖြစ်သည်။ အစိုးရဘက်မှ တရားစွဲဆိုမှုများ၏ မထိရောက်မှုကြောင့် သူ

စိတ်ပင်ပန်းရစမြဲဖြစ်၏။ ခရိုင်ရှေ့နေချုပ်၏ အမိန့်အရ သူ့
ခမျာ သူ၏ဒေါသကို မျက်နှာ၌ မပေါ်အောင် အမြဲအကျင့်
လုပ် ထားရရှာသည်။ ကင်မရာများက ရိုကာဆီမှ သူ့ဘက်
သို့ ဦးလှည့်လာကြပြန်သည်။

ဆလိုက်မီးရှောင်များအောက်မှ သူ့ရုပ်သွင်သည် အလွန်
မှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

“ပြောစရာ ရှိပါသလား... မစ္စတာအက်(စ်)တာ
ဘရွတ်(ခ်) ခင်ဗျား”

အက်(စ်)တာဘရွတ်(ခ်)က မျက်လုံးများ ကောင်းစွာ
စူးစိုက်ကြည့်၍ ရနိုင်မည့် ကင်မရာတစ်လုံးဆီ လှည့်လိုက်
သည်။

“တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို
သံဘောရသလဲ မစ္စတာအက်(စ်)တာဘရွတ်(ခ်)ခင်ဗျာ”

“ဒါမျိုးဖြစ်တာ ခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ပါဘူး။
နောက်လဲ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ဦးမှာပဲ” ဟု အက်(စ်)တာဘရွတ်(ခ်)
က ဖြေလိုက်သည်။

သူက ကင်မရာကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေပြီး...

“ခုတစ်ခေါက် ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့
ပါဘူး” ဟု ပြောပြီး လူအုပ်ကြားမှ တံတောင်ဆစ်နှင့်တွက်ခါ
တိုးထွက်သွားလေသည်။

ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့တော်ကြီး၏ နေသာသော နေ့လယ်
ခင်းတွင် တရားရုံးချုပ် အပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းများကို

ယာယီတန်းများ ကာရံထားပြီး ဆန္ဒပြနေကြသော လူနစ်ရာခန့်
ကို ရဲများက ဟန့်တား ထိန်းသိမ်းလျက်ရှိသည်။ ဆန္ဒပြသူ
များမှာ ရိုကာ၏ အလုပ်သမားသမဂ္ဂမှ ဝါဒကွဲပြားနေသူ
အုပ်စုဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

တရားရုံး အဆောက်အအုံရှေ့ လှေကားထစ်များပေါ်သို့
ရိုကာနှင့် ဝိုင်းစတိုင်းတို့ ရောက်လာသောအခါ ဆန္ဒပြသူများက
ရုတ်တရက် ပြိုင်တူအော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့တွေ ဒေါသ
ထွက်နေကြ၏။ ဆန္ဒပြသူများ၏ ဆိုင်းဘုတ်များစွာတို့အနက်
အထင်ရှားဆုံး တစ်ခုကား အဖြူခဲပေါ်တွင် ဆေးနီများ
စီးကျနေဆဲဖြစ်သည့် “လူသတ်ကောင်” ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်
ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ မည်မျှကန့်ကွက်စေကာမူ ရိုကာကတော့ မမြို့...။
သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေဆဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုင်စင်ဟောင်ဝါ
ကဲ့သို့ပင် လက်နှစ်ချောင်းကို ခွိပ်စုံလုပ်၍ ပရိသတ်ကို
ထောင်ပြ အလေးပြုလိုက်သေး၏။ (ဗက်(စ်)ထရီ-အောင်
မြင်မှု၏ လက္ခဏာဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။)

ဤဗွီပုံ လက်ညှိုးထောင်ပုံကို အချို့လူများကလည်း
‘ငြိမ်းချမ်းရေး’ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် သုံးကြသည်ကို သတိရ
သဖြင့် သူ ပြုံးမိနေ၏။ သူက လက်ကိုပြန်ချပြီး ပလက်ဖောင်း
ဘေး၌ ရပ်ထားသော မိမိခံကားကြီးဆီ လျှောက်သွားသည်။
သူ့ကို ဘယ်သူမှ ကြည့်မနေသလို ခပ်တည်တည်နှင့် ကားထဲ
ဝင်သွားသည်။

ကားအထွက်တွင် ကားထဲမှ ရိက္ခာ၏ ခန့်တဲ့တဲ့ မျက်နှာကို မြင်ကြရသောအခါ လူအုပ်ကြီးသည် ပို၍ ဒေါသ ထွက်သွားပြီး ကာထားသော တန်းများပေါ် ကျော်တက်၍ လက်သီးဆုပ်ပြု၊ လှမ်းဆဲဆိုကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန် လေသည်။ ရိက္ခာ၏ ကားနောက်ပိုင်းကို ခြေနှင့် ကန်ထည့် လိုက်သော ဆန္ဒပြုသမားတစ်ဦးအား သတင်းထောက်က သွားမေးသည်။

“တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ မိတို့ဆွေကြီး ခင်ဗျား...”

“ကျုပ် မြင်တာပြောရမလား၊ ဒီမယ်... တရားရုံးက လူတွေဟာ သောက်ရူးတွေ၊ လမ်းပေါ်က အပြစ်မဲ့ပြည်သူ တွေကို ဒုက္ခပေးတဲ့ လူသတ်ကောင်တွေရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေ အတွက် အချိန်ဖြုန်းပြီး လုပ်ပေးနေကြတဲ့ လူတွေပဲလို့ ကျုပ် ထင်တယ်ဗျို့။”

ရှပ်အင်္ကျီစ၊ ဘောင်းဘီအပြင်သို့ တန်းလန်းထွက်ကျ နေသော လူကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ကား၍ ပြောလိုက်သည်။

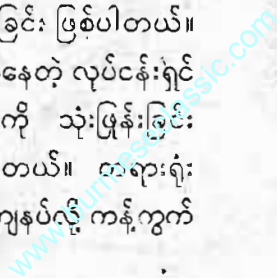

ညှို့ဆော့ကုန်ကျနေသဖြင့် ချာလီမက်ကျိုင်းတစ်ယောက် ညနေစောင်းသည်အထိ အိပ်နေတတ်၏။ နံနက်စာ စားချိန်

လေးနှင့် ညနေအလုပ်မသွားမီ “ခြောက်နာရီသတင်း” အစီ အစဉ် ရုပ်မြင်သံကြားမှကြည့်ဖို့သာ အချိန်ပိုလေး ရရှာသည်။ မေလမွန်းလွဲပိုင်းတစ်နေ့တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝင်သွားသော လိမ္မော်ရောင် နေမင်းကြီးကို သူ၏ “နေ့(ဘ်)ကုန်းမြင့်” တိုက်ခန်းထဲမှ ပြတင်းပေါက် လိုက်ကာများပိတ်၍ ကာကွယ် ထား၏။ မှောင်ရိပ်ကျနေသော နံရံတစ်ဘက်တွင် ရုပ်မြင် သံကြားစက်ကို အသံကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထားသည်။ ချာလီ ကော်ဖီသောက်အပြီးတွင် ရုပ်/သံစက်ပေါ်၌ တရားရုံးချုပ် ရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ယနေ့ညနေ ခေါင်းကြီးပိုင်း သတင်း ကို ပြောနေသော သတင်းထောက်၏ ပုံကို လှမ်းမြင် ရလေ သည်။

“ဒီနေ့ညနေ သုံးနာရီက ဆန်ဖရန်စစ္စကို အယူခံတရားရုံး တော်က မနစ်က ဒေလီမြို့တော်မှာ အလုပ်သမားရေးရာ ပြုပြင်ရေးသမား အန်ထော်နီစကာဇဲနဲ့ မိသားစုကို သတ်ဖြတ် မှုနဲ့ စွဲချက်တင်ထားတဲ့ အလုပ်သမား သမဂ္ဂခေါင်းဆောင် လောင်းကစားသမားကြီး ကာမိုင်း ‘ဘတ်ဘီ’ ရိက္ခာကို တရားသေ လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဂျူရီလူကြီးများဟာ ဆယ်မိနစ် ကြာ ဆွေးနွေးပြီး ဒီဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမှု စစ်ဆေးတာဟာ သမ္မာအာဇီဝနဲ့လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင် ကြီးကို စော်ကားခြင်း၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာကို သုံးဖြုန်းခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ရိက္ခာရဲ့ရှေ့နေက ပြောပါတယ်။ တရားရုံး အပြင်ဘက်မှာတော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်လို့ ကန့်ကွက်

ဆန္ဒပြသူ အလုပ်သမားတွေကို ရဲက ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့ရပါ တယ်...။ ကွယ်လွန်သူ စကာဇနဲ့ တပည့်နောက်လိုက်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ဆန္ဒပြသမားတွေဟာ ရိုကာ သူ့ကားပေါ် တက်ချိန် မှာ တန်းတွေကိုဖြိုပြီး တိုးဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အစိုးရ တရားလို ရှေ့နေကြီး ဂျိမ်း(စ်)အက်(စ်)တာဘရွတ်(ခ)က ဒီဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး..."

ချာလီမက်ကျိုင်းက အသံခလုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ အသံ ရော၊ အရုပ်ပါ လုံးဝပျောက်သွားသည်။

ချာလီသည် ရုပ်/သံစက်ကို ခေတ္တငေးကြည့်ပြီး ၎င်း အပေါ်နားတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မိမိဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက် သည်။ ဓာတ်ပုံက လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်က ရိုက်ခဲ့သော ရဲယူနီဖောင်းနှင့် ပုံ။ ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်လုံးက ခပ်သွယ်သွယ်။ ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း နုသည်။ ယခုလို အရေတွေ ဟွန့်မနေ...။ သူ၏ စိမ်းပြာလဲ့လဲ့မျက်လုံးများမှာ ယခုတော့ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသော ဇရာအရိပ်များ ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲက မျက်လုံးများက စူးရှသည်။ တောက်ပသည်။ ယခုတော့ ခုနစ်နှစ်တာ ကာလအကြာ၌ သည်မျက်လုံးများက မှိုင်းဝေ လာသည်။ ကြောက်ရွံ့လာသည်။ စိတ်မမှန်သော အရိပ်များပင် ပေါ်နေ သလား...။

သူ့မျက်လုံးများက ဆုတ်ဆိပ်များ၊ ဖလားများ၊ ဒိုင်းများ ရှိရာ အခြားနံရံတစ်ဘက်ဆီ ရောက်သွားသည်။ သူ လက်ဖြောင့် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲများမှ ဆုတ်ခူးခဲ့သော ဆုများပင်တည်း။

သူသည် ဟယ်ရိုကယ်လဟန်ပြီးလျှင် သေနတ်ပစ် အကျွမ်းကျင် ဆုံး ရဲသားတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ရဲအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးက လက်ခံ ထားသော်လည်း အချို့ကတော့ သူသည် ရဲသားကောင်းတစ်ဦး မဟုတ်သေးဟု ယူဆထားကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကို ယာဉ်ထိန်းရဲတဝန် ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စက်ဆုပ်လှသော ကာမိုင်းရိုကာကဲ့သို့သော ရာဇဝတ်ကောင်များအစား၊ စည်းကမ်းယှက်သော ကားမောင်း သမားများကိုသာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရသည်။ သူ၏ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဂုဏ်ယူစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော ဤတံဆိပ်များ ကြည့်ရင်း သူ၏ပစ်ကွင်း၌ အစွမ်းထက်မှုကို လျစ်လျူရှုကြပြီး အနာဂတ်၌လည်း ယာဉ်ထိန်းရဲအဖြစ်သာ ထားရှိမည်ဆိုလျှင် သူ့အနာကြည်းဆုံး ဖြစ်ရပေတော့မည်။ သို့တဖေ အရေးကြီးဆုံးက သေနတ်ကို ကောင်းစွာ သုံးတတ်ဖို့ ပင်ဖြစ်သည်။ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာသော ရာဇဝတ်ကောင်များရန်မှ တရားဥပဒေ၏ ကာကွယ်ပေးမှုသည် ချွတ်ယွင်းအားနည်း နေကြောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ချာလီ တွေ့မြင်လာခဲ့၏။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းကို အရပ်ဆိုးစေသော အရာများအား ဖယ်ရှား ရန် တရားဥပဒေထက် ပို၍ကြီးမားသော ဩဇာအာဏာရှိသူ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် ရဲအဖွဲ့က ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ကျပြီဟု သူ ယူဆသည်။

ရုပ်/သံစက်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် သူ၏ ခြောက်လုံးပြူး ကို သေနတ်အိတ်ထဲ၌ တစ်ဝက်ခန့်ထည့်၍ တင်ထားသည်။

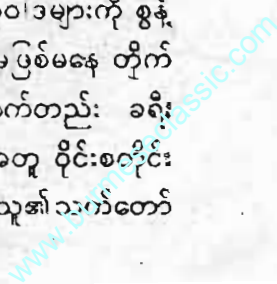
သေနတ်ဆားတွင် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကစတင်၍ သူ့ဆောင်
ခဲ့သော ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရဲအဖွဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး
သံခမောက် ရှိသည်။

ချာလီသည် သေနတ်နှင့် သံခမောက်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ယနေ့ညသည် ယာဉ်
စည်းကမ်းပျက်မှုအတွက် ဒဏ်ငွေရိုက်လက်မှတ်များ ရေးရသည့်
ညမျိုးသာဖြစ်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ့ဘာသာ ကြိုသိထား
ပေသည်။

အခန်း (၂)

နေဝင်နေပြီမို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ မိုးပျံတိုက်တာ
အဆောက်အအုံများအပေါ် လိမ္မော်ရောင် ယုန်သန်းနေသည်။
ကာမိုင်း 'ဘတ်ဘီ' ရိုကာ လိုက်ပါလာသော ဇိမ်ခံကားကြီးသည်
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တော်ကို ကျောခိုင်းပြီး အဝေးပြေးလမ်းမ
(၁၀၁)မှ တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြေးနေသည်။ တရားရုံးမှ
တရားသေ လွတ်မိန့်ရပြီးနောက် သုံးနာရီမျှ ကြာသွားခဲ့ပြီ။
ရိုကာသည် လော့(စ်)အိန်ဂျယ်လီ(စ်)မြို့သို့သွားရန် လေဆိပ်သို့
ဦးတည်သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ လော့(စ်)အိန်ဂျယ်လီ(စ်)မြို့ရှိ
စကား၏ နောက်လိုက်အလုပ်သမားများအား ဆက်ပြီးအသက်
ရှင်နေချင်လျှင် သူတို့၏ လွဲမှားသော အယူဝါဒများကို စွန့်
ပယ်ကြရန်၊ သူ၏သမဂ္ဂသို့ ပြန်ဝင်ကြရန် မဖြစ်မနေ တိုက်
တွန်းရပေဦးမည်။ ရိုကာသည် တစ်ယောက်တည်း ခရီး
မသွားတတ်။ ကားနောက်ခန်းတွင် သူနှင့်အတူ ဝိုင်းစုခိုင်း
ပါလာပြီး ရှေ့ခန်း ယာဉ်မောင်းဆားတွင် သူ၏သင်္ဘောတော်

စောင့် တိုနီ ပါလာသည်။ သူတို့အားလုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ကားစီးလာကြသည်။ ယာဉ်မောင်းနာမည်ကလည်း တိုနီပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရိုကာက 'အော်(လ်)ဆိုး' ဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။ ယာဉ်မောင်းသည် နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်နေရာ သူတို့ ကားနောက်မှ ကပ်၍လိုက်လာသူ တစ်ဦးကို တွေ့သည်နှင့် အံ့ဩစွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ပုလိပ်... ပုလိပ်”

ရိုကာက လျင်မြန်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မီးနီထွ်ကား သော ယာဉ်ထိန်းရဲ ဖော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပါလာ။ ရိုကာ ပါးစပ်မှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။ သူ့ယာဉ်မောင်းသမားကို ခဏ ခဏ ပြောထားဖူးသည်။ 'သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက် ပိုမမောင်းနဲ့' ဟူ၍။ ရိုကာသည် ယာဉ်စည်းကမ်းဥပဒေကို လေးစား လွန်း၍ တော့မဟုတ်။ ဒဏ်ရိုက်ခံရလျှင် ရဲများက အခြား ပြဿနာများပါ ဆွဲထုတ်တတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲလေးတွေကြောင့်နှင့် ရဲအဖမ်းမခံရအောင် နေလိုသည်။ သူက ရှေ့ပြန်လှည့်ထိုင်ပြီး ယာဉ်မောင်းသမားနောက်စေ့ကို လက်ဖနှောင့်နှင့် ရိုက်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော် ကလေးတွေနဲ့လည်း တွန်းသလောက်သာ မောင်းနေတာပဲ ကာမိုင်းရယ်... တကယ်ပါ”

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးက တောင်းပန်ရှာသည်။
ရိုကာက ခနဲတုံ့တုံနှင့် ရယ်လိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်း

သည် သူ့ခေါင်းကိုခါရင်း ကားကြီးကို လမ်းဘေးသို့ ဖြည်းညင်း စွာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားနောက်တွင် ဆိုင်ကယ် ရပ်သွား သည်။ ညာဘက်ကယာဉ်ကြောမှ ကားတစ်စီးဖြတ်သွားသည်။ ဤလမ်းမကြီးပေါ်၌ ယာဉ်အသွားအလာ အသွားလျော့နည်း နေ၏။

ရိုကာ၏ ဇိမ်ခံကားကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ယာဉ်ထိန်းရဲသား၏ ဘွတ်ဖိနပ်သံများကို ကြားရသည်။ နေက လုံးဝကွယ်ပျောက်လှပြီမို့ တောင်တန်းများမှာ ပြာမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေ၏။ ရဲသားကို မကျေမချမ်းကြည့်နေသည်။ ရဲသားက ပြတင်းမှန်ဖွင့်ရန် လက်ပြလိုက်သည်။

အော်(လ်)ဆိုးသည် ပြတင်းမှန်ဖွင့်သည့် လျှပ်စစ် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှ တံတွေး တစ်ချက် ထွဲခနဲ ထွေးလိုက်သည်။ တံတွေးက ရဲသား၏ တောက်ပြောင်နေသော ဘွတ်ဖိနပ်များဘေး၌ ကျသွားသည်။

ရဲသားကတော့ ခပ်တည်တည်။

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ဆေး ကြည့်ခွင့်ပေးပါလား ခင်ဗျာ”

ရဲသား၏ ယဉ်ကျေးသောစကားကြောင့် အော်(လ်)ဆိုး အံ့ဩသွားသည်။ သူ့ကိုရိုရိုသေသေဆက်ဆံတာ ဒီတစ်ယောက် ပဲ တွေ့ဖူးသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူနည်းနည်း ဘဝင်မြင့် ချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။

“နောက်ခန်းမှာထိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျာ သိရဲ့လား”

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးက ခပ်မာမာမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ လိုင်စင်ပြပါ ခင်ဗျာ”

ရဲသားက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အေးလေ... ဒါဖြင့် ကျုပ် ရှာကြည့်ပါရစေဦး”

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးက သူ့အိတ်များကို လျှောက်နှိုက်ကြည့်သည်။ အမှန်တော့ သူ့လိုင်စင် ဘယ်မှာထားသည်ကို သိပြီးသားဖြစ်ကြောင်း သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ဘာလို့ အခုလိုရပ်ခိုင်းသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

ရဲသားက အလုပ်သဘောဆန်ဆန် မေးလိုက်သည်။ သူသည် ဘုရင်ခံတစ်ဦးကိုပင် ဤလေသံမျိုးဖြင့် မေးမည့်သူ ဖြစ်၏။

ရှေ့နေ ဝိုင်းစတိုင်းက ရှေ့သို့ကုန်း၍ ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ် ရဲမှူးကြီးခင်ဗျား၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အမှားကြီးတစ်ခုတော့ လုပ်လိုက်မိပြီဗျ”

ရဲသားက ဝိုင်းစတိုင်း၏ ခြိမ်းခြောက်သံကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ဟောဟိုနောက်နားက မျဉ်းနှစ်ကြောင်းကို ဖြတ်ခဲ့လို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါ ခင်ဗျား အပြောပဲ”

ဝိုင်းစတိုင်းသည် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့ခန်းမှ သက်တော်စောင့်၏ မျက်လုံးများက ငင်း

တောက်လာသည်။ ရိုကာက မဲ့လိုက်သည်။ သို့တစေ ရဲသားသည် မျက်နှာအမူအရာ လုံးဝမပြောင်း။

ယာဉ်မောင်းသည် သူ့လိုင်စင်ထားရာကို ရှာတွေ့သွားဟန်နှင့် အိတ်ထဲနှိုက်လိုက်သည်။

“ဟော... ဒီမှာဗျို့၊ တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ”

လိုင်စင်ကို ပြတင်းမှ ထုတ်ပေးသည်။

ရဲသားသည် သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်အထိ ယူသွားပြီး ယာဉ်စည်းကမ်း အရေးယူမှု စာရွက်စာတမ်းများ တွဲထားသည်ဟု ယူဆရဖွယ်ရှိသော အောက်ခံ ဘုတ်ပြားချပ်နှင့် တိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ ဆရာသမား၊ လိုင်စင်က ကျုပ် သူများဟာ ခိုးလာတာလားဆိုတာ သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ဦးဗျ”

တိုနီက ကားထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ ရဲသားက ဘာမျှ မကြားသလိုသာ နေသည်။ သူက ဒဏ်ငွေဆောင်ရန် လက်မှတ်ကိုရေးနေသည်။ ဝိုင်းစတိုင်းအား ရိုကာ ပါးစပ်မလှုပ်တလှုပ်ဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။

“ဒီမအေပေးကို အလုပ်ပြုတ်အောင် ကြည့်လုပ်လိုက်”

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ရောက်ခွင်း လုပ်လိုက်ပါမယ် ကာမိုင်း”

ဝိုင်းစတိုင်း၏ စကားကို ရိုကာယုံသည်။ သူသည် အပြောနှင့်အလုပ်ညီသူ ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

ရဲသားသည် ကားဆီပြန်လာပြီး နောက်ခန်းမှ ရိုကာအား စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ယာဉ်မောင်းဘက်လှည့်ပြီး မေးသည်။

“ဒီကားက ဘယ်သူ့နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ထားလဲ”

သူ့အသံက စောစောကထက် ပိုကျယ်လာသည်။ ပို၍ အေးစက်လာသည်။ သူ့မေးခွန်းအတွက် အဖြေကို သိပ်အလေး ထားချင်ပုံမရ။ ဒို့မဟုတ်လည်း အဖြေကို သူသိပြီးဖြစ်မည်။ တိုနီက နောက်ခန်းမှ ရိုကာဆီ လက်မနှင့် နောက်ညွှန်ပြ လိုက်သည်။

“သူ့နာမည်နဲ့ပေါ့”

“ဒါဆို... မှတ်ပုံတင် ပြပါ”

“ကျုပ်လိုင်စင်ကို အရင်ဆုံး ပြန်ပေးဦးလေ”

တိုနီအော်(လ်)ဆိုးသည် ရဲသားကို တမင်တကာ ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်ချင်နေသည်။ ရိုကာက သူ့မှာ အပြစ် ရှိသည်ဟုဆိုချင်ဆို မဆိုချင်နေ။ ခရီးပင့်အောင်လုပ်သော ဤရဲသားကိုတော့ ခွတိုက်ပေးဦးမည်။

ရဲသားသည် လိုင်စင်ကို ပြန်ပေးရင်း သူ၏ ခါးပတ်မှ ပြောင်းရှည် ဒဿမ ၃၅၇ မဂ္ဂနမ် ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ် သည်။ ပြီးတော့ မော်တော်ကားထဲသို့ ဆက်တိုက် ပစ်ယှည် လိုက်သည်။ ပထမဦးဆုံး ကျည်ဆန်သည် ယာဉ်မောင်း မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲ ဝင်သွားသည်။ လိုင်စင်ကိုင်ထားသော လက်သည် တွန့်လိမ်သွားပြီး ပွင့်ထွက်သွားသော ဦးခေါင်း

မှာ ငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ သူ့ပေါင်ပေါ် သွေးများ စီးကျ လာသည်။

ရိုကာနှင့် ဝိုင်းစတိုင်းတို့ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ကြောင်သွားသည်။ သတိဝင်လာသည်နှင့် သူတို့၏ သေနတ်များဆီ လက်လှမ်းလိုက် ကြသည်။ သူတို့ နောက်ကျသွားပြီ။ ရဲသားက သူ၏ ဒဿမ ၃၅၇ ခြောက်လုံးပြူးကို ကားထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ ရိုကာ၊ ဝိုင်းစတိုင်းနှင့် သက်တော်စောင့်တို့အား ဆက်တိုက် ပစ်သတ် လိုက်သည်။

အဖြစ်အားလုံးမှာ ဆယ်စက္ကန့်ပင် မကြာလိုက်။ ရိုကာနှင့် တပည့်အားလုံး အသက်မရှိတော့ကြောင်း သေချာမှ ရဲသားက သူ့သေနတ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။

ကားတစ်စီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်သွားသည်။ ရပ်ထား သော ကားတစ်စီးနှင့် ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ဦးကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်သည့် ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးသည် မည်သို့မျှ မသက်သာ ဖြစ်စရာမရှိ။ သူ့မျက်လုံးများသည် မိုင်နှုန်းပြိုင်ခွက်ကိုသာ ဂရုစိုက်ကြည့်နေဖို့ သင့်သည် မဟုတ်လား။ ထိုသူသည် ဇိမ်ခံကားကြီးထဲမှ အသက်မရှိတော့ဘဲ ပျော့ခွေကျကုန်သော အလောင်းများကိုလည်း မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။

ရဲသားသည် ရိုကာ၏ကားကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့် လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လိုင်စင်ကိုင်ထားသော လက် တန်းလန်းကို မြင်သောအခါ ပြုံးလိုက်သည်။ မော်တော် ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြန်သွားပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။ သူ၏ လုပ်ရပ်

သည် ဦးဆောင်ကောင်းသော ယာဉ်စည်းကမ်းပျက် ဒဏ်ရိုက်
မှုကင်း လုပ်ခဲ့ရသည့်နှယ်ရှိ၏။ သူသည် ဆိုင်ကယ်ကို
ပြန်ကျွဲပြီး မူလလာရာလမ်းအတိုင်း ဦးတည်မောင်းသွား
သည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို နိုင်ငံတကာလေဆိပ်သို့ဆင်းမည့်
ဆလယာဉ်တစ်စင်း သူ့ခေါင်းပေါ်မှနေ၍ ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံသန်း
သွားသည်။

၃၆

အခန်း (၃)

ရဲရဲထောက် ဟယ်ရီကယ်လဟန် သည် ထူးခြားမှုများစွာ
ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် အစားအသောက်အခါ အရသာခံ
တတ်သော်လည်း အနေရအထိုင်ခက်သည့် အလုပ်တစ်ခု
အဖြစ် သဘောပိုက်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် စားရင်း
သောက်ရင်းနှင့် တခြားကိစ္စများကို လုပ်နေတတ်၏။ ပြေးလွှား
နေသော လူဆိုးတစ်ယောက်နောက်မှ မဂ္ဂဒမ်သေနတ်ကြီး
တစ်ခင်းခိုင်းပစ်၍ လိုက်ဖမ်းရင်း လက်တစ်ဖက်မှ ဟော့ဒေါ့
စားနေတတ်သော ဟယ်ရီကယ်လဟန်အား ခြင်ရလျှင် အထူး
အဆန်းဟု မယူဆသင့်ပေ။ ဟယ်ရီအဖို့ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်၍
စားသောက်ခြင်းသည် သူ့ဘဝ၏ ဇိမ်တစ်မျိုးမဟုတ်။ စင်စစ်
ဟယ်ရီသည် ပြေးရင်းလွှားရင်း စားသောက်သော 'အနုပညာ'
သည် စင်စစ်ဖြစ်သည်။ သူသည် အလုပ်နှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်
တည်း လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်

ရန် အချိန်ရသည်တိုင် သူမစား။ ယခုလည်း မိုးဦးရာသီ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ဖိ(လ်)မို(ရ်) ရပ်ကွက်၌ မသင်္ကာဖွယ် လူတစ်ဦးအား လိုက်လံစောင့်ကြည့်ပြီး အပြန်၌ သူသည် လမ်းဘေးဆိုင်မှ အလွယ်တကူဝယ်ယူပြီး ကားပေါ်၌သာ စားသွားခဲ့သည်။

သူ့အကြိုက်ဆုံးဆိုင်မှာ ဖိ(လ်)မို(ရ်)လမ်းပေါ်ရှိ ဂျိုး၏ စားသောက်ဆိုင်ကလေး ဖြစ်သည်။ ရဲစခန်းသို့ပြန်ပြီး ညဘက် အလုပ်လုပ်ရန်ရှိသည့်အလျောက်၊ လမ်းမှာ ခံစာရပ်ပြီး ဂျိုး၏ ဆိုင်မှ စားစရာဝင်ဝယ်သည်။

ဟယ်ရီသည် 'ဂျိုး'ဆိုင်၏ ဟောင်းနွမ်း ယိုယွင်းနေသော တံခါးပေါက်မှ ဝင်သွားသည်။ ဖိ(လ်)မို(ရ်)လမ်းပေါ်မှ အမှိုက် သရိုက်များကို လေပွေမွေ့ သွား၏။ ဂျိုး၏ဆိုင်သည် မလှပ၊ ပေ။ နံရံမှာ ဆေးအစိမ်းများ အဖတ်လိုက် ကွာကျနေသဖြင့် ကွက်တိကွက်ကျားဖြစ်နေသည်။ “ဂျိုး၏ ညစာစားဆိုင်...” ဟူသော နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်မှ စာလုံးတွင် စာအချို့ မီးမလင်း တော့။ သို့တစေ... ဟယ်ရီက ဂျိုးဆိုင်မှ ဟမ်ဘာဂါများကို ကြိုက်သည်။ လမ်းကြိုတိုင်း ဝင်ဝယ်သွားလေ့ရှိသည်။

ဟယ်ရီသည် ဆီစွန်းနေသော အညိုရောင်စက္ကူအိတ် တစ်လုံး၊ ကော်ဖီပါသော ဂျပံဘူးတစ်ခုတို့ကို လက်တစ်ဖက် စီ၌ ကိုင်လျက် ပြန်ထွက်လာသည်။ ပလက်ဖောင်း၏ ဘေး တစ်ဘက်စီကို လှည့်ကြည့်ပြီး လမ်းကူးလိုက်သည်။ အခြား တစ်ဘက်တွင် ဌာနဆိုင်ရာ အမှတ်အသား လုံးဝမပါသော

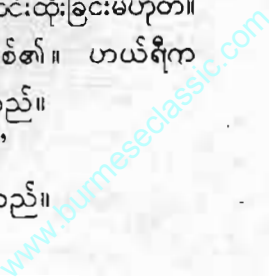
သူတို့ရဲကားရှိသည်။ ယာဉ်မောင်းနေရာ၌ သူ၏ နောက်ဆုံး တွဲဖက်စုံထောက် အာလီစမစ် ထိုင်နေသည်။

စမစ်သည် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် လူမည်းစုံထောက် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကြည့်ကောင်း ရှုကောင်းသူဖြစ်သည်။ သူ၏ အမြဲပြုံးရွှင်နေသော ပါးစပ်ပေါ်၌ စစ်ဘုရင် ဂျစ်ဂစ်ခန်၏ နှုတ်ခမ်းမွေးမျိုးရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သဘောကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ချောချော ပင်လယ်ဓားပြကြီးနှင့် တူသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှ အသားအရောင် ညိုမည်းလွန်းနေသော လူဖြူအစိုးရ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့်တူသည်။ ဟယ်ရီ ကားထဲသို့ ပြန်ရောက် သည်နှင့် စမစ်က စက်နိုးပြီး ဖိ(လ်)မို(ရ်) ရပ်ကွက်၌ အမူး သမားများ၊ ဆေးသမားများ၊ ကြွက်များ ဆင်းရဲသားများ၊ ရာဇဝတ်မှုများကြောင့် အထူးနာမည်ကြီးသော အန်ဒီဖိ(လ်)မို(ရ်) လမ်းမကြီးမှထွက်လိုက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် “အံ့နောက် ပိုင်း ဟာလမ်” ရပ်ကွက်ပင် ဆိုပါစို့...။

စမစ်သည် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်သား လယ်သမား တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီက ဟော့ဒေါ့များ ကိုက်စား နေစဉ် စမစ်က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်နေသည်။ သူက မနာလို၍ သောက်မြင်ကပ်၍ မျက်စောင်းထိုးခြင်းမဟုတ်။ ဟယ်ရီအပြုအမူကို သဘောကျ၍သာဖြစ်၏။ ဟယ်ရီက ဆက်မစားဘဲ စမစ်ကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာတုန်း...”

ဟယ်ရီက မကျေမချမ်းနှင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျား အမြဲ ဒီလိုပဲ စားတတ်သလား...”

“ဒီလိုပဲ စားတာများတယ်...၊ ဘာလို့လဲ...၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

ဟယ်ရီက အေးစက်စွာ မေး၏။

“အဲ... ခင်ဗျားက သေနတ်ပစ်တာ တော်တယ်၊ စားတဲ့ အခါကျတော့ ခွေးလိုစားလို့”

ဟယ်ရီက ပခုံးတွန့်ပြုပြီး ဟမ်ဘာဂါကို အားရပါးရ သုံးချက် ကိုက်စားပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံး များကတော့ လမ်းကိုသာကြည့်၍နေသည်။ ထို့နောက်... ဖယောင်းစက္ကူနှင့် စက္ကူအိတ်အညိုတို့ကို လုံးထွေးကာ နောက်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီ၏ အပြုအမူအားလုံးကို မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ ကြည့်နေသော စမစ်သည် ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေး ခေတ္တထိုးရပ်ပြီး စောစောက စက္ကူလုံးကို ကုန်းကောက်သည်။ ဒက်(ရ်)ဘုတ်၌ တွဲလောင်းချိတ်ထားသော ပလတ်စတစ်ဘူး လေးထဲ ထည့်သည်။

“ခင်ဗျားကို ဒါကြောင့် ညစ်ပတ်တဲ့ ဟယ်ရီလို ခေါ်ကြတာလား”

စမစ်က ကားကို ဆက်မောင်းရန် ဂီယာပြန်ထိုးရင်း စိတ်မရှည်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဟယ်ရီ၏ မျက်နှာထားက တင်းမာသွားသည်။ စမစ်ကို

သူပြန်ချေပမည်အပြု ကားရှေ့နားမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအရာ တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူမည်းလူငယ်တစ်ယောက်သည် ရုပ်အင်္ကျီအသစ် တစ်ဒါဇင်ခန့်ကို လက်ထဲကိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်သွားနေ၏။ သူ့နောက်မှာ အခြား လူမည်းသုံးယောက် ကပ်လျက် လိုက်ပါလာသည်။

“ဟေ့... ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လူမည်းလေးဦး ခပ်သွက်သွက်ပြေးကြသည်။ ဟယ်ရီ က ကားတံခါးဖွင့်ရန်ပြင်သည်။ စမစ်က ဟယ်ရီ၏ တံတောင် ဆစ်ကို ဖမ်းကိုင်သည်။

“နေဦး... ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် ရှင်းပါ့မယ်”

ဟယ်ရီက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“အိုကေ...”

စမစ်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ပြေး လိုက်သွားသည်။ ကပ္ပလီများလည်း ပုလိပ်အနံ့ရ၍ သုတ်ခြေ တင် ပြေးကြသည်။ ဟယ်ရီက ကော်ဖီဘူးကို မွှင့်ရင်း သူတို့ကို ကားထဲမှ ထိုင်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရဲက အမိန့်ပေးနေတယ်၊ ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

စမစ်က အော်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်းပါ ညီနောင်တို့ရာ”

လူမည်းချင်းတွေ့လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ‘ညီနောင်’

www.burmeseclassic.com

ဆိုသော ဝေါဟာရကို သုံးတတ်ကြသည်မို့ သူကလည်း ဤသို့ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်လူမည်းသည် ရုပ်လိုက်ပြီး မကျေမချမ်းနှင့် ပလက်ဖောင်းကို ခြေနှင့်ကန်လိုက်သည်။ စမစ်က ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသည်။ ရဲစုံထောက် ရင်ထိုးတံဆိပ်ကို ထုတ်ပြသည်။ ထိုအခိုက် နောက်လိုက်လူမည်းသုံးဦးလည်း သူတို့နားရောက်လာသည်။ သူတို့က စမစ်ကို ဝိုင်းလိုက်သည်။ လက်တွေ့ထဲ၌ လက်ကိုင်တုတ်များ၊ ထီးများပါသည်။ စမစ်က သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ လူမည်းလေးဦးက သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်နေ၏။

စမစ်က ရုပ်အင်္ကျီများကိုင်ထားသူ လူမည်းအား စိုက်ကြည့်၍ မေးသည်။

“မင်းမှာ အဲဒီ အင်္ကျီတွေအတွက် ကုန်ဝယ်ဘောက်ချာ ရှိလား...”

လူမည်းများ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“မေးတာ ဖြေစမ်း...”

ခေါင်းဆောင်ကပ္ပလီက သွားဖြူပြီး သူ့ရဲဘော်များဘက်သို့ မချိုမချဉ် လှည့်ပြောသည်။

“ဟိုက်... ငါ ဘောက်ချာ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီကွ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှက်စရာပဲဟေ့၊ ငါ့က ဘောက်ချာတွေ ဘယ်တော့မှ သိမ်းတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ နေစရာ မရှိဘူးလေ၊ မင်းရော ဘောက်ချာသိမ်းတတ်လားကွ... တွမ်”

“အေး... တွမ် မင်းရော...”

တစ်ယောက်က စပ်ဖြူဖြူနှင့် ဝင်မေးသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကပါ စပ်ဖြူဖြူလုပ်လာကြသည်။

စမစ်ကတော့ ရုပ်အင်္ကျီများကို ကိုင်ထားသည့် ကပ္ပလီကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“ငါ့ကို မင်းတို့ ဘာထင်လို့လဲ... ဒီမယ် မင်းတို့လက်ထဲက ရုပ်အင်္ကျီတွေ ဘယ်ကလေးလဲဆိုတာသာပြော၊ ငါ ဘာမှ မလုပ်ဘူး...”

သူတို့က စမစ်နား တိုးလာကြသည်။ အခြေအနေက ပိုကျောင်းလာဖွယ် မရှိ။

“နေဦး... ညီနောင်တို့ရာ၊ ခေါင်းအေးအေးထား လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

စိတ်အလွန်ရှည်သော စမစ်က အကြံပြုသည်။

“ဘာ... ညီနောင်တို့လဲ၊ ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တို့ကို လာရောမနေနဲ့၊ လူဖြူကျွန်သပေါက်ကများ... ဟင်း...”

ခေါင်းဆောင်ငနဲက စက်ဆုပ်ရွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... လူဖြူ အလိုတော်ရှိကြီး”

တစ်ဦးက ထောက်ခံရင်း ခမစ်အိ ဖိနပ်နား တံတွေးထွေးချသည်။

အခြေအနေကိုကြည့်နေသော ဟယ်ရီက ကားထဲမှ ထွက်လာပြီး သူတို့ဆီလျှောက်လာသည်။

“နေကြစမ်းပါဦးကွ”

ဟယ်ရီက တားလိုက်သည်။

လူမည်းလေးဦးက ဟယ်ရီ၏ တည်ကြည်လှသော မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဒီကိုလာစမ်း”

ဟယ်ရီက ကပ်စေးနဲဝါးရင်း ရုပ်အင်္ကျီများနှင့် ငနဲကို ခေါ်သည်။ သူ့အသံက လည်ပင်းထဲက သံသရာသောအသံ။ သို့သော် ဩဇာအာဏာ ပြည့်ဝသည့်အသံ။

ကပ္ပလီ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သွားစမ်း... ပုလိပ်”

“ဟေး... နေဦး... နေဦး။ မင်းတစ်ယောက်တည်းကို ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မေးချင်တယ်ကွ”

ဟယ်ရီက ကပ္ပလီကို မိမိသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ပခုံးဖက်၍ အနီးရှိ နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကပ္ပလီ ရုန်းထွက်ရန်ကြံသည်။

“ခင်ဗျားလက်ကြီး ဖယ်လိုက်စမ်းဗျာ”

ဟယ်ရီက လမ်းကြားထဲရောက်မှ လက်ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရုတ်ခနဲပင် ကပ္ပလီ၏လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်လိုက်သည်။ ကပ္ပလီ အသက်ရှုကျပ်သွား၏။

ဟယ်ရီ၏လက်မှညှစ်အားမှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ကပ္ပလီ အော့အန်တော့မလိုဖြစ်နေသည်။ ကပ္ပလီသည် ရုပ်အင်္ကျီများကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ဖိကပ်ထားမိသည်။

ဟယ်ရီက ညှစ်အားကို အသာလေးပြန်လျှော့ပေးသည်။

“ဒီမယ်... ခွေးသားလေး။ ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို မင်းပုလိပ်လို နောက်တစ်ခါခေါ်ရင် မင်းမျက်လုံးတွေ ငါဖောက်ထုတ်ပစ်မယ် သိလား။ ငါပြောတာ နားလည်လား... မအေးပေးလေး...”

ဟယ်ရီ၏ စကားများက ထက်မြက်ပြင်းထန်လှသော်လည်း သူ့အသံက လုံးဝမကျယ်။

ကပ္ပလီသည် ဟယ်ရီကို ကြောက်လည်းကြောက်၊ ခန်းလည်း မုန်းသွားသည်။ သို့သော် ခေါင်းညှိတ်ပြန်။ ဟယ်ရီကျောနပ်သွားသဖြင့် သူ့ကို လမ်းကြားထဲမှ တွန်းထုတ်ပြီး ကျန်လူမည်းသုံးဦးဆီ ပြန်ခေါ်လာသည်။ စမစ်က ပစ္စည်းခိုးမှုနှင့်ပတ်သက်သော ဥပဒေများကို ပြောပြနေသည်။

“ကဲ... ဟောဒီက ဂျော့(ချ်)က ငါ့ကိုပြောပြတယ်။ ဒီရုပ်တွေ ဟောဟိုနားက ဂရင်းဘလက်အထည်ဆိုင်က သူ့ခဲတာတဲ့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဂျော့ချ်”

ကပ္ပလီက ဘာမျှမဖြေ။ ဟယ်ရီက ကပ္ပလီကို အကျပ်ကိုင်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကပ္ပလီက ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်ရီက ရုပ်အင်္ကျီများ ကမ်းပေးရန် လက်လှမ်းသည်။

ကပ္ပလီက ပြန်ပေးသည်။

စမစ် အံ့ဩနေ၏။

“ကဲ... မင်းတို့အားလုံး သွားကြစမ်း”

ဟယ်ရီ၏ စကားမဆုံးမီပင် လူမည်း လေးယောက် တင်ပါးနှင့် ဖဝါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးသွားကြသန့်။

“ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မဖမ်းဘူးလား။”

စမစ်က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း... ဘာလို့ဖမ်းမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့က လူသတ်မှု စုံစမ်းရေးကပဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ ပြီးတော့လည်း စက္ကူတွေ ကုန်မယ်၊ တရားရုံးမှာအခွန်ကုန်မယ်၊ မခက်ဖြစ်ကျ ဒီကောင် တွေကို ရုံးက ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မှာပဲဟာ၊ ဘာထူးဦးမှာလဲ”

စမစ်က ဟယ်ရီ၏အဖြေကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် စဉ်းစားနေ၏။ စမစ်သည် စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေ၏ လွှဲမှားမှုကို သူ့ဘဝင်မကျ သို့သော် ဟယ်ရီနှင့် အငြင်းပွားနေလိုလည်း အရာမရောက်နိုင်။

“ခင်ဗျား... ဟိုငနဲလေးကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

စမစ်က ဟယ်ရီနှင့်အတူ ကားဆီပြန်သွားရင်း မေး လိုက်သည်။

“မသိချင်ပါနဲ့”

ဟယ်ရီက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဖြေလိုက်သည်။ သူက ကား ခေါင်မိုးပေါ် တင်ထားခဲ့သော ကော်ဖီဘူးကိုပြန်ယူပြီး ကားထဲ ဝင်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီများကို နောက်ခုံပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ရေဒီယိုစက်မှ အသံထွက်လာသည်။

“နှစ်ဆယ့်တစ်မှ ဌာနချုပ်၊ နှစ်ဆယ့်တစ်မှ ဌာနချုပ် ကို ခေါ်နေတယ်၊ လမ်းမ (၁၀၀)၊ လေဆိပ်သွားမယ့်အထွက်

လမ်းဝန်းနားမှာ အလောင်းလေးလောင်းတွေ့တယ်၊ တောင်ဘက် ပိုင်း လာခဲ့”

“ဘုရား...”

စမစ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

“လေးလောင်းတောင်ပါလား၊ ကဲ...လား၊ ဒီဘက်က ဖြတ်မောင်းကြည့်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျား ကလည်း သိသားနဲ့”

“ဒီမယ်... စမစ်၊ ခင်ဗျား မလုပ်ခင်ခနဲ၊ စာတိုက်မှာ သွားအလုပ်လုပ်၊ ခင်ဗျား မကြည့်ရဲရင် လိုက်မလာနဲ့၊ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လိုက်ဖို့လည်း ခေါ်မနေဘူး”

စမစ်က ခေါင်းခါရင်း လက်ကိုင်ဘီးကို ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။

“ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင် မကြောက်ပါဘူးဗျာ”

ဟယ်ရီက သူ့အဖြေကို မနှစ်မြို့သလို ကြည့်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး ကျန်သော ကော်ဖီကို မော့ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ငါးမျှားဖူးလား”

စမစ်က မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

“ငါးမမျှားဘူးရင် အသက်ရှင်နေတာ အလကားပဲနဲ့ စမစ်က ပြောရင်း ရယ်လိုက်သည်။”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...လူသေ အကြောင်းတွေ
တော့ ကျုပ်ပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ...လေဆိပ်မရောက်ခင်
တောင်ဘက်က နောက်ဆုံး ထွက်လမ်းကိုရောက်အောင်
မောင်းပေတော့...”

အခန်း (၄)

ရီကာ၏ ကားပတ်လည်တွင် ဒီအမူ၏ ကားများ၊
ထရပ်ကားများ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းယာဉ်များ ဝန်းရံထားလျက်ရှိသည်။
လမ်းကို ပိတ်ထားပြီး ဆလိုက်မီးမောင်းများကို ထိုးထားသည်။
ဟယ်ရီ နှင့် စမစ်တို့ မောင်းလာသော ရဲကားသည် စစ်ဆေးရေး
ဂိတ်သို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ သူတို့ကို မှတ်မိသော တာဝန်ကျ
ရဲသားက သူတို့ကားကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီအမူကို တာဝန်ယူရမှာလား ဟယ်ရီ”

ထိုရဲသားက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဟယ်ရီက သူ
မေးခွန်းကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်ရုံ
သာ လုပ်သွားသည်။ စမစ်က ကားကို နေရာလွတ်ရှာပြီး
ရပ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီက အခင်းဖြစ်ပွားရာ တစ်ဝိုက်ကို
လေ့လာလိုက်သည်။ အဖြူရောင်ဂျူတီကုတ်များ ဝတ်ထား
သည့် ဓာတ်ခွဲခန်းပညာရှင်များသည် ရီကာ၏ ကားနှင့် ၎င်းတို့
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သံလွန်စများ၊ အထောက်အထား...

လိုက်ရာနေကြသည်။ ဇိမ်ခံကားကြီး၏ တံခါးလေးပေါက်
စလုံးနှင့် နောက်အဖုံးတို့ကို ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကားအတွင်း
၌ ယာယီမီးလုံးများ ထွန်းထားသည်။ ကားရပ်ပြီးနောက်
ဟယ်ရီက ဇိမ်ခံကားကြီးနောက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းဝင်
ကြည့်လိုက်သည်။ စမစ်က မျက်နှာမရွှင်စွာဖြင့် နေရစ်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့လို...ဝေါ(လ်)တာ”

ဟယ်ရီက ကားထဲရှိ အလောင်းများကို တစ်လက်မချင်း
စစ်ဆေးနေသော ဓာတ်ခွဲခန်းပညာရှင်တစ်ဦးအား နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။ ကားထိုင်ခုံများမှာ သွေးများရွဲနေ၏။ အလွန်တရာ
အရပ်ဆိုးလှသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

ဝေါ(လ်)တာဆိုသောလူက သူ့မျက်မှန်ကို နေရာတကျ
တပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟယ်ရီပွါလာ၊ ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူက အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။ ဟယ်ရီနှင့်ဒီအမှု
ဘာမျှ မဆိုင်သည့်သဘော။

ဟယ်ရီက ပြန်မဖြေသေးဘဲ ရိက၏ အလောင်းကို
စိုက်ကြည့်သည်။

“အင်း...ဒီငနဲတွေတော့ အပြတ်တွယ်ခံလိုက်ရတာပဲ၊
သူတို့ထက် လိမ္မာတဲ့လူတွေဆိုရင် ဒါမျိုး ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝေါ(လ်)တာက သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေသည်။

“ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာငွေ အများကြီး အကုန်သက်သာအောင်

တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ
မဟုတ်လားဟေ့”

အသံသစ်တစ်ခု။ ဟယ်ရီလှည့်ကြည့်သည်။

ဒု-ရဲမှူး စုံထောက် နီး(လ်)ဘရစ်(ဂ်စ်) ၏ အသံ။

အသက် ၄၀ ကျော်၊ ခပ်တည်တည်နေလေ့ရှိသူ။ ဆံပင်
နက်နက်နှင့်။ ရဲသား ပီသလွန်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ကယ်လဟန်...မင်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းကို
ကင်းလှည့်စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ဘရစ်(ဂ်စ်) စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဟယ်ရီနှင့် ဘရစ်(ဂ်စ်)
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်မတည့်။ တတ်နိုင်သမျှ
စိတ်ကိုထိန်း၍ ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်
များ ကတည်းကပင် ဘရစ်(ဂ်စ်)သည် ဟယ်ရီ၏ အထက်
အရာရှိဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟယ်ရီ၏ အပြုအမူများကို ဘရစ်(ဂ်စ်)
တစ်နေ့တခြား သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ဟယ်ရီသည် ကြီးကြပ်ချုပ်ချယ်မှုကို လိုချင်သူမဟုတ်။ အမိန့်
ဆိုတာ နာခံဖို့မဟုတ်။ လမ်းညွှန်အကြံပေးခြင်းလောက်သာ
ဖြစ်သည်ဟု သဘောပိုက်ထားသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး၊ ပြီးတော့
ကျွန်တော် ဒီနားရောက်နေလို့ လှည့်ဝင်လာတာပါ”

ဟယ်ရီက အေးစက်စွာပြောသည်။

“ဒီနားရောက်နေလို့၊ ထို့...ဒီမယ် ကယ်လဟန်၊ မင်း
တာဝန်ကျတဲ့ဆီကို ဒီက အမြန်ဆုံးပြန်သွားစမ်းကွာ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဒေါနှင့်မောနှင့် အော်လိုက်သော်လည်း ဟယ်ရီက မလှုပ်။ သူက ရီကာ၏ ကားကြီးကို ထပ်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့လက်ချက်လို့ ထပ်သလဲ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

“ဒီမယ် ကယ်လဟန်၊ နားထောင်စမ်း၊ မင်းဒီည စုံထောက်တာဝန်မကျဘူး၊ မင်း မသင်္ကာတဲ့လူကို စောင့်ကြည့် ဖို့ တာဝန်လွှဲပေးထားတာပဲ၊ ကဲ... သွားစမ်း”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၏ အသံက ပိုကျယ်လာသဖြင့် ဘေးမှ လူများ လှည့်ကြည့်ကုန်သည်။

“.....”

ဟယ်ရီက ကားထဲကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ကယ်လဟန် ... ချီးတဲ့မှပဲ၊ သွားလေကွာ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ တမင်တကာ အဲဒီတာဝန် ပေးခဲ့တာ”

“မင်းကို ငါအာဃာဇာ၊ ဘားစောမရှိပါဘူး ကယ်လဟန်၊ မင်း လမ်းပေါ်မှာ တာဝန်ကူတိုင်း ပုလိပ်တွေ ရက်စက်တယ် လို့ လူထုက အော်ပြီး တိုင်တာမျိုးတော့ ငါတို့ မလိုချင်ဘူးကွ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ခပ်မာမာ ပြောသည်။

“ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ သေနတ်ပစ် အသတ်ခံရတဲ့လူတွေ ကျွန်တော် အများကြီးမြင်ဖူးတယ်၊ အခုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားက

လူတော်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်လောက်ကို လက်ဖြောင့်ပုံရတယ်”

“မင်းလဲ လူသတ်သမားပဲ ကယ်လဟန်၊ မင်း ပိုသိမှာ ပေါ့၊ ငါ မင်းပြောတာ ယုံပါ့တယ်”

“ကျွန်တော် လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီမြို့တော်အတွက် တာဝန်ထမ်းနေတဲ့ ရဲဘင်ဦးပဲ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

ဟယ်ရီက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၏ မျက်လုံး များကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၏ မျက်နှာဒီသွားပြီး အသက်ရှည် ပြင်း လာသည်။

“ငါလည်း ဒီမြို့တော်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာပဲ ကယ်လဟန်၊ မင်းထက်လည်း ဝါရင့်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်း သိထားရမှာက ဟောဒီရင်ထိုးတံဆိပ် တပ်ခဲ့တဲ့ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ငါဟာ သေနတ်တစ်ခါမှ ထုတ်မပစ်ခဲ့ရ သေးဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ လူကောင်းတစ်ဦးဟာ လူ့ရဲ့စည်းမျဉ်း သတ်မှတ် ချက်တွေကို သိပါတယ်”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်သွား၏။ နွားသိုး ကြီးပြတ်လိုဖြစ်လာသည်။ ဟယ်ရီအား စူးစူးရှားရှား တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခြေနစ်လှမ်း လှမ်း လိုက်စဉ် ဘေးနား၌ရပ်နေသော စမစ်ကို ဝင်တိုက်မိသည်။

စစ်ကိုလည်း ဟယ်ရီနှင့်ကြံရာပါဆိုသော သဘောနှင့် ကြည့်ပြီး ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လျှောက်သွားသည်။

စမစ်က ခေါင်းခါရင်း ဟယ်ရီထံ လျှောက်လာသည်။ သူလည်း ဘာမျှမပြောတတ်တော့ပေ။ ကယ်လဟန်သည် သူတို့အားလုံးကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင် လုပ်တတ်သူပင်တည်း။
“ဘာတွေ့လဲ၊ ဝေါ(လ်)တာ...”

ဟယ်ရီက ကားထဲမှနေ၍ အရေးပါသော သဲလွန်စများကို ပလတ်စတစ် လင်ပန်းကလေးများထဲထည့်၍ ကိုင်ကာ ထွက်လာသော ဝေါ(လ်)တာအား မေးသည်။ အပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ပါသော ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ဟယ်ရီ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အဲဒါ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်၊ ကျည်ဆန်ပေါက် တစ်ခုနဲ့ လေ”

ဝေါ(လ်)တာက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မောကြည့်ပါရစေ”

ဟယ်ရီက သေသေချာချာ ယူကြည့်သည်။

“ဒါ ခါတိုင်းလို လူဆိုးဂိုဏ်းရင်း ပစ်သတ်မှုမျိုး မဟုတ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ဟယ်ရီ၊ ဘရစ်(ဂ်)စ်)တစ်ယောက် ဒီညကျွဲမြီးတိုနေတယ်”

ဝေါ(လ်)တာက ဟယ်ရီနားကပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“သူ ရာထူးတိုးချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ...”

ဟယ်ရီက လိုင်စင်ကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“အင်း... နောက်မှ တွေ့တာပေါ့ ဟယ်ရီ”

ဝေါ(လ်)တာသည် လိုင်စင်ကို ပြန်ယူပြီး ထွက်သွားသည်။ ဟယ်ရီက ကားကြီးနားမှ နောက်ဆုတ်ပြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် အကဲခတ်လိုက်သည်။ စမစ်သည် ဘာမျှ မသိသေး။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘရစ်(ဂ်)စ်) တာ ပြန်နေကြတာလဲ”

“သူ မနာလိုဖြစ်နေတာ၊ ဒီအမေ့ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်တာ သိလျက်သားနဲ့၊ သူတို့အားလုံး သိပြီးသား နောက်ကြကုမ ကျွန်တော်တို့ခေါ်ပြီး တာဝန်ပေးကြလိမ့်မယ်... ကြည့်နော်”

“ဝိုး...”

စမစ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူတို့ ကားဆီ ပြန်သွားသည်။ လမ်းလျှောက်သွားစဉ် ယူနီဖောင်းဝတ် နံသားအချို့ သူတို့ဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံအပေးအယူ လုပ်နေကြသည်ကို စမစ် တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က ပပ်ဖြဲပြဲ လုပ်နေသည်။

“သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာတုန်း”

“ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာတွဲပြီး အလုပ် လုပ်နိုင်မလည်းဆိုတာ အလောင်းအစား လုပ်နေကြတာလေ”

ဟယ်ရီက ပပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ခိုမျိုး ရိုးနေပြီ။ ဟယ်ရီက ကားကိုပတ်၍ ဝင်မည်အပြု စမစ်က တံခါးမဖွင့်သေးဘဲ လှမ်းမေးပြန်သည်။

“ခင်ဗျား နောက်တာလားဗျာ...”

စမစ် ကားထဲရောက်သည်နှင့် ဟယ်ရီက ကားထဲထည့်သည်။

“ဟယ်ဟယ်၊ ကျုပ် ဒါမျိုး ရိုးနေပြီ၊ ကျုပ်ပါ သွား ဆောင်းခင် ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားနေတယ်၊ မုန့်ဖိုး လှတာပေါ့...”

စမစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဟယ်ရီက ကားကို အဝေးပြေးလမ်းမပေါ် ဦးလှည့်၍ မောင်းထွက်လာသည်။ သူက လေဆိပ်ကို ကာခြားထားသော ဝင်းထရံများဘေးမှ ကပ်၍ ဝဲဘက် အစွန်ဆုံး ယာဉ်ကြောမှ လျင်မြန်စွာ မောင်းသွားသည်။

မြို့တော်မှ ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ညာဘက် သို့ ရုတ်တရက်ချိုးပြီး လေဆိပ်ရှိထွက်ခွာသူများ ခေတ္တနား နေရန် အဆောက်အအုံကြီးဆီ ဦးတည်သွားသည်။ စမစ်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ လိုက်လာသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု တွေးနေ မိဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အရင် တွဲဖက်ကရော ဘယ်လောက် ကြာကြာခံသလဲ”

“နှစ်ပတ်”

“ကောင်းကွာ...”

“သူက တခြားလူတွေထက် ပိုကံကောင်းပါတယ်၊ သူ ခုထိ မသေသေးပါဘူး၊ သူက အခု ကောလိပ်ကျောင်းဆရာ လုပ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားမှာရော တခြားအလုပ်ရှိသလား စမစ်”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒါဆို ဘယ်ကောင်းမလဲ...”

“ခင်ဗျားမှာကော...”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမယ့် ဘီလ်မက္ကင်ဇီမှာတော့ ရှိတယ်”

“မက္ကင်ဇီဆိုတာ ဘယ်သလဲ...”

“သူက အငြိမ်းစား ရဲ့အဆောက် လူသတ်မှုစုံစမ်းရေး ကပဲ”

“ခု သူ့ဘာလုပ်နေလဲ...”

“ခင်ဗျား နောက်တွေ့မှာပေါ့ ဗီကံဆော့လား”

“ဘယ်နယ်... ခုနဟာတွေတွေ့ပြီး တာစားခွင့်စိတ် ရှိဦးမှာလဲဗျာ”

“ဘာတွေ တွေ့ခဲ့လို့လဲ...”

စမစ် ပြန်မဖြေနိုင်တော့။ တယ်ခွကဲ့တဲ့ လူပီလားနော်၊ ကားရပ်ပြီး လေဆိပ်အဆောက်အအုံပေါ်သို့ အလိုအလျောက် ဓာတ်လှေကားမှ တက်သွားသည်။ ဟယ်ရီက စားသောက် ဆိုင်သို့ တန်းသွားသည်။

“ဘီ(လ်)မက္ကင်ဇီ လုပ်တဲ့အလုပ်က ဒါပေါ့”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံတွက်စက်ကြီးမှ အကြွအမ်းရန် ငွေရေတွက်နေသော ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ် လူကြီးက ဟယ်ရီတို့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်ရီ... သတင်းထူး ကြားပြီးပြီလား၊ ခုပဲ ရေဒီယိုက ကြေညာသွားတယ်၊ ငါတို့ကောင်ကြီး ခိုကာတော့ သွားရှာပြီး အင်း... ကမ္ဘာကြီးအတွက် မျှော်လင့်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ် လေ”

“အင်း...”

“ဒီနေ့ ဘာစားမလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား။”

မက္ကင်ဇီက မျက်ခုံးပင့်၍ မေးလိုက်သည်။ ဟယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မက္ကင်ဇီက ဟယ်ရီအား စားသောက်စရာ များ စီမံ၍ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကယ်ရီက သူ့အကျင့်အတိုင်း ချက်ချင်း ဝါးချလိုက်သည်။

“ဒီက ရဲဘော်ရော ဘာစားမလဲ”

မက္ကင်ဇီက စမစ်အား မေးလိုက်သည်။

“တော်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စမစ်က သူ့မိုက်ကို လက်နှင့်စမ်းရင်း ငြင်းဆိုလိုက် သည်။

“နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အနီးကပ် ပစ်သွားတာနော်၊ ဟင်း... ဖရဲသီးအမှည့်တွေ ထုခြေပစ်လိုက်တာနဲ့ သိပ်တူမှာပဲ”

မက္ကင်ဇီသည် ကောင်ဘာကိုသုတ်ရင်း ဆက်ပြောနေ သည်။ ဟယ်ရီက ဆက်နားမဆောင်တော့ပေ။

သူသည် စကြိုလမ်းမှပေါ်ထွက်လာနေသော မတိုး မကျယ် စကားပြောသံများကို နားစွင့်နေ၏။ သူက စားလက်စ ‘တာကို’ မုန့်ကိုချပြီး ပါးစပ်ကို လက်မောင်းအင်္ကျီစနှင့် သုတ်ကာ အသံများရှိရာသို့ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ချဉ်းကပ်သွားသည်။ မနေ့တတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေသော စမစ်လည်း ဘုမသိဘမသိ နှင့် သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

“အင်း... ဖလှိုက်(ဒ်) အမှုကို ငါ မှတ်မိပါသေးတယ် ကွာ၊ ရုံးဆင်းချိန်မှာ ပုဆိန်နဲ့ အခုတ်ခံခဲ့ရတာ”

ဟု မက္ကင်ဇီပြောနေရင်း ဟယ်ရီနှင့် စမစ်တို့ထွက်သွား သည်ကို တွေ့သဖြင့် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွား၏။

လေယာဉ်ဆီသွားမည့် ထွက်ပေါက်နားတွင် လူတွေ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေသည်။ လေယာဉ်မှူးတော်ခံများ ဝတ်ထားသူ တစ်စု၏အလယ်တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ် အရွယ် သူဌေးနှင့်တူသူ လူကြီးနှစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လှပြောဆီနေကြသည်။

“နှစ်ယောက်ထင်တာပဲ...”

“.....အားလုံး နှစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတွေ ချည်းပဲ နှစ်သိန်းခွဲ ပေးရမယ်တဲ့”

“ဘယ်သူမှ ပြန်မလွှတ်သေးဘူး”

“.....လေယာဉ်ပေါ် တွန်းပို့ခံရတာ”

“ကဲ ... နေဦး၊ တော်ကြဦး၊ တစ်ယောက်စီ ပြောစမ်း ပါ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်၊ နို့မို့ ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး” သားနားစွာ ဝတ်ထားသော ဇူကြီးတစ်ဦးက အော်ပြော သည်။

ဒုတိယလူကြီးက ဇလဆိပ်လုံခြုံရေးသမား တစ်ဦးဘက် လှည့်၍ စ၊မေးသည်။

“ကဲ... ဖီ(လ်)၊ မင်းအရင်ဆုံးပြောစမ်း၊ သူတို့ ခေါ် ဘေးက ဘယ်လိုဖြတ်သွားသလဲ...”

လုံခြုံရေးသမားက မဖြေမီ ဟယ်ရီက ကြားဝင်မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာပြဿနာပေါ်လို့လဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ဒီကိစ္စတွေက ကျွန်တော် တို့တောင် မဖြေရှင်းနိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားမေးစရာရှိရင် ဧည့်ခန်းမ ဆောင်ကြီးထဲက စုံစမ်းရေးဌာနမှာ သွားမေးပါ”

သူဌေးလို လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောသည်။

ဟယ်ရီက သူ၏ရင်ထိုးတံဆိပ်ကို ပြသည်။

“ကျွန်တော် ရဲအဖွဲ့ဝင်ပါ”

“ဟုတ်လား...! ဘုရား... ဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဒက်တရိုက်ခရီးစဉ် လေယာဉ်ပေါ်မှာ လေယာဉ်ပြန်ပေးသမား နှစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲတောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအသင့်ရှိနေပြီ၊ ပြီးတော့ ပင်လယ် ရပ်ခြား မောင်းတတ်တဲ့ လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်လည်း တောင်းဆိုထားတယ်၊ သူ လာနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ အက်(ဖ်)ဘီအိုင် စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်တွေကို စောင့်နေကြတာ”

“ဒီကောင်တွေက ပင်လယ်ရပ်ခြား ခရီးစဉ် မောင်းနိုင်တဲ့ လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက် လိုချင်သတဲ့လား...”

ဟယ်ရီ မျက်လုံး ဝင့်ပစ္စာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

အခန်း(၅)

အပြာရောင် လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံနှင့် ချွေပန်းခက်လေးများ ပါသော ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ဟယ်ရီကယ်လဟန် တစ်ယောက် လေဆိပ်ထွက်ပေါက်မှနေ၍ လေယာဉ်ဘက် လှေကားဆီ လျှောက်သွားပုံ တွေ့ရသောအခါ စမင်သည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ ဟယ်ရီက လှေကား ဆိပ်သို့ ခြေတစ်လှမ်းလျှင် လှေကားနှစ်ထစ်နှုန်းဖြင့် တက်သွား ပြီး လေယာဉ်တံခါးကို လက်နှင့်ထုလိုက်သည်။ အခြား လက်တစ်ဖက်တွင် သေတ္တာတစ်လုံး ကိုင်ထားသည်။ တံခါး အနည်းငယ် ဟလာသည်။ ခဏကြာမှ တံခါးလုံးဝ ပွင့်သွား ပြီး ဟယ်ရီ ဝင်သွားသည်။ အထဲရောက်သည်နှင့် တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

လေယာဉ်ထဲ ဝင်မိသည်နှင့် ဟယ်ရီအား ပစ္စတိုကလေး တစ်လက်က ဆီးကြိုနေသည်။ သူက သေနတ်ကို အလျင် ကြည့်ပြီးမှ သေနတ်ပိုင်ရှင်၏ တင်းမာသော မျက်နှာကို

မော့ကြည့်သည်။ ပြန်ပေးဆွဲသမားက သေတ္တာကမ်းပေးရန် သေနတ်ဖြင့် အချက်ပြသည်။ ဟယ်ရီသည် နှေးကွေးစွာလုပ်နေသဖြင့် လူဆိုးက သေတ္တာကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူသည်။ သေနတ်ကို ချိန်ထားပြီး သေတ္တာကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူထပ်များကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြေပုံကြည့်ရင်း ကားမောင်းနေသူတစ်ဦးပမာ အလုပ်နှစ်မျိုးကို သတိမလွတ်စေဘဲ တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်နိုင်သူဖြစ်၏။

“မရေကြည့်တော့ဘူးလားဗျ”

ဟယ်ရီက မေးလိုက်သည်။ သူက အောက်မေးရိုးကိုသာ လှုပ်၍ ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလေယာဉ်ကို အခုပဲ မောင်းတက်ပေတော့ ဒါပဲ...”

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ ဘာလူမျိုးမှန်း မသိနိုင်သော ပြန်ပေးသမားက စက်ခန်းဘက်သို့ သေနတ်ထိုးပြရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ သိပ်အလျင်လိုနေသည်မို့ ဟယ်ရီအား ကျော့ကို သေနတ်ဗြောင်းနှင့်တွန်းကာ လန့်ဖျပ်နေကြသော လေယာဉ်ခရီးသည်များကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ ခေါ်သွားသည်။ အလွန်ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေသော လေယာဉ်မယ်လေး သုံးဦးမှာ ပထမတန်းခရီးသည်ခန်း၏ ရှေ့ပိုင်းမီးဖိုခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားလျက်ရှိကြသည်။ ဟယ်ရီ၏ ယူနီဖောင်းကို မြင်သောအခါ သူမတို့၏ မျက်နှာများမှာ စိုးရိမ်စိတ် ယှက်သန်းသွားကြသည်။

လေယာဉ်မယ် တစ်ယောက်က သူမ၏ ပါးစပ်ကို ဝက်နှင့် အုပ်လိုက်သည်။ ဒါကို ပြန်ပေးသမား မတွေ့လိုက်။ ဟယ်ရီက သူမအား ရှုတည်တည်နှင့် ကြည့်သည်။

ပြန်ပေးသမားက ဟယ်ရီအား စက်ခန်းထဲသို့ တွန်းပို့ပြီး ဘဲခါးဆွဲပိတ်ကာ လေယာဉ် ကက်ဗင်သို့ ပြန်သွားသည်။ စက်ခန်းထဲတွင် ဒုတိယပြန်ပေးသမားရှိသည်။ လူကောင်သေးသည်။ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်သည်။ အာရပ်နှင့်တူ၏။ ၎င်းလူဆိုးက ဟယ်ရီအား လေယာဉ်မှူးထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ရန် သေနတ်နှင့် ဆီးပြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ လေယာဉ်ကို မောင်းပေတော့၊ ကလီက... ဘော့ မလုပ်နဲ့... ဟင်း”

ဟယ်ရီက ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ဖူးနေကျဟန်ဖြင့် ခင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ၏အမူအရာက လေယာဉ် မောင်းသူတို့ တစ်ဦးနှင့် လုံးဝမတူ။ ဟယ်ရီသည် ကပ်စေးနပ်ချောင်းဆက်တော်ကားဒက်(စ်)တုတ်နှင့် သိပ်မတူလှသော အလွန်ကော်ခုံကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ လေယာဉ်မှူးတစ်ဦးက သူနှင့်အလွန်မှ ကြည့်တော့မိသည်။ သူက အလျင်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ မျက်နှာက သန့်စင် ကြည်ညိုသည်။ သူ၏ မြင့်မားသော နဖူးပေါ် ကက်ဗင်သို့ ဆက်သွားသဖြင့် ခုံညားလှသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများသည် ကိုကျမှန်ကန်သည်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးကတော့ သူ့ကို လေယာဉ်မှူးအစစ်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ဘာမျှမပြောဘဲ ကြည့်နေသည်။ ဟယ်ရီသည်

နားကျပ်ကိုယူပြီး ပြောင်းပြန်ကြီး တပ်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးသည် ဟယ်ရီအား အတုမှန်းသိသွားသည်။

အသက်(၃၀)ခန့်သာရှိသေးသော တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး သည် မျက်နှာရှုံ့သွားပြီး ဟယ်ရီအား မှားနေကြောင်း ပြောမည်ပြုပြီး နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့်ကိုက်ထားလိုက်သည်။ ဟယ်ရီအား ဆက်ကြည့်နေသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ဟယ်ရီထံမှ ကြားသိလိုသည်။ မည်သို့မျှ အကဲခတ်၍ မရ။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဟယ်ရီက ပြန်ပေးသမားကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“မိုးပေါ်ရောက်အောင်သာ မောင်းစမ်း၊ ပြီးမှ ဘယ်သွား မလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောမယ်”

လူဆိုးက ဟယ်ရီကုပ်ကို သေနတ်နှင့်ဖိကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ဒီဆရာပြောတာ မင်းကြားသားပဲ၊ လေယာဉ်ကို စ.မောင်းကြစို့လားဟေ့”

ဟယ်ရီက ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးအား ပြောလိုက်သည်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး ဘုရားစာ အနည်းငယ် ရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘုတ်ပြား တစ်ခုပေါ်ညှပ်ထားသော စက်ကိရိယာစာရင်းအရ စစ်ဆေးခြင်း ပြုလုပ်သည်။ ဟယ်ရီကလည်း သူ့စစ်ဆေးချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးသည်။ စာရင်းအရ စစ်ပြီးသောအခါ တွဲဖက်

လေယာဉ်မှူးက မြေပြင်မှ လေယာဉ် ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ကို အချက်ပြ အကြောင်းကြားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လှေကားကိုပြန်ယူသွားကြပြီး အင်ဂျင်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အင်ဂျင်သံများ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာသည်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးက လေယာဉ်ကို လက်ကိုင်လိဗာများအသုံးပြု၍ ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် နောက်ဆုတ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဟယ်ရီသည် လက်ကိုင်ဘီးနောက်၌ စာရင်းစာအုပ်များ၊ ဒယားကားချပ်များမှ မှတ်တမ်းများကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အာရုံစိုက် ဖတ်ရှုနေသည်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးက ဟယ်ရီအား မျက်လုံးခင်းဆဲမိနေနံ့ ခံ့ကြည့်နေသော်လည်း လူဆိုးနှင့်သာ မျက်လုံးခင်း ဆဲမိသွားအံ့ သူက မျက်စိပြန်လွှဲလိုက်သည်။

တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး၏လက်များ တုန်ယင်နေပြီး

လေယာဉ် ထွက်ခွာရန် နယ်မြေမှနေ၍ စတင် နောက်ပြန်ထွက်လာလျက်ရှိသည်။

ဟယ်ရီသည် လူဆိုးမရိပ်မိစေဘဲ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး၏ လေယာဉ်ထိန်းကျောင်း မောင်းနှင်ပုံကို မသိမသာ အကဲခတ်လေ့လာနေသည်။ ဘရိတ်များ၊ ဂီယာများ၊ လက်ကိုင်တံများနှင့် အခြားကိရိယာများ ကိုင်တွယ်ပုံ။

လေယာဉ်ကြီး မြေကြီးပေါ်၌ စတင်ရွေ့လျားသည်နှင့် ဂိတ်ဝတွင် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေသော အာလီစမစ်၏ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်သွားသည်။ သူမကြာမီ

သတိလစ်သွားမည့် အရိပ်အယောင်ပေါ်နေ၏။ သူ့ကို ဟယ်ရီ ကယ်လဟန်နှင့် ပူးတွဲတာဝန်ချပေးမိကပင် ဟယ်ရီ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သူ့သိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟယ်ရီသည် လေယာဉ်ပြန်ပေးဆွဲခံရသော တိုးရင်း ၇၂၇ တစ်စင်းပေါ်တက်ပြီး ခုခံကာကွယ် ပေးလောက်သည်အထိ တစ်စွတ်ထိုး သတ္တိပြောင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့သေး ပေ။ ထို့ကြောင့် ဟယ်ရီကို သူလေးစားကြည့်လိုမိသည်။ သို့သော် ဘရစ်(ဂ်)စ်နှင့် ဟယ်ရီတို့ မတည့်ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ဤလုပ်ရပ်ကြောင့် ဟယ်ရီ ဒုက္ခတွေ့ဦးမည်။

စမစ်သည် လေယာဉ်ဆီသို့ ဆက်လက်ကြည့်နေသည်။

မန်ပြတင်းပေါက်များ၌ ကပ်ပြီး အပြင်ကို ငေးကြည့် နေကြသော ခရီးသည်များ၏ မျက်နှာများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လေယာဉ်ထဲတွင် ခရီးသည်များသည် ခါးကိုမတ်လျက် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ သိပ်ကြောက်နေ ကြပါကလား...။ ပထမပြန်ပေးသမားသည် လေယာဉ် စတင် ရွေ့လျားနေပြီမို့ စိတ်ကိုအနည်းငယ်လျှော့ပြီး လေပဟာဉ် နောက်မြှီးပိုင်း မင်းလမ်းဝတွင်ရပ်ကာ အကြောက်လွန်နေသော ခရီးသည်မိန်းမတစ်ဦးကို အားပေးနှစ်သိမ့်နေသည့် လေယာဉ် မယ်လေးတစ်ဦးအား သေနတ်နှင့်ချိန်၍ ကျီစယ်နေသည်။

လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းပေါ် ရောက်လာပြီး ကောင်း ကင်သို့ ပျံတက်ရန် အရှိန်ယူရတော့မည်။ တွဲဖက် လေယာဉ်မှူး သည် စိုးရိမ်စိတ်လွန်ပြီး မိမိကိုယ်ကို စိတ်ထိန်းနိုင်စွမ်း မရှိ

တော့ပေ...။ သူက ဟယ်ရီအား လှည့်ကြည့်သည်။ ဟယ်ရီ က သူ့ကိုဖြိုးပြ၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကိရိယာများကို စ၍ ကိုင်သည်။

“မောင်းလေ...”

လူဆိုးက ပစ္စတိုကိုရမ်းရင်း အော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဟယ်ရီက စက်ရိုက်ပြီး လေယာဉ်ကို ရှေ့တိုးလိုက် သည်။ သူက အခြားလီဇာဘင်စ်ကို ကိုင်မည်အပြု တွဲဖက် လေယာဉ်မှူးက ငယ်သံပါအောင် အော်ပြောသည်။ ကော်သံက ဆူညံလွန်းသဖြင့် ဘာမျှ မကြားရ။ ထောင့်တယ်(လ်)ကို ညင်သာစွာ တွန်းလိုက်သည်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးက ဘင်စ် တစ်ခုထပ်၍ အော်ပြောပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဝီသဗျာ ကြားရသည်။

“နေစမ်းပါဦး ကပ္ပတိန်၊ ကျွန်တော်မေးတာ စိတ်မဆိုး နဲ့နော်၊ ခင်ဗျား လေယာဉ်မောင်းတတ်ရဲ့လား။”

ဟယ်ရီက ဖြိုးစိစိနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဟင့်အင်း...”

တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့မျက်နှာ သွေးမရှိဘဲ သွေးဆုတ်သွားသည်။ ပြန်ပေးသမားလည်း ကြောင် သွားသည်။

ထိုအခိုက် ဟယ်ရီက ဘရစ်ကို ဆောင့်အုပ်လိုက်သည့် အရှိန်ပြင်းသဖြင့် လူဆိုးသည် စက်ရိုက်နှင့် ဝင်သောင့်မိ၏။

လူဆိုးလက်ထဲမှ ပစ္စတိုယိုင်သွားစဉ် ဟယ်ရီက ထိုင်ခုံမှ ထ၊ လိုက်သည်။ ဟယ်ရီက သူ့ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ မဂ္ဂနမ် ဒေသမ ၄၄ သေနတ်ကြီးကို ဆတ်ခနဲဆွဲထုတ်ပြီး လူဆိုး၏ ခေါင်းကို ခွပ်ခနဲ ထုလိုက်သည်။

လူဆိုးသည် ကျည်တစ်တောင့်ထွက်အောင်ပင် မပစ်လိုက်ရဘဲ ကြမ်းပေါ် ပုံလျက်သားကျသွားသည်။

ဟယ်ရီ ခရီးသည်များရှိရာဘက်သို့ မြှုပ်ထွက်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် လေယာဉ်ရပ်သွားသောကြောင့် ခရီးသည်များ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ပေါ် တစ်ယောက်တက်နင်းပြီး အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်ဆီ အလှအယက် ပြေးနေကြသည်။ အခြားလူဆိုးသည်လည်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်သောကြောင့် လဲကျရာမှ ကုန်းထ၊ လျက်ရှိစဉ် ပထမတန်းခရီးသည်ခန်းမှ မဂ္ဂနမ်ကြီးကိုလျက် ထွက်လာနေသော ဟယ်ရီအား တွေ့လိုက်ရသည်။

“ထိုင်ကြစမ်း... ထိုင်ကြစမ်း။”

သူက ခရီးသည်များကို အော်လိုက်သည်။

လူဆိုးက ဟယ်ရီအား သေနတ်နှင် လှမ်းပစ်သည်။ ဟယ်ရီခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ လူဆိုးက နောက်ဘက်ရှိ အနားယူခန်းထဲ ဝင်ပြေးပြီး တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီက တံခါးဆီသို့ နှစ်ချက်လှမ်းပစ်သည်။ တံခါးသည် ပတ္တာမှ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး မင်းလမ်းပေါ်သို့ အသက်မရှိတော့သည့် လူဆိုးနှင့်အတူ ဗုန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။

ဟယ်ရီသည် လူဆိုးကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ လေယာဉ်တံခါးဆီ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။

လေယာဉ်ကို ရဲအဖွဲ့ဝင် လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားများ၊ ဆေးရုံကားများ၊ ရဲကားများ၊ မီးသတ်ကားများ ပတ်လည် ဝိုင်းထားကြသည်။ ပြေးလမ်းပေါ်မှ ဥဩသံ ဆူညံစွာဖြင့် ကားတစ်စီး အမြန်မောင်းလာသည်။ ရုတ်တရက်ထိုးရပ်ပြီး ကားနောက်ခန်းမှ ဒု-ရဲမှူးစုံထောက် ဒီး(လ်)ဘရစ်(ဂ်)စ် ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာသည်။ လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ပြေးနေသော ဟယ်ရီအား မြင်မြင်ချင်း သူ ပါးပေဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်... ကယ်လဟန်၊ မင်းဘာလုပ်နေတာတုန်း။”

သို့သော်... ဘရစ်(ဂ်)စ်၏ အော်သံမှာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော ပရိသတ်၏ ကောင်းချီးဩဘာသံများကြားဝယ် ပျောက်သွားလေတော့သည်။

လက်ညှိုး ကျိုးသွားခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ၎င်း နောက်ပိုင်း တွင်တော့ ဟယ်ရီသည် ယခုနစ်ကဲ့သို့ပင် ရာနှုန်းပြည့် အသင့်ဖြစ်မနေတော့ပေ။

ယခုနစ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)အိမ်အရ လူသတ်မှု စုံစမ်းရေးမှ သည် မသက်သာ စောင့်ကြည့်နေသောတာဝန်ကို သုံးလလုံးလုံး ယူထားခဲ့ရသည်။

ဤအလုပ်သည် ဟယ်ရီလီဒ်တစ်ဦးအဖို့ ဆိုက်ဗေးရီးယားသို့ ပို့ခံရသကဲ့သို့ရှိ၏။ သေဒတ်သည် တူရိယာပစ္စည်းများ ကဲ့သို့ပင် မှန်ကန်ချောမွေ့စွာ ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့ အမြဲလေ့ကျင့်ပေးထားမှ တော်ရုံကျသည်။ ဤအလုပ်၌ သေဒတ်ကိုင်ဖို့ အခွင့်လုံးဝမသာပါ။ ဤအလုပ်မှာ မသက်သာမှုများကို အဆုံးအစမရှိ ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်ကြည့်နေရသည်သာ များ၏။ နှစ်ယောက်တွဲ တာဝန်ကျသည့်အခါ တစ်ယောက် တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း အိပ်ရင်းနှင့်သာပြီး၏။ လူသတ်မှုစုံစမ်းရေးတွင်မူ တာဝန်ဝတ္တရားနှင့်ပတ်သက်၍ သေဒတ်ပစ်လေ့ကျင့်ရန် မကြာမကြာ အခွင့်ကြီးသော်လည်းကောင်း။

လေယာဉ်ပြန်ပေးမှုကို ဝင်ရင်းစဉ်က ပစ်ခတ်ခဲ့ရသည်မှ အပ ဟယ်ရီသည် သုံးလအတွင်း သေဒတ်တစ်ချက်မှ မပစ်ခဲ့ရသေးပေ။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)တစ်ယောက် ဘယ်တော့များမှ သူ့ကို ဤငြီးငွေ့ဖွယ် တာဝန်ကြီးမှ ပြန်လွှဲပြောင်းပေးပါ့မလဲ။

အခန်း (၆)

ဟယ်ရီကယ်လ်ဟန်သည် သူ၏ ချက်ဗလက်ကားကြီးကို ရဲစခန်းတိုက် နောက်ဘက်ရှိ ကားရပ်ကွက်လုပ်၌ ရပ်လိုက်သည်။ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း သူ၏ပထမဆုံးသော အားလပ်ရက်၏ညဖြစ်သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ ပုရဟိတအသင်း၏ နှစ်ပတ်လည် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲကြီး မကြာမီကျင်းပ တော့မည်မို့ သူ ပြန်လည်လေ့ကျင့်ထားဖို့လိုသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် (၁၂)နှစ်ကျော်ကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ကာလအတွင်း ငယ်ပြိုင်ပွဲများတွင် သူ ဆုတွေ့ဖူးလားတွေ တစ်ဖွေ တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် အိမ်ပြန်ရသည့် အကြိမ်က ရှားလှသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တုန်းကတော့ သူ ဆုလုံးဝမရ။ ထိုနှစ်ပြိုင်ပွဲမှာ သူ ဝင်မပြိုင်နိုင်ခဲ့။ လောင်းအိုင်လင်းပြည်နယ် မင်နီအိုလာမြို့မှ ဆေးပေါက်နေသော ရူးကြောင်ကြောင် ဓားသမားကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ဟိတ်(ဂျီ)ရပ်ကွက်တွင် ထိုးသတ်စဉ်က သေဒတ်ခလုတ် ဆွဲသော

ဟယ်ရီသည် ကားရပ်ရန်နေရာလွတ်ကိုရှာရင်း တွေးမိသည်။ အထူးသဖြင့် မဂ္ဂနမ်ကိုင့်တတ်သော သေနတ်သမားတစ်ဦး အဖို့ လက်အကျင့်ပျက်ခံဖို့ ရေရှည်တွင် မလွယ်လှကြောင်း ဟယ်ရီကောင်းစွာ သိထားသည်။

ကားရပ်စရာနေရာ ရသွားသည်။ ကားကို သော့ခတ် လိုက်သည်။ နောက်အံဖုံးထဲမှ သေနတ်နှင့်ဆိုင်ရာ တန်ဆာ ပလာများပါသော အိတ်တစ်လုံးကိုယူသည်။ ရဲစခန်း နောက် ဘက်စွန်းရှိ လှေကားများဆီ သွားသည်။ ၎င်းလှေကားမှ မြေအောက် ပစ္စတိုပစ်ခန်းသို့ ဆင်းရသည်။

မိုးဦးရာသီ၏ ကြည်လင်အေးစိမ့်သောည။ လေတိုက် လျှင် အတော်အေးသဖြင့် ဟယ်ရီသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ နိုင်လွန်ဥကင်ကို သေသေချာချာ ဝတ်ထားသည်။ လှေကား နားမရောက်မီ အပြာနှင့်အဖြူ နှစ်ရောင်စပ် ယာဉ်ထိန်းရဲ ဆိုင်ကယ်များကို တွေ့ရသည်။ လမ်းမီးတိုင်အောက်၌ ပြောင် လက်နေကြသည်။

လွန်ခဲ့သော (၁၀)ရက်အတွင်း အကြိမ်များစွာ လုပ်ခဲ့ ပြီးသည့်အတိုင်း ရိုကာ သတ်ခံရမှုကို သူ့အပြေရှာနေပြန်သည်။ သဲလွန်စတုဂံ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နှင့် ၎င်းပေါ်မှ ကျည်ဆန် ပေါက်ရာကလေးတစ်ခုသာ ရသည်။ လူသတ်သမားသည် ယာဉ်ထိန်းဆိုင်ကယ်စီး ရဲသားအယောင်ဆောင်၍ သတ်ဖြတ် ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဟယ်ရီ ယူဆသည်။ အကယ်၍ လူသတ် သမားသည် ယာဉ်ထိန်းရဲအစစ်မဟုတ်လျှင် ထိုသို့ အယောင်

ဆောင်မည်။ ရဲအစစ်တစ်ယောက်သည် လူသတ်သမား တစ်ဦး ဖြစ်မည်ဟု သူ မထင်ပါ။

ထိုအခိုက် ကတ္တရာနှင့် ကားတီးပွတ်သံများ သူ့နောက် မှ ကြားရသည်။ သူက ရောင်လိုက်ပြီး ဌာနဆိုင်ရာတံဆိပ် မပါသော ရဲကားနှစ်စီးကြားထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဖို့(ဒ်) ကားကြီးသည် ရပ်ထားသောကားနှစ်စီးကြားမှ တေးချင်း ပွတ်တိုက်၍ ထွက်ရန်ပြင်နေ၏။ ဟယ်ရီသည် ယာဉ်မောင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အလင်းကောင် အားနည်းသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

ဟယ်ရီက ဇွဲမလျှော့ဘဲ ရှုထောင့်ပြောင်း၍ ကြည့်သည်။ ချာလီမက်ကျိုင်း၏ မျက်နှာကို မြင်သောအခါ သူ အလွန်အံ့သြ သွားသည်။ ချာလီသည် ဤရဲတပ်ဖွဲ့တွင် ဒုတိယဆေးနတ်ပစ် အတော်ဆုံး ရဲသား။ ယခုတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲအဖွဲ့တွင် တာဝန်ထမ်းရင်းနှင့်ပင် သူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းရမည်သူ၊ ဟယ်ရီ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦး။

ချာလီ၏ မျက်နှာမှာ ရူးသလို၊ ဆေးမိနေသလိုလို။ သူက ကားကို အားရပါးရ အရှိန်တင်မောင်းနေသည်။ ကား သုံးစီးစလုံး ပွန်းပဲ့ကုန်၏။ နောက်ဆုံး ချာလီ၏ ကား လွတ်ထွက် သွားသော်လည်း ရပ်ထားသောကားများနောက်မှ ဘန်ပါနှစ်ခု ချိတ်လျက် ပါသွားကြလေသည်။ ချာလီ၏ ဖို့(ဒ်)ကား နောက်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဟယ်ရီသည် ပုန်းနေရာမှထွက်လိုက်ပြီး လက်ပြသည်။
ချာလီသည် သူ့ကိုအချိန်မီမမြင်ဘဲ တည့်တည့်မောင်းချလာ
သည်။ ချာလီ၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ်မှ အမြုပ်တစ်စုံနှင့် သွား
ရည်များ စီးကျနေသည်ကို ဟယ်ရီ မြင်ရသည်။ သူ့သေရတော့
မှာပါလား။

သို့သော် ကားက ဟယ်ရီနှင့် လက်မအနည်းငယ်
အကွာတွင် ထိုးရပ်သွားသည်။ ယာဉ်ထိန်းဆိုင်ကယ် ရဲသား
ဝတ်စုံ အပြည့်နှင့် ချာလီသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဟယ်ရီ
ဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဟဲလို... ချာလီ”

ဟယ်ရီက အိမ်နီးချင်း တစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်သလို
လေသံမျိုးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ချာလီ ရပ်သွားသည်။ သူ့နာမည် ခေါ်သံကြားမှ
သူ့မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ဒီဂရီမျက်မှန်ကို ကောက်တပ်လိုက်
သည်။

ဪ... သူ့သူငယ်ချင်းကြီး ဟယ်ရီကယ်လဟန်ပါ
လား။ ထို့ကြောင့် ချာလီ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။
ဟယ်ရီကပါ ရယ်သည်။ သို့သော် အားရပါးရတော့ မဟုတ်။
ချာလီ၏ ဆန်းကြယ်သော အပြုအမူများကို စိတ်ထဲ၌ သိပ်
ဘဝင်မကျမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟယ်ရီ မင်းရှူးနေသလား၊ မင်းကို ကားနဲ့တိုက်မိတော့
မလို့”

ချာလီက ရယ်ရင်းမောရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်ရီကတော့ ချာလီ သူ့ကို နဂိုကပင် တိုက်သတ်ဖို့
ကြံရွယ်ခဲ့လေသလားဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ဟယ်ရီမှန်းသိမှ
ကားကို ရပ်လိုက်တာများလား။ ချာလီက လက်နှစ်ဖက်
ဆန့်ထုတ်ပြီး ဟယ်ရီအား သိင်္ဃန်းမင်္ဂလာလိက်သည်။ ဟယ်ရီက
ပစ္စတိုအိတ်ကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ခဲ့ပြီး ပြူးလိက်သည်။ ချာလီ၏
အပြုအမူက ခင်မင်မှုခိုင်မြဲလျက်ရှိသေးကြောင်း ပေါ်လွင်လှ၏။
သို့သော် ချာလီ၏ စိတ်ထဲကတော့ ဘာကယ် ခင်ဆူးရဲလား
မသိ။ မည်သို့ဆိုစေ ဟယ်ရီ သူ့ကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ချာလီ”

“မင်းကို မတွေ့ရတာ ကြာပါပြီရောလား ဟယ်ရီ”

“တကယ်ပဲ ကြာသွားပြီလား”

“ဆိုပါတော့”

“ငါ မင်းအိမ် တစ်ညလောက် ဝင်လာမလို့ပဲ၊
ကယ်ရီ(လ်) တစ်ယောက်ရော”

“ငါ မိန်းမနဲ့ကွဲနေတယ်လေ၊ ငါးလခန့်က ရှိသွားပြီ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း အလုပ်များနေလို့၊
မင်းသိပါတယ်လေ”

“မင်းတို့ လူသတ်မှုစုံစမ်းရေးက လူတွေအကြောင်း
ငါသိသားပဲ”

“ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ငါ့ကို စောင့်ကြည့်ရေး တာဝန်ပေးထားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါစိတ်ညစ်နေတာ”

“ကယ်ရီ(လ်)နဲ့ငါကွဲတာ သုံးခါရှိပြီ ဟယ်ရီ”

ဟယ်ရီက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ချာလီက တွေဝေစွာဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်ကြည့်နေသည်။ တစ်အောင့်ကြာမှ...

“ငါတို့ရဲ့အချိန်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ... ဟယ်ရီ”

“အေး... မင်းမေးတာ ဟုတ်ပါရဲ့”

“ငါဟာ အချိန်ကို ကြောက်ဖတ်သူပါ... ဟယ်ရီ၊ မင်းနဲ့ငါ ဆယ်နှစ်တောင် သိခဲ့ကြတာပဲ၊ မင်းသတိထားမိရဲ့လား၊ ငါ ဒီကိုရောက်လာကတည်းကပေါ့”

“အင်း...”

“မင်းကြည့်ရတာ အရွယ် သိပ်မကျသွားသေးပါဘူးကွာ၊ ငါ့ရော ရင့်သွားပြီလား... ပြောစမ်းပါဦး ဟယ်ရီ”

ဟယ်ရီ တဲ့တုံး အဖြေမပေး။

ချာလီတစ်ယောက် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ပိုအိုသွားသည်။ ဟယ်ရီမှာ သေနတ်ပစ် ကျင့်ပီ အချိန်သိပ်မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် သူက မယုတ်မလွန်စကားသာ ပြော၏။

“မင်း... လမ်းပေါ် လုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေ သိပ်မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလည်း ဟယ်ရီ၊ ငါ အိုသွားပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

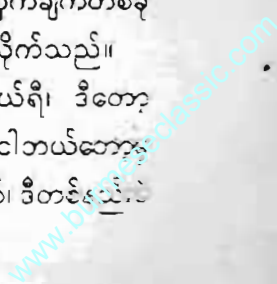
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောတာက မင်းအနေနဲ့...”

“ဟယ်ရီ၊ ငါတို့ရဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဟာ မရိန်းတပ်သားဘဝနဲ့ဆို ပိုကောင်းမှာ၊ ခုအခါမှာ ပုလိပ်တစ်ယောက်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ကို လမ်းပေါ်မှာ ပင်သတ်ပြီး သတင်းပို့ရတာထက် သူ့ကို မြစ်ထဲပစ်ချတာက ပိုကောင်းမယ်၊ ခရိုင်ရှေ့နေရုံးက ရှေ့နေပေါက်စလေးတွေက သိပ်လှလည်လုပ်တယ်၊ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးမယ်၊ အပြစ်တင်မယ်၊ ရာဇဝတ်ကောင်းတွေမှာပဲ ရာဇဝင်ခွင့်တွေရှိတယ်၊ ဒီနိုင်ငံကြီး ဘာဖြစ်နေပြီလဲ၊ မင်းခြီးစားကြည့်မိသလား ဟယ်ရီ၊ လူဆိုးတစ်ကောင်ဟာ ပုလိပ်တစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး အချုပ်ထဲမှာ တစ်ညတောင် အိပ်စရာမလိုဘူးကွာ အဲ... ပုလိပ်တစ်ယောက်က လူဆိုးကိုသတ်ကြည့်ခမ်း၊ တစ်ခါတည်း လူတွေက ရဲတွေရက်စက်တယ်လို့ အော်ကြမယ်ကန့်ကွက်ကြမယ်၊ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဟယ်ရီ”

“ဒါဖြင့်... မင်း အငြိမ်းစား ယူလိုက်ပါတော့လား ချာလီရာ”

ထိုအခါ ချာလီက အရေးအကြီးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြောမည်ဟန်ဖြင့် ဟယ်ရီနား ကပ်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ငါ သိတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ ဟယ်ရီ၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့ ငါသာ သိသင့်တာ တစ်ခုပြောပြမယ်... ငါဘယ်ဘော့အငြိမ်းစားမယူဘူး၊ ငါ အမြဲရင်ဆိုင်တိုက်နေမယ်၊ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဟယ်ရီ”

ချာလီ၏ မျက်နှာက အလွန်ခက်ထန်တင်းမာနေသည်။
ဟယ်ရီ ဘာမှ မဖြေနိုင်တော့။ ချာလီ၏ ပခုံးကို လက်နှင့်
ပုတ်ပြီး ရဲစခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

အခန်း (၇)

ဟယ်ရီသည် ပစ္စတိုက်ရီယာ တန်ဆာပလာများပါ သော
အိတ်ကိုကိုင်လျက် မြေအောက် သေနတ်ပစ်ရုံဆီသို့ နောင်
ကုပ်ကုပ် စကြိုလမ်းမှ လျှောက်လာသည်။ သူ (၁၀) နာရီ
ထိုးတော့မည်။ ချာလီမက်ကျိုင်းနှင့် စကားပြောနေသဖြင့်
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နှောင့်နှေးသွားသည်။ ဟယ်ရီသည်
အချိန်ဇယား အတိအကျဖြင့် လုပ်နေခြင်းမဟုတ်။ နံနက်
လေးနာရီ “မြောက်ဘက်ကမ်းခြေ”၌ မသင်္ကာသူတစ်ဦးကို
စောင့်ကြည့်ရန် အချိန်မီ သတင်းပို့ရဦးမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်
သူတစ်ဦးကို အနည်းဆုံး (၇) နာရီလောက် အိပ်ချင်သည်။
စကြို လမ်းမဆောင်ထဲတွင် သူ့ခြေသံများကိုသာ သူကြား
ရသည်။ သေနတ်ပစ်ရုံ တံခါးပေါက်မှ ဝင်လိုက်သောအခါ
အခန်း၏ အစွန်မှ သေနတ်ကိုင်ထားသော မျက်နှာဖုံးတပ်
လူဆိုးရုပ်ပုံကားချပ်တစ်ခု ရုတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

သေနတ်သံ သုံးချက်...။ လူရုပ်ပုံ ရင်ဘတ်မှာ ကြည့်ဆန်သုံးပေါက်။ လူရုပ်ပုံ နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။

သေနတ်ပစ်ရုံတွင် ညဘက် ဤအချိန်အခါမျိုး၌ လူရှင်း နေတတ်သည်။ ဒီည လူသိပ်မရှင်းလှ။ ပစ်မှတ်များသည် မီးရောင်များအောက်၌ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ဟယ်ရီသည် မျက်နှာကြက်နိမ့်နိမ့် မှောင်ကုပ်ကုပ် သေနတ်ပစ်ရုံငယ်လေး များဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ လူငယ်လေးဦးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး အရောင်မှိန်မှိန် ဂျင်း(န်) ဘောင်းဘီပြာနှင့် ဘွတ်ဖိနပ်များ ဝတ်ထားသည်။ ပန်းပွင့် ဒီဇိုင်းပါသော ရုပ်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ပစ်ရုံနှင့်မတူ ကောလိပ်ကျောင်းနှင့် တူနေ၏။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှ ပန်းစလွယ်သိုင်းအိတ်များသာလျှင် ခြားနားချက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီကိုမြင်သည်နှင့် သူတို့အားလုံး ပြုံးပြကြသည်။ ဟယ်ရီက ခပ်တည်တည်။ သူတို့တွေ အလုပ်ဝင်တာ သိပ်မကြာသေး...။ ဟယ်ရီက သူတို့ကို အေးစက်စက်သာ ဆက်ဆံသည်။ သူတို့၏ ဟန်ပန်၊ သူတို့၏ အံသက်အရွယ်ကို ဟယ်ရီ မနှစ်မြို့။ ဟယ်ရီသည် ရဲသားဖြစ်ရန် ကောလိပ်ပညာတတ်ရမည်ဟု မယုံကြည်။ ပြီးတော့ ကောလိပ် ကျောင်းသားများကို တမင် ရွေးချယ်၍ ရဲအဖွဲ့၌ ခေါ်ယူခန့်ထား ခြင်းကိုလည်း သဘောမကျ။

“မင်းတို့ ရဲသားအသစ်တွေလားကွ”
ဟယ်ရီက မေးလိုက်သည်။

လူငယ်လေးဦးအနက် အရပ်အမြင့်ဆုံးတစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့နှာခေါင်းပေါ်မှ မျက်မှန်ကို ပြန်တွန်း တင်သည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့ဟန်က ကြမ်းသည်။ ဆံပင်က ရွှေရောင်၊ ကိုယ်လုံးထွားသည်။ မျက်လုံးက စူးရှသော အပြာရောင်၊ ဟယ်ရီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းဖေး သည်။ ဟယ်ရီက ဂရုမစိုက်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘင်ဒေးဗွေပါ။ ယာဉ်ထိန်းရဲပေါ့၊ သူက ဖိ(လ်)ဆွို၊ သူက ဂျွန်ဂရိုင်း(မ် င်)၊ ဟိုဟာက ရက်(ဒ်) အက်(စ်)ထရာချန်၊ အားလုံး လူသင်တွေညှင်းပဲ၊ ခင်ဗျားက ရဲစုံထောက် ဟယ်ရီကယ်လဟန် မဟုတ်လား”

ဟယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒေးဗွေကို လက်ဆွဲ မနှုတ်ဆက်။

“ခင်ဗျားသတင်း ကျွန်တော်တို့ အများကြီးကြားဖူး ပါတယ်...”

“မင်းတို့ ဒီအချိန်မှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

“လေ့ကျင့်နေတာပါ ဆရာ...”

“မင်းတို့မှာ ဒါမျိုး သီးခြားသင်တန်း မရှိဘူးလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... တနင်္လာနေ့ ညတိုင်းရှိပါတယ်”

ဝိုင်ယာကိုင်မျက်မှန်နှင့် မျက်နှာရှည်ရှည် ဂျွန်ဂရိုင်း(မ်စ်) သည်သာလျှင် သူတို့လေးဦးအနက် ဉာဏ်ထက်သူဖြစ်သည့် အလျောက် ဘင်ဒေးဗွေတစ်ယောက် ဟယ်ရီ၏ သဘောထား ကို နားမလည်လိုက်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါဆရာ၊ သေနတ်ပစ် မကျွမ်းတဲ့ ရဲတစ်ဦးဟာ လမ်းပေါ်မထွက်သင့်ပါဘူး။ လူသတ်သမားတွေဟာ သူတို့ သတ်မယ့်လူကို ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေး အသာမပေးတတ်ဘူးလေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

ဟယ်ရီက ခေါင်းခါပြုရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သေနတ်ပစ်ရန် နေရာကိုသွားပြီး လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဒဿမ ၄၄ မဂ္ဂနမ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ လူငယ်လေးဦးကို သူ ဘာမျှ ထပ်ပြောစရာ မရှိတော့ပေ။

အရပ်အပူဆုံး မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် မျက်မှန်တပ်ထားသူ၊ အသက် ၂၁ နှစ်ခန့်ရှိ ဖိ(လ်)ဆိုက်က ဟယ်ရီကို သူရဲကောင်းတစ်ဦးပမာ လေးစားကြည်ညိုမှုရှိသည့်အလျောက် မေးခွန်းတစ်ခု လှမ်းမေးသည်။

“ဆရာ... နောက်အပတ်ကျ သေနတ်ပစ်ဗိုလ်လုပွဲ ဝင်ပြိုင်ဦးမှာလား”

“ငါ အမြဲပြိုင်တာပဲ၊ ဘာလို့လဲ”

ဟယ်ရီက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ရက်(ဒ်)က သွားဖြုတ်လိုက်သည်။ သူသည် အရပ်မြင့်ပြီး အေးဆေးပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှားတတ်သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပျော်ပျော်နေတတ်မည့် ရုပ်မျိုးရှိသည်။

“ခင်ဗျား နှစ်တိုင်း ဗိုက်စွဲတယ်နော်... မစ္စတာ ကယ်လဟန်၊ ဒီမှာတော့ ရာဇဝင်တွင်နေပြီ”

ရက်(ဒ်)က ပြောသည်။

ဟယ်ရီ ဘာမျှမပြောဘဲ သေနတ်ကို ကျည်ဆန်ထည့်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦးပါပဲ”

ဂရိုင်း(မ်) စ်)က ပြောသည်။

သူတို့ မည်မျှချီးမွမ်းစေကာမူ ဟယ်ရီကတော့ စိတ်တိုနေပြီ။

“ဒီနေရာမှာ တစ်ခါမှ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ပစ်ရတယ်ကို မရှိပါဘူး... ဟင်း”

ဟယ်ရီက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ပင်ချင်တယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ရှောင်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

ဒေးဗစ္စက ပြောသည်။

ဟယ်ရီက သူ့နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့်ကိုက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“မင်းတို့ နေချင်နေပါ၊ ရပါတယ်၊ ငါက ငါ့အချိန်ဇယားနဲ့ငါ လုပ်ချင်တဲ့ကောင်”

ဟယ်ရီသည် ပစ်မှတ်များထောင်ရန် ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်။

စောစောက ထောင်ထားသော ပစ်မှတ်များ နောက်ဆုတ်သွားကြပြီး အသစ်များရောက်လာသည်။ ၎င်းတို့အား ပစ်ရ

ခက်မည် အနေအထား ထောင့်များအတိုင်း ရွှေထားသည်။
ဟယ်ရီက ခက်ခဲတာကို ပိုကြိုက်သည့်လူစား။ သေနတ်ပစ်
ကျင့်ရာမှာရော၊ လက်တွေ့ဘဝ၌ပါ ခက်လေကောင်းလေ
ဖြစ်သည်။

ရဲသားလေးဦးစလုံး ဟယ်ရီအား စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေ
ကြသည်။ ဟယ်ရီက သူတို့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ သူက
ခလုတ်နှိပ်ပြီး ပစ်မှတ်များကို နေရာချနေသည်။ သူသည်
စက်ကိရိယာ အစိတ်အပိုင်းများကို စိတ်ချရသည်အထိ စစ်ဆေး
လေ့ရှိသည်။ ပစ်ရန်နေရာယူပြီး သေနတ်ကို ဆလင်ဒါ
ထည့်သည်။ ပလတ်စတစ်ဆလင်ဒါထဲမှ ဒသမ ၄၄
ကျည်ဆန်များထုတ်ပြီး သူ့အနီးရှိ ထောက်တိုင်ပေါ် တင်သည်။

“ဆရာ... ဘာသေနတ် သုံးမလို့လဲ”

ဆိုက မေးသည်။

“ငါ သုံးတာ အပေါ့စား ဒသမ ၄၄ စပါယ်ရှယ်ပဲ ဆို၊
ဒီသေနတ်ဟာ ဒသမ ၃၅၇ ထက်ပိုပြီး ကိုင်လို့ကောင်းတယ်၊
ကဲ... မင်း ဘာမေးဦးမလဲ၊ ငါ့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဟယ်ရီက ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“မမေးတော့ပါဘူးဆရာ၊ ဆောရီးပဲ”

ဆိုက ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။ သူနှင့်အဖော်များအားလုံး
အသံကာသည့် နားကျပ်များ တပ်လိုက်ကြသည်။ ဟယ်ရီ
လည်း နားကျပ်တပ်သည်။ ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ပစ်မှတ်
များ စတင်လှုပ်ရှားကြသည်။

ဟယ်ရီသည် နောက်လှည့်၊ ဒူးထောက်ချပြီး ဘယ်လက်
နှင့် သေနတ်ကိုင်ကာ ပစ်လိုက်သည်။ မဂ္ဂနမ် သေနတ်သံက
ကျယ်လောင်လှ၏။ ပစ်မှတ်တစ်ခု ဗဟိုတည့်တည့်မှန်ပြီး
လဲကျသွားသည်။ ဟယ်ရီက ရီကျိုင်းကို နောက်ပြန်ဆွဲပြီး
ဆက်တိုက်ပစ်သည်။ ပစ်မှတ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု လဲကျ
ကုန်သည်။ ရဲသားငယ်လေးဦးစလုံး အံ့သြသွားသည်။ သူတို့ရော
တခြားလူများကပါ ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် ‘ညစ်စတ်သောဟယ်ရီ’
သည် တကယ်ပင် သေနတ်ပစ် ဘက်သူဖြစ်၏။

ဟယ်ရီက နှစ်ချက်ထပ်ပစ်ပြီး တန်းနောက်လှည့်ကာ
ညာလက်ဖြင့် ပလတ်စတစ် ဆလင်ဒါ တစ်ခုကို ထပ်ယူသည်။
သေနတ်သံများ တိတ်သွားသည်။ ပစ်မှတ်အားလုံး လဲသွားပြီ။
ဟယ်ရီသည် လက်ရည်ကျမသွားသေးသဖြင့် ကျေနပ်သွားခဲ့၏။
ရဲသားလေးယောက်ကို ကြည့်သည်။ သူတို့က ခပ်တည်တည်။
ဟယ်ရီက ပလတ်စတစ်ဆလင်ဒါကို မဂ္ဂနမ်သေနတ်ထဲ
ထည့်ပြီး ကျည်အိမ်ကိုလှည့်ကာ ပစ်မှတ်ဆင်သည့်ခလုတ်ကို
နှိပ်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီပစ်သည်။ စောစောကအတိုင်း ပစ်မှတ်အားလုံး
လဲကျသွားသည်။ ယခုတစ်ခေါက် ပိမန်သည်။ သူ့ရှုန်းက
ယခင်ယခင် အခါများအတိုင်း ခိုခိန်၊ ယခုတစ်ခေါက်
ရဲသား လေးဦးစလုံး လေးစားစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်နေကြ
သည်။

ဟယ်ရီက မတ်တပ်ရပ်ပြီး နားကျပ်ကိုဖြုတ်သည်။

မီးခိုးတလူလူထွက်နေသော သေနတ်ကို ထောက်တိုင်ပေါ် တင်သည်။

ဆွီ၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။

“မင်း... စမ်းပစ်ချင်သလား”

“နေပါစေဆရာ၊ မပစ်တော့ပါဘူး”

“စမ်းကြည့်ပါကွ၊ ရပါတယ်”

ဟယ်ရီက ပြုံး၍စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...”

“လုပ်ပါ... မင်းစမ်းကြည့်မှ အရသာသိမှာပေါ့”

ဟယ်ရီက ဆလင်ဒါကိုဖွင့်ပြီး သေနတ်ကို ဆွီအား ကမ်းပေးသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

ဆွီသည် ဟယ်ရီ၏ သေနတ်ကို မိခင်က ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ကိုင်တွယ်သည့်အတိုင်း ညင်သာယူယူစွာ ကိုင်သည်။ လေ့လာသည်။ လက်ထဲ၌ ချိန်ဆကြည့်သည်။ အနည်းငယ်လေးသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး သူ၏ မျက်မှန်ဝိုင်းကလေးကို ချွတ်သည်။

“ငါက အနီးမှန်ကွ”

နားကျပ်များ ပြန်တပ်ပြီး ကျည်ဆန်ထည့်သည်။ သေနတ်ကို ခါးမှ သေနတ်အိတ်၌ ထည့်သည်။ လက်နှစ်ဖက် ကို အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲဝင် ရေကူးသမားတစ်ဦးကဲ့သို့ ဘေးကား

ထားသည်။ လက်အံ့ဆီပြန်နေသဖြင့် ဂျင်း(န်)ဘောင်းဘီနှင့် သုတ်သည်။

သူ၏ပြင်ဆင်မှုများကို ခြင်ရသဖြင့် ဟယ်ရီ ရယ်ချင် သည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံးစိစိပြင်နေသည်။

ဆွီက ဒေးဗစ်ကိုခေါင်းညှိတိုင်းသည်။ ဒေးဗစ်က ပစ်မှတ် ဆင်ခလုတ်နှိပ်ပေးသည်။ ဆွီ၏ မျက်လုံးများ ကွယ်လာသည်။ သေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်ပြီး ခြောက် ချက်ဆက်တိုက် ပစ်သည်။ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် သေနတ်သံက တင်သံတည်း ဟု ထင်ရသည်။ ပစ်ပြီးသောအခါ မီးခိုးထွက်နေသော ရီကျိုင်းကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပစ်မှတ်အားလုံး လဲသွား၏။

ဟယ်ရီ အံ့ဩသွားသဖြင့် ဘာမျှမပြောနိုင်။

ဆွီက မျက်လုံးကို သုံးလေးကြိမ် ကြုတ်၍ကြည့်ပြီး ကျည်ထပ်ဖြည့်သည်။ ဒေးဗစ်က ခလုတ်နှိပ်ပေးပြန်သည်။ ဆွီ၏ သေနတ်သံ ဆူညံသွားသည်။ ပစ်မှတ်အားလုံး လဲကျ သွားသည်။ တစ်ခုသာ ထောင်လျက် ကျန်ရစ်သည်။ ဆွီသည် နားကျပ်ဖြုတ်ပြီး မျက်ခုံးကို လက်ဖခိုးနှင့်ပွတ်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ချက်လွဲသွားတယ်”

“လောကမှာ ဘယ်အရာ၊ ဘယ်သူမှ မပြည့်စုံပါဘူးကွာ”

ဟယ်ရီက နှစ်သိမ့်ပေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ငါ မေးပါရစေဦး ဆွီရာ၊ မင်း ဒီမှာကျင့်ရင်းနဲ့ ဒီလောက် လက်ဖြောင့်တာလား”

“လေတပ်က အထူးရိန်းဂျားတပ်မှာ အလေ့အကျင့် ရခဲ့တာပါ ဆရာ”

ဆိုက မျက်မှန်ပြန်တပ်သည်။

“အေး... ကောင်းတယ်၊ မင်း ဘယ်တုန်းက တပ်က ထွက်သလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကပါ ဆရာ”

“ကဲ... မင်းတို့ရော သူ့လောက် လက်ဖြောင့်ကြသလား ကွ”

ဟယ်ရီက ကျန်လူများကို မေးလိုက်သည်။

“ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)က ကျွန်တော့်လောက် ကောင်းပါတယ်၊ အက်(ခ်)ထရာချန်က သိပ်မဆိုးဘူး၊ ဒေးဗစ္စက ကျွန်တော်တို့ ထဲမှာ အတော်ဆုံး”

ဆိုက ဖြေသည်။

ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)က ပြုံးပြီး အက်(ခ်)ထရာချန်၏ ပခုံးကို လက်သီးနှင့် အသာလေးထိုးသည်။ အက်(ခ်)ထရာချန်ကလည်း ပြုံးပြီး ဒေးဗစ္စပခုံးကို ထိုးသည်။ ဒေးဗစ္စက ဆွဲကိုထိုးသည်။

“ဘာလဲ... မင်းတို့တွေ တပ်ထဲမှာ အတူတူပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

လေးယောက်စလုံး ပြိုင်တူဖြေကြသည်။

“ကောင်းကွာ”

ဟယ်ရီက ခေါင်းခါပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ... လူသတ်မှု စုံစမ်းရေးတာဝန် အသစ်ကျတဲ့အခါ မင်းတို့ ငါနဲ့ လာတွေ့ကြစမ်းပါ”

ဟယ်ရီကပြောသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆရာနဲ့ ခုလိုတွေ့ခွင့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ”

ဒေးဗစ္စက ပြောခွင့်ရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟု ပြောလိုက် သည်။ ဟယ်ရီက စိတ်ပေါ့ပျော်ခြင်း ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

အခန်း (၈)

ဂိုး(လ်)ဒင်းဂိတ် တံတားကြီး၏ မြောက်ဘက် မိုင်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်အကွာ၌ တီဘူရွန်ကျွန်းဆွယ်သည်ဆန်ဖရန် စစ္စကို ပင်လယ်အော်ထဲသို့ ထိုးထွက်နေသည်။ အနောက် မြောက်ဘက်တွင် တမာပေ(စ်) တောင်တန်း၏ တောင်ကုန်း များရှိသည်။ ထိုတောင်တန်းမှ တောင်ကုန်းများမှာ ဘားစောင်း လှအိပ်နေသော မိန်းမနှင့် သဏ္ဍာန်တူသောကြောင့် လူနီရိုင်း တို့က 'အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမပျို'ဟု ၎င်းတောင်ကို ခေါ်ဝေါ် ခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်အော်၏ အရှေ့ဘက်နှင့် အခြား တစ်ဘက်တွင် အုတ်ကလင်မြို့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဒိုင်ယာ ဘလိုတောင်တို့ရှိသည်။ တောင်ဘက်ရှိ ဂိုး(လ်)ဒင်းဂိတ် တံတားကြီးနှင့် "ပင်လယ်အော်တံတားငယ်" အသီးသီးတို့ ကြားတွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တော်ကြီး တည်ရှိသည်။ ၎င်းမြို့ကြီး၏ ကောင်းကင်ပြင် နောက်ခံတွင် အာမခံလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ ဌာနချုပ်ဖြစ်သော ၂၁ ရာစု ပီရမစ်ပုံ

အဆောက်အအုံကြီးနှင့် ကာလီပိုးနီးယားပြည်နယ်၏ အကြီးမား ဆုံး ဘဏ်တိုက်ကြီးတို့ ထိုးထောင်လျက် ရှိကြသည်။

တီဘူရွန်ကျွန်းဆွယ်ထိပ်ဖျားမှ 'ရက်ကွန်းရေလက်ကြား' တို့အကြားတွင် စိမ်းစိစိ တောင်တစ်လုံးနှင့်တူသော အိန်ဂျယ်ကျွန်း(နတ်သမီးကျွန်း)ရှိသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ဘက် မိုင်အနည်းငယ်သို့ ရှေ့ဆက်သွားပါက လူသိများသော အယ်(လ်)ကာထရာ(စ်)ကျွန်းကို ဆွဲနိုင်သည်။ ဤကျွန်း နှစ်ခုက သာဓကနှစ်ခုကိုပြသည်။ တစ်ခုက သာယာစိပြည် မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကိုပြပြီး တစ်ခုကတော့ အခြားသော အမေရိကန် မြို့ကြီး ပြကြီးများကဲ့သို့ပင် ရက်စက်ကြမ်းတမ်းမှုနှင့် တရား ဥပဒေ ဖောက်ဖျက်မှု သာဓကကို ပြသည်။

ဤကျွန်းနှစ်ခုစလုံးကို တီဘူရွန်ရှိ မည်သည့်နေရာမှ မဆို မြင်နိုင်သော်လည်း နတ်သမီးကျွန်းနှင့် တီဘူရွန်ကျွန်း ဆွယ်တို့က ပို၍ထိတွေ့မှုများသည်။ တီဘူရွန်တွင် တောင် ကုန်းများ၊ မြေကျယ်တိုက်အိမ်များ၊ ရွက်လှေများရှိပြီး အလွန် ငြိမ်းချမ်းသာယာသည်။ မြို့နေလူများသည် ကူးတို့များစီး၍ အလုပ်သွားလုပ်ကြသည်။ အချို့လူများ၌ ဇိမ်ခံကားကြီးများ ရှိသော်လည်း ကူးချည်သန်းချည် မစုပုံကြ။ ဤကျွန်းဆွယ် မှာ လူသိပ်မများသော တီဘူရွန်နှင့် ဘဲ(လ်)ဗဲဒီးယား မြို့လေး နှစ်မြို့ရှိသည်။ သစ်ပင်ပန်းပင်ပေါသော တောင်ကုန်းများနှင့် ဈေးကြီးသော အိမ်များဝန်းရံထားသည့် ရွာငယ်များသာ ရှိကြသည်။

မီးရာသီကုန်ကာနီး ညနေစောင်း၊ အပူချိန်က ခပ်နွေးနွေး၊ လေငြိမ်နေသည်။ ဟယ်ရီနှင့် ချာလီတို့ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံပြီး နောက်တစ်နေ့...။ တီဘူရွန် တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည် အောက်ဘက် ပေပေါင်းများစွာ၌ တည်ရှိသော ကျော်ဂျီယာပြည်နယ်မှ ခြံကျယ်တိုက်အိမ် သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ၎င်းခြံကို ကျောက်တံတိုင်းဖြင့် ဝိုင်းကာထားသည်။ ကားလမ်းသွယ်ကလေးကို ယူကလစ်ပင်တန်းများအကြား ကွေ့ကောက်၍ ဖောက်ထားသည်။ ခြံထဲတွင် မာစီဒီး၊ ကက်ဒီလက်၊ လင်ကွန်းကွန်တီနင်တယ် ကားကြီးများ ရပ်ထားကြသည်။ ခြံတွင်းရှိ မြေပြင်နှင့် မြက်ခင်းများကို ကျကျနနခင်းထားသည်။ လှပသော ပန်းပင်များ ခိုက်ဆူးသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ မဆိုထိုင် ထိုင်နေသော သူသည် ရဲသားတင်ဦးကိုသို့ ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ့ကို အောက်ဘက်ခြံဝင်းမှ လှမ်းမြင်နိုင် သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကိုချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် အသာလေးခုသည် အိမ်ဝမ်းရိုင်ဖယ်ကို မ၊ပြီး ကျည်ဆန် ထည့်သည်။ ခူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး သေနတ်ပေါ်ရှိ မှန်ပြောင်းဖြင့် ခြံထဲရှိ ဧရာမရေကူးကန်ကြီး ပတ်လည်မှ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။

အဝါရောင်ပေါ် အနက်ပြောက် ကလေးများ ပါသည့် ဘီကီနီ သေးသေးတတ်ထားသော ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေး တစ်ဦးကို မှုန်ပြောင်းထဲမှာ တွေ့ရသည်။ ဒရင်း(မ်)

ဘက်(ဒ်) လို ပက်လက်ကုလားထိုင်ခုံမှ ထ၊ပြီး တင်ပါးလှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် ဒိုင်ဗင်စင်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ကန်ပတ်လည်ရှိ ယောက်ျားများက သူမအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူမ၏ လက်သူကြွယ် တွင် နေရောင်၌ တဒိတ်ဖိတ်တောက်နေသော စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်း ဝတ်ထားသည်။ သူမက ဒိုင်ဗင်စင်ပေါ်တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြူး၍ ကြည့်သည်။

“ကဲ... လုပ်လေ၊ ချာတီတံမ ခင်းအစွမ်းပြခမ်းပါဦး” ကန်ဘေးမှ ယောက်ျားသံ အောအောကြီးတစ်ခု။

မိန်းမပျိုက ကြိမ်မန်များစွာ မျက်စိခိုက်ပြပြီး ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ပြုသည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားဟန်က အပြာရုပ်ရင်ခင်းသမီးတွေ၏ အိုက်တင်နှင့် တူလွန်းလှသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူက မျက်နှာမဲ့ပြီး စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးသည်။ သူ့စိတ်ပင်လျှင် လှုပ်ရှားလာ၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ထိန်းထားသည်။ မိန်းမပျိုသည် ရေထဲသို့ ငန်းတစ်ကောင်ပမာ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်သည်။

ကန်ဘေးတွင် လူကြီးခြောက်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ အားလုံး ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်ဝဝများ ဖြစ်ကြသည်။ အဆီရွဲနေကြသည်။ သူတို့အများစုက ဆေးပြင်းလိပ် ခဲထားကြသည်။ စကားပြောလျှင် ဆေးလိပ်ကိုဖြုတ်၍ ပြောပြီး စကားပြောပြီး လျှင် ပါးစပ်ထဲ ပြန်ခဲတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အခြားမိန်းမ တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိသေးသည်။ လှပစွာ မလုံမလဲ ဝတ်စားထားကြသည်။ သူမတို့အားလုံး ထိုလူကြီးများ၏ ဇနီးများ

မဟုတ်ကြောင်း မည်သူမဆို သိနိုင်၏။ ဤမြင်ကွင်းသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ရီဗီယံရားကမ်းခြေမှ မြင်ကွင်းနှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။

မေးရီးကြီးကြီး၊ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းအစ်အစ်နှင့် လူကြီး တစ်ယောက် ခြေထောက်ကို ရေထဲတွဲလောင်းချထိုင်ရင်း အရက်သောက်နေသည်။ အရက်ခွက်ထဲ၌ ရေခဲတုံးလေး များသာ ရှိတော့သည်။ ရယ်မောသံများကို တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူ မကြားနိုင်။ သူသည် မှန်ပြောင်းကို အိမ်ရှင်နှင့်တူသော ဩဇာအာဏာ ပြည့်ဝပုံရသော အိမ်တံခါးဝမှ ရေကန်ဆီသို့ ထွက်လာသူ အိတာလျှံလူမျိုး လူကြီးတစ်ယောက်ဆီ ပြောင်း ရွှေ့၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူက ကန်ပတ်လည်မှ ဧည့်သည် များကို အကဲခတ်ပြီး အားရဝမ်းသာစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်သ၍ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကို ဧည့်သည်အားလုံးက လေးစားပဲ့ ရသည်။

ရုတ်တရက် ရေကန်ထဲမှ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ကောင် မလေး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ လူကြီးများ၏ နောက်ပြောင် အော်ဟစ်သံများ၊ လေချွန်သံများ ဆူညံသွားသည်။ ကောင် မလေးကို ပွဲတောင်းနေကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှလူသည် အိမ်-ဝဖီ ရိုင်ဖယ်ကို မြေကြီး ပေါ်ချပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ညင်သာစွာ မ၊ယူသည်။ ကြီး တစ်ချောင်းကို ဆွဲလိုက်ပြီး အိတ်ကို ရေကန်ဆီသို့ ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ မီးခိုးထွက်နေသော ကျောပိုးအိတ်သည် ရေကန်

ထဲသို့ ဖုတ်ခနဲကျသွားသည်။ ကောင်မလေးနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာ၌ ကျသွားသဖြင့် ကောင်မလေး လန့်ဖျပ်အော်သည်။

ရေကန်ဘေးမှ လူကြီးများသည် သူတို့၏ သေနတ် များကို လှမ်းဆွဲကြသည်။ သူတို့တစ်စု အိတ်လွင့်ကျလာရာ ဆောင်ကုန်းပေါ် လှမ်းကြည့်နေစဉ် တောင်ကုန်းပေါ်မှ အော်တို မက်တစ်ခလုတ်နှင့် ပစ်လွှတ်သော ကျည်ဆန်များက သူတို့ဆီ ခြေဝင်လာကြသည်။

ပြတင်းမှန်များ ကွဲကုန်သည်။ ဦးထုပ်များ လွင့်ကုန် သည်။ လူကြီးတစ်ယောက် ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်။ ရေကန် ထဲမှရေသည် အနီရောင် ယုက်သန်းသွားပြီး ကောင်မလေး ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။ မေးရီးကြီးကြီးနှင့် လူကြီး၏ ခြေထောက်များထဲ ကျည်ဆန် ဝင်သွားသည်။

“ဝပ်နေကြစမ်း၊ သောက်ရူးတွေ”

အိမ်ရှင်လူကြီးက သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် အော်နေ၏။ သူအိမ်ထဲသို့ ပြန်ပြေးသွားစဉ် ကျည်ဆန်များ မှန်သွားသည်။ အခြားလူတစ်ယောက်လည်း ဝိုက်၌ မှန်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ် လဲမကျမီ ပါးစပ်ထဲမှ ရေခဲတုံးလေးများ ထွက်ကျသွားသည်။

ရေကန်ထဲမှ ‘ပလတ်စတစ်’ဗုံးများ ထ၊ပေါက်သဖြင့် ရေကန်ထဲမှ ရေများသည် ရေပူစမ်းမှ ရေပန်းကြီးများသဖွယ် ရှူးခနဲ ပန်းတက်လာသည်။ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုက အိမ်တစ်ခုလုံး၏ ပြတင်းမှန်အားလုံးကို အစိတ်စိတ် ကွဲသွားသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ...

မှန်ကွဲကျသံများ၊ ညည်းညူသံများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူသည် ရိုင်ဖယ် တွန်းကန်အား
ကြောင့် ရုတ်တရက် နောက်လန်လဲကျသွားခဲ့ရာ ပြန်ထ၊ ပြီး
ဖုန်ခါး လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် နေကာမျက်မှန်တစ်လက်
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပြန်ကောက်ယူပြီး သူ့
ဆိုင်းကယ် ရပ်ထားရာ လမ်းကလေးဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်
ဆင်းလာသည်။

အခန်း (၉)

ဟယ်ရီသည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ပေါ်မှ ဆောင်သွင်းထား
သော ချာလီမက်ကျိုင်း၏ ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအခိုက် ရုပ်သံ မှန်ချပ်ပေါ်၌ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် တီဘူရှန်
မြို့၊ ဂျော်ဂျီယံ တိုက်အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ သူ့
နောက်တွင် ခုံထောက်ခြောက်ယောက်ခန့်ပါသည်။ ယူနီဖောင်း
ဝတ် ရဲသားခြောက်ဦးလည်းပါသည်။ သတင်းထောက်များ၊
ရုပ်သံသတင်းထောက်နှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ
သည်။

“မြေအောက် ရာဇာဂိုဏ်းတွေရဲ့ ဒီလိုအကြမ်းဖက်မှု
မျိုးတွေ ထပ်ပေါ်လာဦးမယ်လို့ ထင်ပါသလား။”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)နောက်သို့ အပြေးလိုက်ရင်း သတင်း
ထောက် တစ်ဦးက အော်မေးသည်။

“လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး
ဘူး။”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က လုံးဝမရပ်ဘဲ ဆက်သွားရင်း ပြောသည်။

“ခုဟာ... လူဆိုးဂိုဏ်းအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်တိုက်ခိုက်ကြတာလား... ဆရာ”

ဒုတိယ သတင်းထောက်က မေးသည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က လမ်းလျှောက်နှုန်းမလျှော့ဘဲ အော်၍ ပြောသည်။

“ဒါ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ဗျ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့။”

သတင်းထောက် တစ်ယောက်က ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ရဲ့မှ ဆီး၍ ဝင်မေးပြန်သည်။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှာ မနှစ်က လူသတ်မှု ၁၄၀၀ ရှိခဲ့ပါတယ်ဆရာ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ပါသလဲ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၏ ဒေါသထွက်နေသော မျက်နှာကို အနီးကပ် မြင်ရသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ဖြေသော်လည်း အခန်းဆဲရဲ့ ကလေးများ၏ အော်သံများ၊ ရယ်မောသံများကြောင့် ဟယ်ရီ သံသေ့ကဲ့မဲ့ မကြားလိုက်ရတော့ပေ။

“ဟဲ့... ကလေးတွေ မဆူကြနဲ့လေ”

မီးဖိုခန်းထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်အသံ။ ကလေးတွေက မမှု။ ရုပ်သံ ကင်မရာက ခြံဝင်းပေါ် ခပ်နိနိနိမ့် ပျံသန်းလာသော ရဲအဖွဲ့ပိုင် ရဟတ်ယာဉ်ကို ဆွဲယူရိုက်ပြသည်။ ထို့နောက် တောင်ကုန်းပေါ်၌ စစ်ဆေးရှာဖွေနေကြသော လက်နက်ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်တစ်စုအား ရိုက်ပြသည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ကားထဲသို့ ဝင်မည်အပြု သတင်းထောက် တစ်ဦးက ဤသို့လှမ်းမေးပြန်သည်။

“ခုလို... အစုအပြုံလိုက် သတ်တာဟာ မာဖီးယားတွေ အဖို့ စစ်ကြေညာတာလို့ ထင်ပါသလား ခင်ဗျာ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ကင်မရာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး...

“ရေကန်တွေထဲမှာ နောက်ထပ်မံဆွဲ မပေါက်စေရဘူး၊ ဒီမြို့ဟာ လူထုပိုင်တဲ့မြို့ပါ။ ကျွန်တော် အခု ဒီလောက်ပဲ ပြောပါရစေ”

ဟယ်ရီက ရုပ်သံစက်ကို ပိတ်ပြီး ချာလီ၏ ဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ကာ နေရာတကျ ပြန်ထားသည်။ ဟယ်ရီ၏ မျက်နှာ တွေဝေသွား၏။ သူ့ဘေးသို့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပတ်ချာဝိုင်းပြီး...

“ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ... ဟယ်ရီ” ဟု တစာစာ အော်နေကြသည်။ ဟယ်ရီကို ထိုင်ခုံပေါ် ဆွဲခေါ်သွားပြီး ထိုင်ခိုင်းကြသည်။ ကောင်မလေးက ဟယ်ရီပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်၏။ ဟယ်ရီသည် ဘာရုပ်မှမရှိသော ရုပ်သံမှန်ချုပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သမီးတို့ က,တာ ကောင်းလား ဟယ်ရီ” ကောင်မလေးက မေးသည်။ ဟယ်ရီက ပြုံးပြသည်။

“ဖြေလေ... ဟယ်ရီ”

“ဘာလဲကွယ်”

“သမီးတို့ က,တာ ကောင်းရဲ့လားလို့”

ဟယ်ရီက သူမပါးလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် တို့လိုက်သည်။

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ သမီးရယ်”

ကောင်မလေးက အားရပါးရဖြိုးပြီး ဟယ်ရီပေါင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့အစ်ကိုများဆီသွားသည်။ ယခုတစ်ခါတော့ သူတို့တွေ ကောင်းဘွိုင်နှင့် လူနီရိုင်းတွေလို စစ်တိုက်တမ်းကစားကြသည်။

“အင်း... ရှင်တော့ ဒီည ကောင်းကောင်း ဖြေဖျော်ခဲနေရပြီထင်တယ် ဟယ်ရီ”

ဟယ်ရီ(လ်) မက်ကျိုင်းက ကော်ဖီအိုးကိုကိုင်ရင်း မီးဖိုခန်းအပေါက်ဝမှ လှမ်းပြောသည်။ သူမသည် အသက် ၃၀ သာသာခန့်သာရှိပြီး ရိုးရိုးလေးနှင့် ချောမောလှပသူဖြစ်သည်။ သူမဝင်လာသော်လည်း ကလေးများကတော့ လူနီရိုင်းတွေ လို ဆက်က၊ နေသည်။ ဟယ်ရီ(လ်)က ပြုံးလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်း ထဲဝင်လာကာ ဟယ်ရီအား ကော်ဖီ ငှဲပေးသည်။ ဟယ်ရီ(လ်) သည် အိမ်တွင်းနေသူ အိမ်ရှင်မတစ်ဦးလို ဝတ်စားထားခြင်း မရှိ။ ဆံပင်ကို ကျကျနုနုပြင်ဆင်ပြီး ဘောင်းဘီအင်္ကျီ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမသည် အလှအပအတွက် အတော်လေး ငွေကုန်ခံလုပ်ထားပုံရ၏။

“ငါကတော့ ညစာအေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မစားရတာ ကြာပြီ... ဟယ်ရီ(လ်)၊ မင်း ချက်ထားတဲ့ အာလူးဟင်းသိပ်ကောင်းတာပဲ”

ဟယ်ရီက သူနှင့်မနီးမဝေးထိုင်ချလိုက်သော ဟယ်ရီ(လ်)အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဟယ်ရီ”

“ငါစားနေကျဆိုင်တွေမှာ ဒီလိုမျိုး ချက်မရောင်းကြတော့ဘူး”

“ရှင် အခု ဘယ်မှာအခြေစားသလဲ ဟယ်ရီ”

“အို... ကြုံရာဆိုင်ဆိုပါတော့လေ”

ကလေးများသည် သူတို့ကို လှူခံလျှူငှထားသဖြင့် ဟယ်ရီဆီ ပြန်ဝိုင်းလာကြပြီး ဆွဲခေါ်ရန် ကြံကြသည်။

“ဟယ်ရီ... သမီးတို့နဲ့ လာက၊ နော်”

ကောင်မလေးက အဆိုပြုသည်။ ဟယ်ရီက ကောင်မလေးကို ချိုင်းနှစ်ဖက်မှ မ၊ယူသည်။ ဟယ်ရီ(လ်)က လက်ခုပ် တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“ကဲ... ကလေးတွေ တော်လောက်ပြီ၊ ဟယ်ရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး သွားအိပ်ကြတော့”

ဟယ်ရီက ကောင်မလေးကို ပြန်ချပေးသည်။ ကလေးတွေ ပွစိပွစိလုပ်၏။ ဟယ်ရီ(လ်)က သူတို့ကို အိပ်ချိန်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးသည်။ အငယ်ကောင်က ဟယ်ရီကို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ကောင်မလေးက မျက်စိမှိတ်ပြီး ဟယ်ရီကို နမ်းသည်။ ဟယ်ရီကပြုံးပြီး သူ့ဆံပင်များကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... လာဟော့၊ အိပ်ကြမယ်”

ကယ်ရီ(လ်)က နှိုးဆော်လိုက်သည်။

ကလေးသုံးယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။
အငယ်ဆုံးကောင်လေးက ရှုပ်အင်္ကျီစကို ဖိုက်ပေါ်မှ လှန်တင်
ပြီး ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ရင်း လိုက်သွားသည်။

“ဟဲ့... ရစ်ချက်၊ ပါးစပ်ထဲကဟာကြီး ဖြုတ်လိုက်စမ်း။”

ကယ်ရီ(လ်)က လှမ်းအော်သည်။

“အင်း... မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဟယ်ရီရေ၊ တစ်ခါတလေ
ကျွန်မ မနိုင်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ၊ လူပိုလည်း မငှားနိုင်
တော့ဘူး။”

ကယ်ရီ(လ်)က ဟယ်ရီအား ရှင်းပြသည်။

“အို... အင်း၊ ဒီလောက်လုပ်နိုင်တာ မဆိုးပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ်... ပျော်ပျော်ပဲနေတာ အကောင်းဆုံး။”

သူမက ဆိုင်ခံ၌ ခါးမတ်ရုံထိုင်ပြီး ဟယ်ရီအား
မျက်စိတစ်ခုချက်စေ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟယ်ရီ
အနီးသို့ အနည်းငယ် တိုးလာသည်။

“ရှင်ခုလို လာတွေ့တာ ကျွန်မ သိပ်စမ်းသာပါတယ်
ဟယ်ရီ”

“တို့မတွေ့တာ သိပ်ကြာသွားပြီလေ”

“ဟုတ်တယ်... ဟယ်ရီ”

“မင်းအခြေအနေ မဆိုးရွားသေးပါဘူး ကယ်ရီ(လ်)”

“ရှင်လဲ ဒီအတိုင်းပါပဲနော်”

“အို... တစ်ခါတလေတော့ ငါအိုလာပြီလို့ ထင်တာပဲ”

“ဘယ်နှယ် ဟယ်ရီရယ်၊ ရှင်ဟာ သေမယ့်နေ့ကျမှသာ
အိုမယ့်လူစားမှန်း ကျွန်မသိပြီးသား။”

သူမစကားကို ဟယ်ရီ သဘောကျသွားသည်။ သူ့
မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားကို လက်ညှိုးခလေးနှင့် ခြစ်လိုက်မိသည်။
ဟယ်ရီသည် ကယ်ရီ(လ်)အား စင်မင် နစ်သက်စွာဖြင့်
ကြည့်နေသည်။

“မင်း အလုပ်လုပ်နေသား”

“ဆီးယား(စ်)ကုန်တိုက်မှာ အချိန်ပိုင်းလုပ်အယ်”

“ချာလီက မင်းကို ခွေငိုသေးသား”

“တစ်ခါတလေ ပိုတယ်၊ ဘယ်လောက်လဲလဲ၊ ခေ ကြည့်
မနေပါဘူး”

ဟယ်ရီက ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

ချာလီ၏နာမည် ပါလာသဖြင့် အခြေအနေ ပြောင်း
သွားသည်။ ကယ်ရီ(လ်) နေရထိုင်ရ ခက်လာပုံရ၏။ သူမက
မျက်လုံးကို ခပ်ကြာကြာမိစာပြီး ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ကယ်ရီ(လ်)...”

“ရှင်...”

“မင်း ချာလီနဲ့ မတွေ့တာ ကြာပြီလား”

ကယ်ရီ(လ်)သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ သူမ ခြေထောက်
နားမှ ကစားစရာ မီးသတ်ကားလေးကို ကောက်ယူသည်။
ကယ်ရီ(လ်)သည် ရင်မှာဆိုနှင့်စွာဖြင့် ကြိုးစားပြီးသည်။

သက်ပြင်းချပြီး လက်မကို ပါးစပ်ထဲ ငုံ့ထားသည်။ သူမ ဘာလုပ်နေမှန်း သတိဝင်လာသောအခါမှ ရပ်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီ ထပ်သောက်ဦးမလား ဟယ်ရီ”

“ဆောရီးပဲ... ကယ်ရီ(လ်)”

“ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောရမှာ နှုတ်လေးလို့”

“ရပါတယ်လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုတော့ ပြောပြသင့်ပါတယ်”

“မင်းဆန္ဒမရှိရင် မပြောပါနဲ့ ကယ်ရီ(လ်)”

“ချာလို့ကို မနေ့ညကတွေ့တယ်၊ သူက အိမ်ကိုလာပြီး

ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

ကယ်ရီ(လ်)က ထိုသို့ပြောပြီး အကြာကြီး နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဟယ်ရီက သူမအနီးကပ်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် သဘောနှင့် ပန်းကန်ကို လက်နှင့် အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မလွယ်ပါဘူး ဟယ်ရီရယ်”

သူမက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဟယ်ရီအား မော့ကြည့်သည်။

ဝမ်းနည်းမှုက သူမအား ပို၍ လှပစေသည်။ ပို၍ အားပြည့်စေသည်။ သူမ၏ဆံပင်များကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းယူသည်။ ဟယ်ရီက မီးညှို့ပေးသည်။

ဟယ်ရီက ကယ်ရီ(လ်)အား “ကဲ... ပြောလေ” ဟူသော အကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။

ဟယ်ရီမျက်နှာမှာ အပြုံးမရှိတော့။

“ငါ့ကို ပြောပြပါလား ကယ်ရီ(လ်)”

“သူ... ဟောဟို ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချမလို့ ဟယ်ရီ”

ဟယ်ရီ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ခေါင်းခါမိသည်။

ရုပ်သံစက်ပေါ်မှ ချာလို့ဘတ်ပုံနှင့် ပြတင်းပေါက်တို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ကျွန်မလည်း တစ်နေ့လုံး ခဉ်းစားနေတာပဲ ဟယ်ရီ၊ မသိဘူး...”

“ထပ်စဉ်းစားပါဦး ကယ်ရီ(လ်)”

“သူဝင်လာတုန်းကတော့ အကောင်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မနဲ့ ဟိုဒင်း... အဲ... ကျွန်မက ငြင်းလိုက်တော့ ဟို... ကျွန်မ စိတ်မပါဘူးလေ”

“ဒါနဲ့ပဲ သူက ခုန်ချဖို့ ကြံရောလား”

“ကျွန်မကတော့ မထင်ဘူး ဟယ်ရီ၊ သူ့စိတ်ညစ်နေပုံ ရတယ်၊ ကျွန်မ ညစာစားဖို့ မီးဖိုခန်းထဲ သွားပြင်နေတုန်းတော့ သူ ကလေးတွေနဲ့ ကစားနေတာပဲ၊ ရယ်လို့ မော့လို့၊ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ကယ်ရီ(လ်)သည် မျက်ရည်မကျအောင် မနည်းထိန်းထား နေရှာသည်။

ဟယ်ရီက သူမခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။ သူမက အားတင်း၍ပြုံးသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများ ရိုဝေနေသည်။

“လူ့ဘဝမှာ တစ်ခါတလေ ရှင်းပြလိုမရနိုင်တဲ့ အရာတွေ ဖြစ်တတ်တယ် ကယ်ရီ(လ်)”

ဟယ်ရီက အားပေး၍ စကားလမ်းပြောင်းပေးသည်။

“ညစာစားပြီးကြတော့ ကျွန်မက သူ့အလုပ်အကြောင်း မေးကြည့်တယ်၊ သူ့မျက်နှာကြီးက ဖြူသွားပြီး လူဆိုးတွေက ဒီမြို့ကြီးမှာ ကြီးစိုးနေကြတယ်၊ တရားဥပဒေက သူတို့ကို ကာကွယ်ပေးနေတယ်လို့ သူ ဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောတယ်၊ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက် အသတ်ခံရတာလည်း ပြောတယ်၊ ဒီဟာမျိုးတွေ နောက်ထပ်ဖြစ်ဦးမှာပဲတဲ့၊ သူ့ မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ ကြောက်လာတယ်၊ သူက ကျွန်မကို အသက်ပြင်းပြင်းရှုရင်း စိုက်ကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်မ ငိုမိပါလေရော”

“အဲဒီအချိန်မှာ သူ ခုန်ချဖို့ ကြံတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်နား သွားတယ်၊ ကျွန်မက သူ လေဝင်အောင် တံခါးသွားဖွင့်တာ မှတ်တာ၊ အဲဒီမှာ သူ ကောက်ကာငင်ကာ ပြတင်းပေါင်ပေါ် တက်ရော”

“ဘုရား... ဘုရား”

“ကျွန်မလည်း ပြေးသွားပြီး သူ့ကို ပြန်ဆွဲခေါ်ရတယ်၊ သူက လျှောက်အော်တယ်၊ ဟိုဘက်ခန်းကလူတွေပါ ဝင်လာပြီး ကူညီကြပါတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကို ငြိမ်အောင် မနည်းထိန်းနိုင်ခဲ့တယ်”

ကယ်ရီ(လ်)သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်နေသည်။ ဘရိုက်ရိုက် ငိုနေသည်။

“ကလေးတွေကို သူတို့ အဖေ ဘာလို့ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချဖို့ကြံတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းပြရမလဲ ဟယ်ရီ”

ဟယ်ရီက သူမ၏ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ မျက်ရည်များကို သူ့လက်ကိုဝယ်ပင် နှင့် သုတ်ပေးသည်။

“မင်း ဘာပြောပြလိုက်သလဲ ကယ်ရီ(လ်)”

“တချို့လူတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ ကောက်ဆန်းတစ်မျိုးလို့ ညာပြောလိုက်ရတယ်၊ သူတို့က ဒီကောက်ဆန်းအောင် ကုလို့ မရဘူးလားလို့ မေးတယ်၊ ကျွန်မက ကုနိုင်တဲ့ဆရာဝန်တွေ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ခပ်တည်တည်နဲ့ လိုမ့်လိုက်တာပေါ့ ဟယ်ရီရယ်”

“ချာလီ အခုဘယ်မှာနေလဲ သိလား ကယ်ရီ(လ်)”

ကယ်ရီ(လ်)၏ မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“မသိဘူး၊ သိလဲမသိချင်ဘူး”

“ကယ်ရီ(လ်)”

“ဟယ်ရီ... သူဟာ စိတ်မမှန်တော့ဘူး သိလား၊ သူ့ကို ကျွန်မ သေနှုတ်တောင် ကိုင်ခွင့်မပြုစေချင်ဘူး”

“သူ့အခု ဘယ်မှာနေသလဲ သိလား”

ကယ်ရီ(လ်)က မဖြေချင်။ သို့သော် ဟယ်ရီ၏ ဖူးစမ်းသော မျက်လုံးများကို လျှော့ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကြားတာကတော့ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေက ကဆုသည်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ နော့(ဘ်) ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ နေတယ်တဲ့၊ အတိအကျမသိဘူး”

ကယ်ရီ(လ်)က သူမဘာသာ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ ပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်မဘာသာ အသက်ရှင်နေဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်လေ”

ကယ်ရီ(လ်)သည် အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ၏ ပေဒနာ လုံးဝ မပျောက်ကင်းနိုင်သေးကြောင်း ဟယ်ရီ ရိပ်စားမိ၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ဦးမှာ ပါ”

ဟယ်ရီက အားပေးထောက်ခံသည်။

ဟယ်ရီ၏ စကားကြောင့် ကယ်ရီ(လ်) အားပြန်တက် သွားသည်။ ဟယ်ရီနား တိုးကပ်၍ထိုင်သည်။ ဟယ်ရီနှင့် ကယ်ရီ(လ်)တို့ အတော်လေး ကပ်နေပြီ။ ဟယ်ရီ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ ကယ်ရီ(လ်)က ထပ်ပြီးကပ်လာ သည်။

“ရှင့်ကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တစ်ခုမေးရင် ဖြေနိုင်ပါ့ မလား ဟယ်ရီ”

“ငါနဲ့ချာလီ ဆယ်နှစ်တောင် ပေါင်းခဲ့ကြတာပဲ”

“ဒါနဲ့ မဆိုဘူး၊ ချာလီနဲ့ ဘာမှ မဆိုဘူး ဟယ်ရီ”

“ဆယ်နှစ်ဆိုတာဟာ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တွေ ဖြစ်သွားစေပါတယ် ကယ်ရီ(လ်)”

“ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့ ခုနစ်နှစ်သိခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်မလည်း မိတ်ဟောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း...”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ မေးရင် ခိတ်မဆီးနဲ့”

သူမက ဟယ်ရီနား ခေါင်းတိုးကပ်သည်။

“သဘောပဲ...”

“ဟယ်ရီ ရှင်ကျွန်မကို ဘာလို့ မဖိးပန်းခင် ရတာလဲ”

ဟယ်ရီ တံတွေးမျိုးချလိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်နှင့် ချာလီဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကယ်ရီ(လ်)က ဟယ်ရီလက်ကိုဆွဲယူကာ သူမ၏ ရင်ဘတ်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား သည်။ ကယ်ရီ(လ်)က ဟယ်ရီနား ထပ်တိုးလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း ချင်း ဖိကပ်မည်အပြု အိပ်ခန်းမှ စူးရှကျယ်လောင်သော အသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မာမီ...”

ကောင်မလေးအသံ။ အခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု တိုက်မိ သံ...။ အော်သံများ ဆက်တိုက်ကြားရသည်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ ဒီကလေးတွေနဲ့တော့ ဂျွန်မ ရည်းစားထားဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

ကယ်ရီ(လ်)က အံ့ကြိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းဆီ ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်နှင့် ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာ၌ ပြန်ဝင်လာသည်။

“သူ... မီးတိုင် ဝင်တိုက်မိလို့လေ၊ ကျွန်မတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး။”

“ယုံပါတယ် ကယ်ရီ(လ်)ရာ...”

ဟယ်ရီက ရယ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ကယ်ရီ(လ်)က သူမ ဆံပင်ကို သပ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း၊ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ဖုန်းလာသည်။

ကယ်ရီ(လ်)က စိတ်တိုစွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟတ်ကဲ့၊ သူဒီမှာပါ၊ ခဏလေးရှင်...”

သူမက ဟယ်ရီအား လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ရှင့်ဆီလာတာ”

ဟယ်ရီက ဖုန်းကို ထပ်ယူသည်။

“အင်း... ဒီည တို့ဂျူတီမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ အင်း...

အင်း အိုကေ... အိုကေ လာခဲ့မယ်လေ၊ နောက်ဘက်က လာမယ်”

ဟယ်ရီ ဖုန်းချလိုက်သည်။

“ဂွတ်(ဒ်)နိုက် ဟယ်ရီ...”

ကယ်ရီ(လ်)က ဟယ်ရီအား တံခါးဝသို့ လိုက်ပို့

နှုတ်ဆက်သည်။ ဟယ်ရီအား နမ်းသည်။ သူမ၏အနမ်းက မိတ်ဆွေဟောင်းတို့အနမ်းထက် ပိုသလိုလို...။

စကြိုလမ်းပေါ်၌ ဟယ်ရီ ခပ်ယုံယုံပြီးရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားကို စောင့်နေစဉ် ဒသမ ၄၄ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို အသင့်ပြင်၊ မပြင် စစ်ဆေးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

ကယ်ရီ(လ်)၏ အိမ်မှထွက်ပြီး ဆယ်မိနစ်မပြည့်မီပင် ဟယ်ရီ သူ့အား လှမ်းခေါ်သည့်နေရာဖြစ်သော ဖိ(လ်)မို(ရ်) ရပ်ကွက်မှ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကားကို ကုန်စုံဆိုင်နောက်ဖေး ပစ္စည်းတင်ချပြုလုပ်ရာ တံခါးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းလမ်းကြားလေးထဲ ထိုးရပ်ပြီး နောက်ပေါက်မှ ဝင်သွားသည်။ သို့လျှင်ခန်းများမှသည် ကုန်စုံဆိုင်၏ အရောင်းဌာနသို့ ဝင်နိုင်သော တံခါးပေါက်မှ ဆက်သွားသည်။ တံခါးကို အနည်းငယ် ဟ၊ကြည့်သည်။

ကောင်တာနောက်၌ ကုန်စုံဆိုင် အလုပ်သမား ဝတ်စုံဝတ်လျက် ရပ်နေသော အာလီစမစ်ကို တွေ့ရသည်။ စမစ်၏ ဘေးတွင် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ရပ်နေသည်။ “ချွေးများများ ထွက်တတ်သော ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်နှင့် လူကြီးဖြစ်သည်။ သူ၏ ကော်လာနှုတ်ခမ်းစများ ထောင်နေပြီး ရုပ်အင်္ကျီအောက်စ၊ မှာဘောင်းဘီထဲမှ တန်းလန်းထွက်ကျနေသည်။ သူ့မှာ လည်စည်း

ရှိသော်လည်း သူ၏ ခေါင်းလှုပ်ရှားပုံက ကြီးကွင်းစွပ်ခံထားရသည်နှင့် တူနေ၏။ သူက ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ဟ၊နေသော တံခါးနောက်ကွယ်မှ ဟယ်ရီအား မြင်သွားသည်။ ဟယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သည်။

ကျည်ဆန်ကာအင်္ကျီပတ်ထားသော ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲသားတစ်ဦးသည် သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်လက် နှစ်ဖက်မြင် ကြေးမုံချပ်၏နောက်၌ ရပ်နေသည်။ ဟယ်ရီက တံခါးနောက်မှ ဆုတ်လိုက်စဉ် သူ့ကို သတိပြုမိသည်။

“မဂ္ဂဇင်းတွေထားတဲ့ စင်နောက်မှာ”

ရဲသားက ဟယ်ရီအား ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ဆံပင်အနက်နှင့် လူတစ်ယောက် တိုင်း(မ်)မဂ္ဂဇင်းစာစောင်ကို လှန်လှောကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူ့အာရုံက အားလုံးမဝင်နှင့် ဆိုင်ရှင်၌သာ ရှိသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ...”

ဟယ်ရီက မေးသည်။

“ဒီနေ့ကို အရင်တစ်ခေါက် ဓားပြတိုက်ဘုန်းက တွေ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုင်ရှင်က ပြောတယ်”

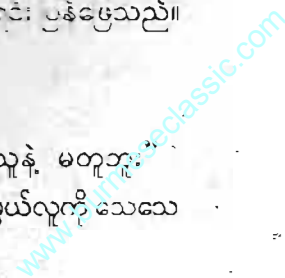
ရဲသားက မသင်္ကာဖွယ်လူအား ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အင်း...”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ...”

“ဒီနေ့ကြည့်ရတာ ပစ္စည်းဝယ်မယ့်သူနဲ့ မတူဘူး”

“ဟယ်ရီက ကြေးမုံနောက်မှ မသင်္ကာဖွယ်လူကို သေသေ

ချာချာအကဲခတ်နေသည်။ သူတို့ကို အခြားတစ်ဘက်မှ လူများ မမြင်နိုင်။ ကြေးမုံကိုကြည့်လျှင်... သူတို့ရုပ်သာ မြင်ကြရမည်။

ရဲသားက မတိုးမကျယ်ရယ်သည်။ ဆိုင်ထဲ၌ ညနေပိုင်း ကုန်ဝယ်လာသူများနှင့် ပြည့်နေသည်။ နှစ်ဖက်မြင် ကြေးမုံ နောက်မှ ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဆိုင်ရှေ့ပြတင်းပေါက်များနှင့် အခြား တစ်ဘက်တို့ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း ဟယ်ရီ တွေ့ရသည်။ ကားရပ်ခွင့်မပြုသောနေရာသို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ဟယ်ရီ မျက်နှာ မဲသွားသည်။

“လမ်း ဟိုဘက်က ကားကို တွေ့လား...”

ဟယ်ရီက ရဲသားအား စိတ်မော့စွာဖြင့် မေးသည်။

“ဟိုက်... ဘုရား၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် မမြင်လိုက်ဘူး။”

ရဲသားသည် ကျယ်လောင်သော အာမေဇိုတ်သံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်ရီက ရဲသားကို “ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ တုန်း” ဟူသောအကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ ရဲသား၏ အာကျယ်ခြင်းနှင့် မျက်စိမှန်ခြင်းကို သူဒေါသ၊ ဖြစ်မိ၏။

“ခင်ဗျား မတွေ့ဘူးလား...”

“ဟင့်အင်း...”

“ဟိုတံခါးနားမှာ သေနတ်နဲ့ သွားစောင့်နေဗျာ...”

ဟယ်ရီက ဒေါသ၊ သံနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရဲသားက တံခါးနားသွားမည်အပြု ဟယ်ရီအား လှမ်း မေးသည်။

“ထိပါ့မလား...”

ဟယ်ရီက ဘာမျှမဖြေ...

“မြန်မြန်လုပ်လေ”

ဟယ်ရီက အေးစက်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲသားသည် တံခါးနား ရောက်သွားသည်။

“သေနတ် အသင့်ပြင်ထားနော်...”

ဟယ်ရီက လည်ချောင်းသံနှင့် ပြောသည်။ ဟယ်ရီ စိတ်ဆိုးသည့်အခါ လည်ချောင်းသံဖြင့်ပြောလေ့ရှိသည်။ ပါးစပ်နှင့် မပြော။ ဟယ်ရီသည် နှစ်ဖက်မြင် ကြေးမုံပေါ်နားမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ အခြေအနေ ပြောင်းသွားပြီ။

ပိန်ပိန်လူသည် တိုင်း(မ်)မဂ္ဂဇင်းကိုချပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာသော လူသုံးယောက်ဘေးမှဖြတ်၍ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ လူသုံးဦးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိမသာကြည့်ကြသည်။

သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်သည်။ တစ်ယောက်က ကိုယ်လုံးတုတ်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က သာမန် ကိုယ်အချိုးအစား။ သူ့လက်တစ်ဖက်ပေါ်ကုတ်အင်္ကျီလွှား၍ တင်ထားခြင်းသာ ထူးခြားသည်။ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်နေက တံခါးဝနား နေရာယူသည်။ ကျန်နှင်ယောက်က ဆိုင်တွင်းဝင်လာသည်။ အာလီနှင့် ဆိုင်ရှင်တို့ရပ်နေသော

ကောင်တာရှေ့ ရောက်သောအခါ အရပ်မြင့်မြင့် ငနဲက
ခြောက်လုံး ပြူးတစ်လက် ထုတ်ချိန်သည်။ တတိယငနဲက
ကတိအင်္ကျီကိုလှန်ပြီး ပြောင်းတို နှစ်လုံးပြူးနှင့် ချိန်သည်။
ဆိုင်ရှင်မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။ စမစ် အကြိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ပေးစမ်း...”

အရပ်မြင့်မြင့်ငနဲက ပြောသည်။ သူ့အသံညီညီကြီး
ကို ကြားသွားသော ဈေးဝယ်သူ မိန်းမတစ်ယောက်က
လှည့်ကြည့်ရာ သေနတ်များကိုမြင်သွားပြီး အလန့်တကြား
အော်လိုက်သည်။ လူဆိုးက ထိုမိန်းမကို သေနတ်ဒင်နှင့်
ထုချလိုက်သည်။ မိန်းမကြီး သတိမေ့လဲသွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း...”

ဟယ်ရီက နှစ်ဖက်မြင် ကြေးမုံချပ် နောက်မှကပ်လျက်
စမစ်အား ပြောလိုက်သည်။ ပြောင်းတို နှစ်လုံးပြူးနှင့်လူက
ဆိုင်ရှေ့ပိုင်းမှ ဈေးဝယ်သူများဘက် လှည့်ချိန်လိုက်သည်နှင့်
အားလုံး ရပ်သွားကြသည်။

“... ချိုး၊ ကျွန်တော်တို့ မပစ်ရသေးဘူးလား၊ ဘာစောင့်
နေတာလဲ”

တံခါးနားမှ ရဲသားက အသံကိုထိန်းပြီး ဟယ်ရီအား
လှမ်းမေးသည်။ သေနတ်ခလုတ်ပေါ်မှ သူ့လက်ချောင်းက
ရွစ်ရွစ် ဖြစ်နေပြီ။

“တိတ်တိတ်နေစမ်း...”

ဟယ်ရီက ဟောကလိုက်သည်။ နှစ်လုံးပြူးနှင့်လူက

စောစောက လဲကျသွားသော မိန်းမကို ခြေထောက်နှင့် ကန်
ကြည့်သည်။ သတိရမရ...။

ဤလုပ်ရပ်ကိုမြင်သော စမစ်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ
ကောင်တာအောက်၌ ဝှက်ထားသော သူ့သေနတ်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲယူသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူဆိုးက စမစ်၏မျက်နှာကို
ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်လိုက်သည်။

“မလှုပ်နဲ့ ကပ္ပလီ၊ အခွက်ပေးလေဘိတွေ ဘာတွေ
နိပ်မယ် မကြန့်နော်၊ မသာပေါ်သွားမယ်”

စမစ် မလှုပ်ဝံ့။

ထိုသို့ မလှုပ်ဘဲ နေလိုက်သဖြင့် သူ့နောက်ရှိ မိန်းမချပ်
နောက်ကွယ်မှ ဟယ်ရီ၏ မြင်ကွင်းကို ပိတ်ဆို့သလို ဖြစ်သွား
သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် လူဆိုး၏ နှလုံးတည့်တည့်ကို မကြည့်နှင့်
ချိန်ထားသော ဟယ်ရီခမျာ မကျေမချမ်းနှင့် ပါးစပ်မှနေထွက်
ရင်း သေနတ်ကိုပြန်ချလိုက်ရ၏။ တံခါးနားမှ ရဲသားသည်
လုံးဝဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေလေပြီ။

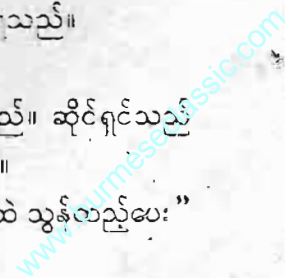
“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ သူတောင်းစားရဲ့”

ဟယ်ရီက ဝေါက်လိုက်သည်။ လူဆိုးကို ကောင်းကောင်း
မမြင်ရတော့သော်လည်း အသံကို ကြားရသည်။

“ဒီဘက်လာစမ်း... မြန်မြန်”

လူဆိုးက ဆိုင်ရှင်ကို အမိန့်ပေးသည်။ ဆိုင်ရှင်သည်
ငွေစာရင်းတွက် စက်ခုံသို့ တိုးသွားသည်။

“ကဲ... ရှိတာအားလုံး ဟောဒီအိတ်ထဲ သွန်လည်ပေး”

အရပ်မြင့်မြင့် လူဆိုးက ကောင်တာပေါ်သို့ အိတ် တစ်လုံး ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်က တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် လုပ်နေသည်။ လူဆိုးက နံရိုးကို သေနတ်ပြောင်းနှင့် ရိုက်သည်။

မဂ္ဂဇင်းစင်နားမှ လူငယ်လေးတစ်ဦး လန့်ပြီး ထွက်ပြေး သည်။ နှစ်လုံးပြူးနှင့်လူဆိုးက ခြေထိုးခံသည်။ ကောင်လေး ယိုင်သွားစဉ် နောက်စေ့ကို သေနတ်ဒင်နှင့် ထုချလိုက်သည်။

ကောင်လေး ခေါင်းမှ သွေးများ စီးကျလာသည်။ ကောင်လေးသည် ချွတ်ဆေးမှုန့်တူးများ ထောင်ထားသည့် ပိရမစ်ပုံကြီးပေါ် လဲကျသွားသည်။

ဆိုင်ရှင်ကြီးသည် နံရိုးနာလျက် ငွေသေတ္တာဆွဲဖွင့်၍ ငွေစက္ကူများကို အိတ်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ကဲ... မင်းတို့ရဲ့ မီးခံသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲ ကပ္ပလီ၊ မြန်မြန် ပြစမ်းကွာ”

အရပ်မြင့်မြင့်ငနဲက စမစ်အား မေးသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ မီးခံသေတ္တာ မ... မ... မရှိပါဘူး” ဆိုင်ရှင်ကြီးက ဝင်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားကြီး မညာနဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ ပြော...”

“ဘယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်...”

“ကဲ... မီးခံသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ပြောဖို့ သုံးစက္ကန့်

အဖိုးပေးလေ”

“ကျွန်တော်... အဲ... တို့...”

ဆိုင်ရှင်ကြီး တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘုရား တ၊နေသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်လူဆိုးက သူ့မျက်နှာကို သေနတ် နှင့် ခွပ်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်ကြီး နောက်လန်ပြီး လဲကျသွားသည်။ စမစ်သည် အခြင်အပျက်အားလုံးကို မြင်နေ ရသည့်အလျောက် ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားရင်း တစ်ကိုယ် လုံး တဆတ်ဆတ် ထုန်နေသည်။

“ကဲ... ကပ္ပလီ၊ မီးခံသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲ”

စမစ် ဘာမှူးမဖြေ...

နှစ်လုံးပြူးနှင့်လူက နှုတ်ခမ်း မလှုပ်တလှုပ်နှင့် ကြားဖြတ် ပြောသည်။

“ငါ ကြည့်လုပ်လိုက်မယ် ဂျက်(စ်)”

သူတို့နှစ်ယောက် ဂျူတီချိန်းလိုက်ကြသည်။ နှစ်လုံးပြူး သမားက စမစ်၏ပါးစပ်ကို နှစ်လုံးပြူးပြောင်းဝ ကပ်ပေး လိုက်သည်။

“ကဲ... ကပ္ပလီ၊ ဒီပြောင်းကို စုပ်စမ်း”

အာလီစမစ်လုံးဝမှလှုပ်။ စတိုခန်းထဲတွင် ဟယ်ရီသည် မဂ္ဂနမ်နှင့် ကြီးစား၍ ချိန်နေသည်။ သို့သော် စမစ်က ပစ်မှတ်ကို ကွယ်ထားခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ...”

ရဲသားက ဟယ်ရီအား တိုးတိုးမေးပြန်သည်။

ဟယ်ရီက ခေါင်းခါပြုပြီး သူ့သေနတ်ကို ချသည်။

“ဘယ်နှယ်...”

ဟယ်ရီက ရဲသားကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“မင်း၊ ငါ့ခိုင်းတာမလုပ်ရင် မင်းခေါင်းကို ကွဲထွက်အောင် ပစ်ထည့်ရလိမ့်မယ် ကပ္ပလီရဲ့။”

လူဆိုးက သေနတ်ပြောင်းကို စမစ်၏ သွားများကြား ဖြဲကပ်လိုက်သည်။

“ကဲ... သုံးစက္ကန့် အချိန်ပေးမယ်၊ တစ်...”

ထိုအခိုက် ဆိုင်ရှင်ကြီးသည် မျက်နှာသွေးရဲရဲနှင့် လဲနေရာမှ ပြန်ထလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ကွဲသွားသော မျက်မှန်ကွဲစများနှင့် သွေးစက်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ လူဆိုးသည် ဆိုင်ရှင်ကို မျက်စိတစ်ဖက်က လှမ်းကြည့်ရင်း ဆက်လက်၍ ရေတွက်နေသည်။

“နှစ်...”

စမစ်က မျက်နှာ ရှုံ့လိုက်သည်။

အရပ်ရှည်သော လူဆိုးက သူ့အဖော်ကို ခဏဆိုင်းရန် ဆိုင်ရှင်နှင့် စကားပြောလိုကြောင်း လက်ရိပ်ပြသည်။

“ကဲ... ရဲဘော်ကြီး၊ ခင်ဗျားမှာ မီးခဲသေတ္တာမရှိတာ သေချာရဲ့လား။ နောက်တစ်ခါထပ်မေးရင် ခင်ဗျား အသက်... ဆော့မှာ မဟုတ်ဘူး... သိရဲ့လား။”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်မှာ မီးခဲသေတ္တာ မရှိဘူး၊ တကယ်ပါ... ဘုရားစူးရပါစေဗျာ”

ထိုအချိန်၌ နှစ်လုံးပြူးကိုင်လူဆိုးသည် သူ့ဆန္ဒနှင့်သူ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကပ္ပလီတစ်ကောင်တော့ သတ်ပစ်ရတော့မှာပဲ၊ ဟေ့... မအေပေး၊ ဒူးထောက်လိုက်စမ်း။”

လူဆိုးက စမစ်အား အမိန့်ပေးသည်။

စမစ်သည် ဖြည်းဖြည်းစွာ ဒူးညှုတ်ချသည်။ ဟယ်ရီသည် အရပ်မြင့်မြင့် လူဆိုးကို ကောင်းစွာမြင်ရသည်နှင့် မဂ္ဂနမ်ကို အားရပါးရ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်သည်။ မဂ္ဂနမ်မှ ကျည်ဆန်သည် နှစ်ဖက်မြင် ကြေးမုံချပ်ကြီးကို ခွမ်းခနဲ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားစေပြီး လူဆိုးကို နောက်လန်ကျသွားစေသည်။

ဈေးဝယ်သူများ သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် အော်ဟစ်ကြရင်း အပေါက်ဝဆီ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွန်းဖယ်လျက် ခပြေးသွားကြသည်။

တံခါးနောက်ကွယ်မှ ရဲသားသည် ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီး နှစ်လုံးပြူးနှင့် လူဆိုးကို လှမ်းအော်သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ ရဲတွေဝိုင်းထားပြီကွ”

လူဆိုးက နောက်ကို ချာခနဲလှည့်ပြီး နှစ်လုံးပြူးနှင့် ဆက်တိုက်ပစ်ထည့်သည်။ ရဲသားသည် ကျည်ဆန်ကာအင်္ကျီဝတ်ထားသော်လည်း ကျည်ဆန်အား ပြင်းလွန်းသောကြောင့် နောက်သို့လန်ထွက်သွားသည်။ စမစ်က လူဆိုးဆီ ပြေးဝင်သည်။ လူဆိုးက သူ့ကို ဒူးနှင့်ဘိုက်၍ လက်ဝါးစောင်နှင့် ခတ်ချသည်။ စမစ်အား အပြတ်ရိုင်းရနံ့ ဆွတ်ဖတ်နှင့်ချိန်လိုက်စဉ် မန်ကွဲချပ်နောက်မှ ဟယ်ရီခနဲထွက်ပြီး ခါးကိုင်းကာ လူဆိုးကို

ပေးသည်။ လူဆိုးက ကုန်း၍ရှောင်ပြီး သေနတ်နှင့် ပြန်ပစ်
ကာ သေကြားမှ ထွက်ပြေးသည်။

ဟယ်ရီက သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်သည်။ လူတွေ
ကုန်ပစ္စည်းတွေကို တိုက်ချသွားသည်။ သူ့ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ
လန်နေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက် ကန့်လန့်ခံနေသဖြင့်
လူဆိုးကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။ သူက အဘွားကြီးကို
ခါးသီးစွာကြည့်ပြီး ဖယ်ထုတ်သည်။ ဆိုင်ဝင်ပေါက်၌ စောင့်နေ
သော တတိယလူဆိုးကို တွေ့သည်နှင့် ဟယ်ရီက လှမ်းပစ်
သည်။

အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတိုလူဆိုး မှန်ကွဲစများနှင့်အတူ
နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ လဲရာမှ ကုန်းထပြီး လမ်း
တစ်ဖက်၌ ရပ်ထားသော သူ့ကားဆီ ပြေးသည်။

စမစ်က တံခါးဝကို သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ရင်း ပြေးလိုက်
သွားသည်။ လူဆိုးသည် ကားဆီရောက်သွား၏။ ထိုအခိုက်
အလှကုန်ပစ္စည်းများထားရာ စင်နား၌ အကာအကွယ်ယူနေ
သော နှစ်လုံးပြူးသမားကို ဟယ်ရီတွေ့သွားသည်။ ဟယ်ရီ
က နောက်မှ ချဉ်းကပ်ပြီး သေနတ်နှင့်ပစ်မည်အပြု စောစောက
ရဲသားက လဲရာမှထပြီး လူဆိုးဆီ သူ့ခြောက်လုံးပြူးနှင့်
ခါးသီး၍ပစ်သည်။ သူ့ကျည်ဆန်က အသားလှဆီ ကြော်ငြာ
ခံနိုင်လောက်တိပြားချပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲ ဝင်သွားသည်။

လူဆိုးသည် ဝပ်နေရာမှထပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးအနှံ့
သေနတ်နှင့် လျှောက်ရမ်းပစ်သည်။ အလှဆီပုလင်းစင်နာမှ

ကျွဲပြီး တံခါးဝသို့ ဦးတည်ပြေးသည်။ အနံ့အသက်ပျောက်
ဆေးဘူးအပုံကြီးကို ပြိုကျအောင် ဝင်တိုက်သွားသေးသည်။

စမစ်က သူ့လက်မောင်းကို မှန်အောင် ပစ်ထည့်သည်။
လူဆိုးမသေသေးသော်လည်း ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဆက်သွားနေ
သည်။ ဆေးဘူးများ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျရင်း ကွဲထွက်ကုန်၏။

ဟယ်ရီက လူဆိုးကို သေသေချာချာချိန်ပြီး ပစ်သည်။
လူဆိုးလက်ထဲမှ သေနတ်လွတ်ကျပြီး နောက်လန်လဲကျသွား
သည်။ အနံ့အသက်ပျောက်ဆေးဘူးများ သူ့ဘေး၌ တရွှီးရွှီး
အသံမြည်လျက် ပတ်ချာလည် ဝိုင်းနေသည်။

ရဲသားက ပြေးလာပြီး လူဆိုးကို ကျည်နှစ်တောင့်နှင့်
ဒီဝိန် ခြွေပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်မှ သေနတ်
လွတ်ချပြီး တုန်ယင်စွာ ရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှ လူမသတ်ဖူးဘူး”
ရဲသားက ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားကြောင့် ခင်ဗျားရော ဆိုင်ထဲက
လူတွေအားလုံးပါ မသေတာ ကံကောင်းတာပဲ”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။
“ဟိုနားက အရှည်ကြီးလည်း ကြွသွားပြီ ဟယ်ရီ”
စမစ်က ပြေးဝင်လာရင်း ပြောလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်... ကျုပ် ပစ်လိုက်တာပဲ”

ဒီခေန်းရှိ ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲသို့ ဟယ်ရီနှင့်စမစ်တို့ ကားနှင့် ဝင်လာသောအခါ မိုးစ၊ရွာနေလေပြီ။ စမစ် မောင်းနှင် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ရပ်စရာ နေရာလွတ်ကို လိုက်ရှာရသည်။ ကုန်စုံဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ ကတည်းက သူတို့နှစ်ဦးသား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ် သေး။ နောက်ဆုံးမှ စမစ်သည် ကားရပ်ရန်နေရာ တွေ့သွားပြီး ကားကို စက်သတ်လိုက်သည်။ စက်ရပ်သည်နှင့် ပါးစပ်မှ ဝိုးခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် မူတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဒီည သွားတိုက်ပြီးမှ အိပ်ပါ”

ဟယ်ရီက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့သိပ်ပြီး ကပ်ထိုင်နေတာကိုးဗျာ တကတဲ”

နစ်ယောက်စလုံး ကားထဲမှ ထွက်ကြသည်။ သော့မခတ်ဘဲ ထားခဲ့သည်။ ရဲစခန်းဆီ လျှောက်သွားစဉ် ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်ကြောင့် စခန်းထဲမှထွက်လာသော ရူလေးယောက်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့အားလုံး အိတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့အားလုံး ဟယ်ရီတို့အား လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ဆို၊ ဒေးဗစ္စ၊ ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)နှင့် အက်(စ်)ထရာဒုန်း ဟယ်ရီနှင့် သေနတ်ပစ်ရုံထဲ၌ သိကျွမ်းခဲ့သော ရဲသားသစ် လေးဦး

သူတို့က လက်ပြနှုတ်ဆက်သည်။

ဟယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်း... လက်စသတ်တော့ ‘သူရဲကောင်း လေးဦး’ ကြီး”

“ဟော့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ဘယ်လဲကွ”

စမစ်က လှမ်းမေးသည်။

“ဂျနီဗာလမ်းမှာ ဘောင်းလင်း သွားကစားမလို့”

“ကောင်းတာပေါ့ကွ”

စမစ်က လက်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဒီငနဲတွေနဲ့ သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ လူသစ်တွေပဲ၊ ယာဉ်ထိန်းဌာနကလေ”

“သူတို့အကြောင်း ခင်ဗျား ဘာသိသလဲ”

“အို... သူတို့က ယင်ကောင်ဖမ်းတဲ့ ကော်စက္ကူလုပ်”

“ဘာလို့”

“ရဲသင်တန်းကျောင်းက ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ကောင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ သူတို့လေးယောက် အမြဲပူးကပ် ကြဘာကိုး၊ သူတို့တွေ အခြောက်ဖြစ်နေလို့လား... ဘာလားညာလားတော့ မသိဘူး၊ အမြဲ မခွဲမခွာဘဲ တွေ့ရ သေးဗျ”

“ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်စမစ်၊ ခင်ဗျားတို့သာ အဲဒီ ငနဲ ကောင်လောက် သေနတ်ပစ်တော်ရင် ဟောဒီခဲဥာနဲ ခင်ဗျားလုံး အခြောက်တွေဖြစ်နေလည်း ကျုပ် သောက်ရ နိုင်တော့ပါဘူး”

အခန်း (၁၁)

ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့၌ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။
သေသလ လေက ခါတိုင်းထက် ပိုအေးစိမ့်သည်။ ဤညမျိုး
ညအတိုင်း မြို့အထက်နားရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဖဲယားမောက်
တံတယ်ရှေ့တွင် တက္ကစီ အလှအယက်ငှားနေကြသော လူများ
တွေ့နိုင်သည်။

အသက် ၂၀ ကျော် ၃၀ နီးပါးရှိ စွဲမက်ဖွယ်ရုပ်လက္ခဏာ
ရှိသော လူမည်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဟိုတယ်၏ ပတ်ချက်
ညည တံခါးချပ်ကြီးများကြားမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာ
သည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းအားလုံးတို့ လှုပ်ရှား
နေကြသည်။ သူမသည် စကပ်တိုတိုဝတ်ထားပြီး လိမ္မော်ရောင်
အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဆွဲထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများသည်
သူမ၏ ကြည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြပေ။

သူမသည် ဖိနပ်များကိုချွတ်ပြီး တက္ကစီငှားရန် တန်း
အောက်သို့ ကြည့်သော လူများဘေးမှ ဖြတ်၍ ပလက်ဖောင်း

ပျောက်သွားသည်။ တန်း၏ ထိပ်ဆုံးမှ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်
မိန်းမတစ်ဦးတက်မည့်ကားထဲသို့ သူမ အတင်းအဓမ္မ ပြောဝင်
လိုက်သည်။ တံခါးစောင့်ကြီးကိုလည်း ငွေစက္ကူတစ်ရွက်
လှောင်မြန်စွာ ပစ်ပေးသွားလိုက်သေး၏။ လူအုပ်ကြီးသည်
မီးရေထဲ၌ ကြောင်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူမအား ကုန်ဆဲ
နေကြသည်။ တံခါးစောင့်ကြီးကတော့ မျက်နှာသေနှင့် တက္ကစီ
တစ်စီးကို လေချွန်၍ လှမ်းခေါ်ပေးသည်။

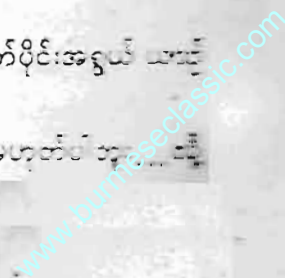
အမျိုးသမီးက အငှားယာဉ်မောင်းသမားကို နောက်တံ
ကန်းမြင့်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ မောင်းခိုင်းသည်။ သူမသည်
ထိုင်ခဲ့ပေါ်၌ ဟန်ကျပန်ကျထိုင်ပြီး သူမ၏ ဘရာဇီယာကြား
ထဲမှ ငွေစက္ကူအိတ်ထပ်လိုက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်းက
နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှနေ၍ သူမလှုပ်ရှားမှုကို စားမတတ် ဝါ
မတတ်ကြည့်နေသည်။ သူမနှင့်ယာဉ်မောင်းတို့ အကြည့်ခွင့်
ဆဲမိသည်။ ယာဉ်မောင်းက တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်ကြံပြီး
ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တော့ ဘေး
တစ်ခွန်း အရဲစွန့်ပြောရာ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲ”

အမျိုးသမီးက လှမ်းမေးသည်။

ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်နှင့် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် ယာဉ်
မောင်းက ပီသစွာ ထပ်ပြောသည်။

“လောကမှာ ငွေဟာ အဓိက မဟုတ်ဘဲ ဘာမှန်မှန်
ပြောတာပါ”

အမျိုးသမီးက ရဲကို ကျောမိုချပြီး သရော်ဟန်နှင့် အားရပေးနေ ရယ်သည်။

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ရှင် ဘယ်လိုသိလဲ”

ယာဉ်မောင်းက တံတွေးမျိုးချသည်။ သူ့မျက်နှာက ဝိုင်းစက်စက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး မရိတ်ဘဲနေတာ ကိုအတော်ကြာပြီ။

“ထို့...”

“တကယ်ပြောတာပါ”

အမျိုးသမီးသည် ငွေစက္ကူများကို သေချာစွာ ရေတွက် ပြီး သူမ၏ရင်ဘတ်ကြား ပြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ မိုးခေ့ စက်များ တဖျောက်ဖျောက် စီးကျနေသည့် ကားပြတင်း မှန်ချပ်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

“လောကမှာ တခြားအဓိက ကျတာတွေ ရှိပါတယ်”

ယာဉ်မောင်းက ဘဝင်မကျသေးသဖြင့် ပြောပြန်သည်။

အမျိုးသမီးက သူ့စကားကို မနှစ်မြို့စွာဖြင့် မဲလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ရှင်မဆင်းရဲဖူးဘူးလား”

“အို... ဆင်းရဲဖူးတာပေါ့၊ မင်းထက်ပို ဆင်းရဲဖူးတယ်”

“ဒါပေမယ့်... ရှင်ပြောပုံက ဆင်းရဲဖူးတဲ့လူနဲ့ မတူ ပဲဘူးလား...”

သူမက မိနပ်များ ပြန်စီးသည်။

မိနစ် အနည်းငယ်အကြာ၌ သူမ သွားချင်သောနေရာ ဖြစ်သည့် လွမ်းဘတ်လမ်းရှိ သားနားသော တိုက်ခန်းကြီးတွေ ကားဆိုက်လာသည်။

အမျိုးသမီးသည် ယာဉ်မောင်းအား ကားပေးပြီး ကားထဲမှ ဆင်းသည်။ မိုးရွာနေသဖြင့် ခေါင်းကိုင်း၊ ခါးကို ကိုင်း၍ လျှောက်သွားသည်။

တက္ကစီ တံခါးကို ပြန်ပိတ်မည်အပြု သူမ အသက်ရှူ ဘစ်ချက်ရပ်သွားသည်။ ကိုယ်လုံးကြီးမားပြီး ဖိဒိုရာဗီးထုပ် ဆောင်းထားသော လူမည်းတစ်ဦးက သူမ၏ တံတောင်ဆစ် ကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ကာ တက္ကစီထဲ ပြန်တွန်းပို့လိုက် သည်။ ယာဉ်မောင်းသည်လည်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ လူမည်းကြီးလည်း ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်လာပြီး သူမဘေးတွင် ထိုင်သည်။ သူက သူမအား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် သူမ ညည်းညူ နေသည်။ သူက သူမအား ပါးတစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။

“ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း... ကောင်မ”

သူသည် အက်ဒွပ်ဘုရင် ခေတ်က ကုတ်အင်္ကျီ ပုံငါး ချုံ ကို ဝတ်ထားသည်။

“မောင်းစမ်း”

ယာဉ်မောင်းကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုလဲ”

ယာဉ်မောင်းသည် မငြင်းသာသဖြင့် အလျှော့ပေးလိုက်ရသည်။

“ကျုပ် မရပ်ခိုင်းမချင်း တွေ့သမျှလမ်း ညာဘက် ဆက်တိုက်ချိုးပြီး မောင်းသွားချည်၊ ငှားရန်ဆိုတဲ့ အလံလေးလည်း အောက်ခွထားလိုက်စမ်း။”

“ညာဘက်ချိုးရမယ်လား။”

ယာဉ်မောင်း မအူမလည် ဖြစ်နေသည်။

လူမည်းကြီးက သူ့မျက်နှာနား လက်သီး ဆုပ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ယာဉ်မောင်းသည် အလံလေးကို ချိုးချလိုက်ပြီး ပလက်မောင်းတေးမှ မောင်းထွက်သည်။ ထောင့်ရောက်သောအခါ လမ်းမီးတိုင်မရှိသော ခပ်စောက်စောက် တောင်ကုန်းလမ်းလေး အတိုင်း မောင်းချသွားသည်။ ကားထဲ၌ မှောင်နေသည်။ ဒက်(ရ်)ဘုတ်မှ မီးစိမ်းလေးများသာ ရှိ၏။

“ကျွန်မကို...လွတ်”

အမျိုးသမီးက အော်သည်။ အမျိုးသား၏ လက်နှစ်ဖက်က သူမ၏ လည်ပင်းပေါ်မှာ ရောက်နေသည်။

“ဒီလိုကို လျှို့ထားတယ်”

သူမက အပြစ်ကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“... ဒီတော့ထဲ နှိုက်ကြည့်ရအောင်”

အမျိုးသားက သူမ၏ ရင်ဘတ်ကို စမ်းမည်အပြု သူမက ကိုယ်ကို နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလျှို့ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ဆီ တန်းပြီးလာမလို့ ပါပဲ ဆစ်(ဒ်)နီရယ်”

သူမက အကျိုလည်ဟိုက်မှ ရင်သား အစိတ်အပိုင်း အချို့ကို လက်နှင့်ကာရန် ကြသည်။

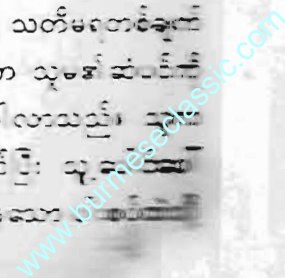
ဆစ်(ဒ်)နီက သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကိုင်ကာ ကျောနောက်တွင် ချုပ်ထားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ အကျိုရင်ဘတ်ကြားမှ ငွေစက္ကူများကို နှိုက်ယူသည်။

“ဟဲ...ဟဲ...မိပြီဟေ့”

ကားသည် ဆက်လက် ရွေ့လျားနေသည်။ အမျိုးသမီးက ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ခုန်ချရန် ကြိုးစားနေသည်။ ဆစ်(ဒ်)နီ ဆိုသူ ပြည်တန်ဆာခေါင်းသည် သူမ၏ လက်များကို လွှတ်ပြီး ပါးရိုက်ချလိုက်သည်။ သူမ ခွေးနာလေးလို ညည်းရင်းကြမ်းပေါ် ကျသွားသည်။

ယာဉ်မောင်းသည် ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ ခုံးကြည့်ရင်း ချွေးပြန်လျက်ရှိသည်။ မိုးကတော့ ရွာကောင်းဆီ။

အမျိုးသမီးသည် ကားထိုင်ခုံပေါ်၌ သတ်မတေခံချက် ရတစ်ချက်နှင့် လဲနေသည်။ ဆစ်(ဒ်)နီက သူမ၏ ဆံပင်ကို ကိုင်၍ ဆွဲထုရာ ဆံပင်တုကြီး ကျွတ်ပါလာသည်။ သူမက သူမ၏ နဂို တိုနဲ့နဲ့ ဆံပင်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူမ၏ ခေါင်းဆွဲတင်သည်။ သူက သူမ၏ ဟ...

ဆေးကုသသည့် ဆေးရည်ဘူးဖွင့်ပြီး ပါးစပ်ထဲ လောင်းချ
သည်။ သူမ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးလျက် အော်သည်။
နိုးသည်။ မရ။ ဆစ်(ဒ်)နီက သူမ၏ပါးစပ်ထဲ ဆေးတစ်ဘူး
လုံးကုန်အောင် လောင်းထည့်သည်။ သူမ အသက်ရှူမရ။
ချောင်း တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလျက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါရင်း
ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်မှောက်လျက် ကျသွားသည်။

ယာဉ်မောင်းသမား၏လက်များ တုန်နေ၏။ နောက်သို့
လှည့်မကြည့်ရဲ။

“ရပ်လိုက်တော့”

အမျိုးသားက အမိန့်ပေးသည်။ ကားသည် ကျိခနဲ
ရပ်သွားသည်။ ယာဉ်မောင်းသမားသည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး
တချိုးတည်း လစ်ပြေးသည်။

“မင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းအလှည့်ပဲ
ဟေ့...”

ဆစ်(ဒ်)နီက ယာဉ်မောင်းကြားအောင် လှမ်း၍အော်
လိုက်သည်။ သူသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ထီးဖွင့်သည်။
နိုးထပ်ကို ပြင်ဆောင်းသည်။ ထို့နောက် မိုးရေထဲ၌ စတိုင်နှင့်
သွေးကပ်သွားသည်။

ယာဉ်မောင်းသမားသည် လမ်းတစ်ဘက်ရှိ သစ်ပင်
တစ်ပင်အောက်၌ပန်းနေပြီး လူမည်းကြီး လမ်းထောင့်ချိုးဝင်၍
ပျောက်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
သူ ကားပေါ်သို့ပြန်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည့်သွင်းစွာ ပြန်၍လျှောက်လာသည်။

နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကြည့်သည်။ ကြမ်းပေါ်၌လဲနေသော
မိန်းမမှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေဆဲ။

အသံကလည်း သိပ်မထွက်နိုင်။ အသက်လည်း ရှေ့ခက်
နေသည်။ သူပါခေါင်းမှူးပြီး တုန်ယင်စွာဖြင့် ရှေ့သို့ ခြောက်ကျ
သွားသည်။ သူ့ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖောင်တိန်များ ပြုတ်ကျ
သွားသည်။ သူ သတိပြန်ထားပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ
မိန်းမ၏ လက်က သူ့ဆီ လိုက်စမ်းနေသည်။ သူနှင့် လက်မ
အနည်းငယ် အကွာ၌ သူမ၏လက်မှာ ပျော့ရွေ့ကျသွားပြီး
သူမ၏ အသက်ရှူသံပါ ရပ်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့။

တောက်ပကြည်လင်သော အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်
၏ အောက်၌ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းတန် အယ်(လ်)နီကနီ
ဖိမ်ခံကားကြီးသည် ဂိုး(လ်)ဒင်းဂိတ် တံတားကြီးပေါ်မှ ပြတ်ကာ
မြောက်အရပ်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်။ ပြည်တန်ဆောင်ခင်း
ဆစ်(ဒ်)နီသည် ကားလက်ကိုင်ဘီးကို ထိန်း၍မောင်းနေသည်။
ဤကားကြီးသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်ကားဖြစ်၏။ ကား၏ နံရိုး
ထည်မှာ ကြေးနီရောင်နှင့် ရွှေနားကွပ်ထားသည်။ အသံကြီး
တစ်ခုလုံး အဖြူရောင် မင့်(ခိ) သားမွှေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

တံတားအဆုံးနားတွင် ကားကို တယ်ဘက်

ကူးကာ သက်တန်ပုံသဏ္ဍာန် ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲမှ တော်(လ်) ဒီ-ဒီ-ဒီ(ဒီ) ရပ်ကွက်သို့ ဦးတည်သွားသည်။ ဥမင်၏ အခြားဘစ်ဘက် မလှမ်းမကမ်း၌ တမာ(လ်)ပေ(စ်) တောင်ကို ဆွေ့ရသည်။ ညာဘက် တောင်ကုန်းများ အောက်၌ ဆွာဆာ လီတိုမြို့ ရှိသည်။

မကြာမီ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကမ်းရိုးတန်း လမ်းတစ်လျှောက် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ခပ်မှန်မှန် မောင်းတက်လာလျက် ရှိသည်။ ကားရေဒီယိုမှ ဆိုး(လ်)ဂီတ အသံလွင့်ဌာနတစ်ခု၏ ဘေးသံကို ကြားနေရသည်။ ဆစ်(ဒ်)သည် ကားလမ်းထက် သိချင်းသံကို ပိုအာရုံစိုက်နေမိသည်။

ကားနောက်ကြည့်မှန်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်သာ လှမ်း ကြည့်သည်။ မကြာမီ သူ့ကားနောက်ဘက် ပေါင်းဆယ် အကွာမှ လိုက်လာနေသော ဆိုင်ကယ်စီး ယာဉ်ထိန်းရဲ ဘစ်ဦးကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေတော့သည်။

“ဟိုက်... သောက်ကျိုးနည်းပြီ”

ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီး ထိုင်ခုံအောက်၌ ဝှက်ထားသော ဒေသ ၁၈-ခြောက်လုံးပြူးကို လှမ်းယူသည်။ သေနတ်ကို ပေါင်ကြာ ထဲထားပြီး ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်သည်။ ကား ဘေးသို့ ဆိုင်ကယ်စီးရဲက ဘေးချင်း ယှဉ်ရပ်လာသည်။ ဆစ်(ဒ်)သည် သူ့လက်ကို ပေါင်ခွကြားပေါ် အုပ်၍ထား သည်။

“ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား”

ရဲသားသည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ကားပြတင်းပေါက် နားသို့ ချဉ်းကပ်လာရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဆစ်(ဒ်) မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကားဟာ ခင်ဗျား ကားလား...”

“ဟဲ့တယ်ဟဲ့ဟဲ့၊ ဒါကျုပ်ကားပဲ၊ ဟိုဆိုင်ကယ်ခေ ခင်ဗျား ဆိုင်ကယ်လားဗျ”

ဆစ်(ဒ်)နီက ခပ်ထေ့ထေ့နှင့် စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ပြောသည်။

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နဲ့ ယာဉ်မှတ်ပုံတင် ပြပါဆရာ...”

“မောင်ရင်က လူသစ်ထင်ပါရဲ့... ကျုပ် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ခင်ဗျားရဲ့ လိုင်စင်နဲ့ ယာဉ်မှတ်ပုံတင် ကြည့်ပါရအေ ခင်ဗျာ”

“ဘာလိုတုန်း မောင်ရင်...”

“ခင်ဗျား တံတားပေါ်မှာတုန်းက သတ်မှတ်ခိုင်နဲ့ ထက် ကျော်မောင်းခဲ့လို့ပါ ဆရာ...”

ဆစ်(ဒ်)နီက ပို၍ ပြုံးလိုက်သည်။

ဆစ်(ဒ်)နီ သိပ်ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် ပေါင်ကြားထဲမှ သေနတ်ကိုပင် သတ်မေ့သွားသည်။ ရဲသားက သူ့ဆီမှ စာရွက်စာတမ်းများကြည့်ရန် စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် တောင်းနေသည်။ ဆစ်(ဒ်)နီက အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကိုနုတ်ပြီး လက်ထဲမှ များကို မွှေနှောက်သည်။ သူ အေးအေး ဆေးဆေး လုပ်နေသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ကိုယူပြီး ဘေးသို့

ခေါ်လာကြော့ တစ်ရွက်ကို လက်ကြားညှပ်၍ ရဲသားကို မကြည့်ဘဲ လှမ်းပေးသည်။

ရဲသားသည် တစ်စက္ကန့်မျှမလှုပ်...။

ဆစ်(ဒ်)နီက ရဲသားထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရသဖြင့် မေးမည်အပြု ရဲသားက ဒသမ ၂၅၇-မဂ္ဂဒမ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။

ဆစ်(ဒ်)နီ မျက်လုံးပြူးဖို့ အချိန်ပင် မရလိုက်။ အသံတိတ်ကိရိယာ တပ်ထားသော သေနတ်ကျည်ဆန်က ဆစ်(ဒ်)နီ၏ လည်ပင်းထဲ ဖောက်ဝင်သွားသည်။ ရဲသားသည် ကျန်ကျည်ဆန်များပါ ဆက်တိုက် ပစ်လွှတ်ထည့်လိုက်ပြီး နောက်ချာခနဲလှည့်ကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

အခန်း (၁၂)

ညဉ့်သည် ကြည်လင်နေ၏။ လ၊ပြည့်နေသည်။ ဟယ်ရီကယ်လဟန်သည် ထုံးစံအတိုင်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ပွယ် စောင့်ကြည့်တာဝန်တစ်ခု ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် နွမ်းလျော့အိမ်သို့ ကားမောင်းပြန်လာလျက် ရှိသည်။ ဝိတိုရိယခေတ်တိုက်အိမ်ကျယ်များကို ကုမပုံသဏ္ဍာန် အခန်းငယ်များ ဖွဲ့စည်းထားရှိသော လမ်းပေါ်မှ မောင်းလာသည်။

သူ့အိမ်ခန်းသည်လည်း ကုမပုံလိုလို...။ စက္ကူဂျပံဘူးသို့လို ထောင့်မှန်စတုဂံကျကျ အိမ်ခန်းပင်ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီသည် ထိုအိမ်ခန်း၌ နေထိုင်ခြင်းမှာ အကြောင်းထူးမရှိ။ ခခန်းနှင့် ဆယ်မိနစ် ခရီးမျှသာဝေးသောကြောင့် သူနေခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် လခ၊သက်သာပြီး ပရိဘောဂပစ္စည်းများမှာ အိမ်ခန်းနှင့်အတူ ပါရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကားကို မြေအောက် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပြုလုပ်ထားသော ဒေါင်ကြီးထဲသို့ သွင်းသည်။ သူ့ကားရပ်ရန် နေရာ၌

“ဟယ်လဟန်” ဟုသော ဆိုင်းဘုတ်ငယ် သီးခြား ချိတ်ထား
 သည်။ ကားမီးပိတ်၊ သော့ခတ်ပြီး ဂိုဒေါင်ထဲမှထွက်သည်။
 သောက်ဟောင်းပေါ်မှ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်ကလေးဆီ လျှောက်
 သာသည်။ မြေညီထပ် အခန်းတစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှ
 သီးလိပ်လှုပ်သံကြားရသည်။ ဟယ်ရီသည် မည်မျှနှမ်းနယ်
 ဆေးကုမူ ဤသို့သော အသံကလေးများကိုတော့ ကောင်းစွာ
 ကြားနိုင်သူ၊ သတိထားတတ်သူဖြစ်သည်။ အကျင့်ပါနေသည့်
 အတိုင်း ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို လက်နှင့်
 ခမ်းလိုက်သည်။

ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး တိုက်ထဲဝင်သည်။ အတွင်းတံခါး
 ကို သော့ခတ်သည်။ သူ့စာတိုက်သေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်
 သည်။ ဓာတ်ငွေနှင့် လျှပ်စစ်အကြွေးတောင်း စာနှစ်စောင်
 သာ တွေ့ရသည်။ လှေကားမှတက်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်သံ
 ကြားရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်
 မည်အပြု တံခါးဖွင့်လျက် ဆံပင်နက်နက်ကို ဖားလျားချထား
 သော အရှေ့တိုင်းသူလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။
 သူမသည် အလုပ်သမားဝတ် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဆေးစက်များ
 ခေ့ခေ့သော ဂျင်း(နံ) တောင်းဘီ ဝတ်ထားသည်။ အသား
 အဆီ ဝင်းဝါသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းသည်။ ထို
 ချစ်လုံးကြီးများဖြင့် ဟယ်ရီအား ကြည့်နေသည်။

“ဟိုင်း”

သူမက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲဟို”

ဟယ်ရီက ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။
 ကောင်မလေးက မျက်နှာပေါ်မှ ဆံနွယ်များကိုဖယ်ပြီး ပြုံးလိုက်
 သည်။ နှုတ်ခမ်းများကို တံတွေးဆွတ်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့သည်။
 တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေဟန်တူ၏ ။

“ပြောလေ”

ဟယ်ရီက စကားစသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာနေတာ ခြောက်လရှိသွားပြီ”

“ငါက အလုပ်သိပ်များတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

ဟယ်ရီက ပြုံးသည်။

“ရှင်က အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ ရဲကြီးမဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မ မေးစရာ တစ်ခုရှိလို့”

“အင်း”

“ရှင်နဲ့ အတူအိပ်ချင်ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
 ဘာလုပ်ပေးရသလဲလို့”

ဟယ်ရီသည် လေ့ကျင့်ထမ်းများပေါ် တက်သွားသည်။
 သူ့အား အသိအမှတ်မရှိဘဲ မီးဖိုသို့တန်းဝင်သည်။ ရေခဲ
 သေတ္တာ နှင့် ကြည့်သည်။ စားစရာ သောက်စရာအနည်းငယ်
 ရှိသည်။ ဘီယာဘူးနှင့် ဂျိုး၏ဆိုင်မှ စားစရာ စက္ကူထုပ်
 ဘယ်လိုကိုယူပြီး စည့်ခန်းထဲပြန်လာသည်။ ခေတ်မီ ဒီနားမတ်
 နှင့် လုပ် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်သည်။ မှောင်ထဲ၌ သူ့မျက်စိ
 ခြင်္သေ့အခါ အခန်းတစ်ခုလုံး ပွရွံ့နေကြောင်း တွေ့ရသည်။
 ဆောက်ခံဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီများ ဟိုနားဒီနား ပစ်ထားသည်။
 ငံ့ထောက်မဂ္ဂဇင်းများ စုပုံပစ်ထားသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်
 နှင့် တွဲရိုက်ထားသော သူ့ဓာတ်ပုံကို တွေ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦး
 လုံး ရယ်နေကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ကိတ်မုန့်ကြီးကို ဓားနှင့်
 အတူတကွ လှီးနေစဉ် ရိုက်လိုက်သော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။
 သူ့မျက်လုံးများက မိန်းမကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ အတေး
 ဟောင်းများ အစီအရီ ပေါ်လာသည်။

သူမအမည်က ဘာနစ္စ။

ဟယ်ရီသည် သူမနှင့် တစ်နှစ်ခန့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်း
 ခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးက သာယာဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်။
 သူမအား ယာဉ်ထိန်းရဲဘဲတင် စာရေးမလုပ်နေစဉ် တွေ့ခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။ သူက ရဲသင်တန်းကျောင်းဆင်းခါစ။ သူသည်
 ခံဘဝဖြင့် အသက်မွေးရန် ဇောက်ချကြိုးစား လုပ်နေသဖြင့်
 ယာဉ်ဆောင်းလိုင်စင်လဲရန် သတိမေ့နေခဲ့သည်။ ရုံးဆင်းခါနီး
 ဝါဆိုအလို့၌ သူ လိုင်စင်လဲရန် အပြေးအလွှား ရောက်သွား

ရာ ဘာနစ္စသည် သူ့အား နံနက်တစ်ခေါက် မလာရစေရန်
 အချိန်ပိုအလုပ်ဆင်း၍ လိုင်စင်ကိစ္စ အပြတ်လုပ်ပေးလိုက်
 သည်။ သူမအား ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ဟယ်ရီက 'တံငါ
 သည် ဆိပ်ကမ်း'တွင် ညစာဖိတ်ကျွေးခဲ့သည်။ ထို့နောက်
 ရုပ်ရှင် အတူသွားကြည့်ပြီး ရစ်(ချ်)မွန်ရပ်ကွက်ရှိ ဘာနစ္စ၏
 အခန်းသို့ ပြန်ပို့သည်။

သူမသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ဘော်စတန်မြို့မှ မကြာ
 မီက ပြောင်းလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကော်ဖီစားပွဲပေါ်
 တွင် ကော်စမိုပိုလီတန် မဂ္ဂဇင်းများ အထပ်လိုက်ပုံထားသည်။
 ဟယ်ရီကို သူမက ဝိုင်တိုက်သည်။ သူမသည် ဘော်စတန်
 ကောလိပ်၌ သုံးနှစ်နေခဲ့ပြီး ယမန်နှစ်နွေရာသီက ဆန်ဖရန်
 စစ္စကိုရှိ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ထံလာလည်ပတ်ရာ ဆန်ဖရန်
 စစ္စကိုမြို့ကို သဘောကျပြီး ဘော်စတန်သို့ ပြန်မသွားဖြစ်
 တော့ပေ။ သူမ အမှန်တကယ် စိတ်ဝင်စားရမည့် ယောက်ျား
 တစ်ယောက်မျှ မတွေ့သေးကြောင်း သူမ ထပ်ခါထပ်ခါ
 ပြောသည်။ ဟယ်ရီအား စကားပြောရင်း ဝိုင်ထပ်ပဲ့ပေးသည်။
 ဟယ်ရီ နည်းနည်းမူးလာသည်။

ဘာနစ္စသည် ဆံပင်အနက်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်
 ခြေပြစ်သူဖြစ်သည်။ သူမ၏ဖခင်သည် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
 တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမသည် ယူနီဖောင်းဝတ် ဆောက်လုပ်
 များကို လေးစားသူဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း အနည်းငယ်
 ခူးလာသဖြင့် ဟယ်ရီသည် သူမ၏ ပထမဆုံး စိတ်နှစ်

မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်။ ဟယ်ရီ၏ပါးရိုးများနှင့် ဟယ်ရီ၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်က မွဲကလေးတို့ကို သဘောကုသည်ဆို၏။

ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက် အတူအိပ်ဖြစ်သွားသည်။ နောက်နေ့ နံနက် သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်စာချုပ် ယူပြီးနောက် ဟယ်ရီက သူမအား ရုံးလိုက်ပို့ပေးသည်။ နောက်သုံးရက်အကြာ၌ မာရင်မြို့နယ် တရားရုံး၌ လက်ထပ်ပြီး 'စတင်ဆင်ကမ်းခြေ' ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တစ်ညတာ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ထင်သလိုဖြစ်မလာ။ ဟယ်ရီသည် ခင်ပွန်းဖြစ်ရခြင်းထက် ရဲတစ်ဦးဖြစ်ရခြင်းကို ပိုမိုစုံမက်တွယ်တာနေသည်။ ခြောက်လအကြာတွင် သူတို့ကွာရှင်းလိုက်ကြသည်။

ဟယ်ရီသည် ဓာတ်ပုံကို မျက်နှာလွှဲရင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ စက္ကူအိတ်ထဲမှ အေးစက်နေသော ဟမ်ဘာဂါကို ထုတ်ယူပြီး ဘီယာဘူးကိုဖောက်ကာ ခပ်များများ မော့ချလိုက်သည်။ ဟမ်ဘာဂါကို ခြောက်ကိုက် ကိုက်စားပြီး အပြတ်ရှင်းသည်။ ဘီယာကို တစ်စက်မကျန် မော့သည်။ တံခါးခေါက်သံကြားရသည်။ သူက ရေခဲသေတ္တာဆီ သွားပြီး ဘီယာနောက်တစ်ဘူး ထပ်၍ယူသည်။

အရှေ့တိုင်းသူလေးသည် မိုးကာအင်္ကျီဟောင်းကြီး တစ်ထည် ဝတ်လျက် ရပ်နေသည်။ မျက်လုံးများထဲ အညိုရွှန်းလဲ့နေသည်။ မိုးကာအင်္ကျီဘေးကွဲမှ ပေါင်တံပေး

ခြင်ရသည်။ မိုးကာအင်္ကျီအောက်မှာ သူမ ဘာမျှဝတ်ထားဟန်မတူ။

“ဟဲလို...”

ဟယ်ရီက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟိုင်း...”

“ဟဲလို...”

“ရှင် အမြဲတမ်း အမှောင်ထဲမှာ နေသလား။”

“ဟုတ်တယ်... အမှောင်ထဲမှာဆိုရင် လူကောင်း၊ သူကောင်းတွေ ပိုတွေ့ရတတ်တယ်”

“ကျွန်မကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဟယ်ရီသည် လက်ပြု၍ ဝင်ခွင့်ပေးသည်။ ကောင်မလေး အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“ဘီယာသောက်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးသည် အရပ်မြင့်သည်။ ဝိန်သည်။ တည်သည်။

“ငါ့မှာ ဖန်ခွက်သန့်သန့်တော့ မရှိဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး... ဘူးလိုက် မော့မယ်”

သူမက ဆိုဖာပေါ်သွားထိုင်သည်။ သူမ၏ သွယ်လျှော့သော ခြေတံများကို ချိတ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီက ဘီယာဘူးအောက်ပေးပြီး သူမဘေး ဝင်ထိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဘီယာဖြိုင်တူမော့ကြသည်။
 “နင်ဟာ သိပ်အချိန် မဆွဲတတ်ပါကလား”
 ကောင်မလေးက ဟယ်ရီကို မနို့တရို့ကြည့်သည်။
 ဟယ်ရီစကားကို သူမ နားမလည်သလိုလို။
 ဟယ်ရီက မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး အတန်ကြာထိ စကားမပြောဖြစ်ကြ။
 ကောင်မလေးက ဟယ်ရီ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်
 နေပြီး သူမ၏ မိုးကာအင်္ကျီစစ်ကို စတင်၍ ဆွဲဖြုတ်သည်။
 ဟယ်ရီက ဘီယာကို နောက်ဆုံးတစ်ကျိုက် မော့ချလိုက်သည်။
 အနီးရှိ စားပွဲခုံလေးပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည်။
 ကောင်မလေးကတော့ ဇစ်ကို ဖြုတ်နေဆဲ။
 ဟယ်ရီက မီးဖွင့်ပြီး ဖုန်းကိုလှမ်းယူသည်။
 “ဟဲလို...”

“ကယ်လဟန်လားဟေ့”

ဘုရစ်(ဂ်၊ စ်)၏အသံ။

ကောင်မလေးက စီးကရက် လိုက်ရှာသည်။ ဇစ်ကို
 တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်ထားသည်။ သူမ မျက်နှာထဲ
 မကျေမနပ်။

“ဘာလဲ ဘုရစ်(ဂ်၊ စ်)”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း၊ လောလောဆယ် အရှေ့တိုင်းသူတွေ
 တစ်ယောက်ကို ဒည့်ခံဖြေဖျက်မလို့ ပြင်နေတာဗျ”

ဟယ်ရီက ကောင်မလေး၏ ခြေသလုံး ပွေးပွေးကလေး
 များကို ငေးကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့်လဲ မင်း ဘောင်းဘီပြန်ဝတ်ပြီး ရင်ခွဲရုံကို
 အမြန်ဆုံး လာခဲ့စမ်းကွာ”

“ရင်ခွဲရုံကို... ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“မင်းရောက်လာရင် သိရမှာပေါ့၊ ကဲ... လာသာ လာခဲ့
 ဝမ်း ကယ်လဟန်”

“ကျွန်တော် လူသတ်မှု စုံစမ်းရေးတာဝန်မှ မယူထား
 ဘာ၊ မေ့နေပြီလား၊ ဘုရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ နံနက်
 မှပဲ တွေ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့
 ဘော့”

“နေဦး ကယ်လဟန်...၊ မင်းနဲ့ မင်းတွဲဖက် စမစ်ကို
 ခလာလောဆယ် ငါအသုံးလိုလို့ လူသတ်မှု စုံစမ်းရေးတာဝန်
 သာယီ ပြန်ချထားလိုက်ပြီ”

ဟယ်ရီက သွားဖြုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းမှတ်ထား”
 ဘုရစ်(ဂ်၊ စ်) ဖုန်းချသွားသည်။

ဟယ်ရီလည်း ဖုန်းချပြီး ကောင်မလေး ခြေထောက်များ
 ပြုတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းတင်ချက် ချွန်
 သိုင်ရာမှ ထသည်။ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ပြီး တံခါးပေါ်ထဲသို့
 သွားသည်။

“ဆား... ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟယ်ရီက တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လည့်ကြည့်သည်။

“နင် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“လူယုတ်မာကြီး”

ကောင်မလေး စိတ်ထကြွနေသလို ဒေါသလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဟယ်ရီ သဘောကျသွားသည်။

“နင်ဟာ ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်မလား၊ ဉာဏ်ထက်သူ ဖြစ်မလား၊ ငါ မသိတော့ဘူးဟာ”

ကောင်မလေး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။

ဟယ်ရီက သူမအဖြေကို မစောင့်ဘဲ...

“အိမ်စောင့်နေ၊ ငါပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ပြောပြီး တံခါး ဆွဲပိတ်သွားသည်။

အခန်း (၁၃)

ရဲစခန်းအနီး လမ်းထောင့်၌ ဟယ်ရီသည် ညဉ့်လုံးပေါက် ဖွင့်ထားသော စာအုပ်ဆိုင်ကလေးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ အရပ်ပုပုနှင့် ဆေးလိပ်ပါးစပ်ထဲ ခဲထားလေ့ရှိသူ ဆိုင်ရှင်ကြီးက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲလို... ဟယ်ရီ”

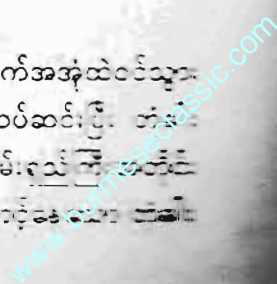
ဟယ်ရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အငြိမ်းစားယူတာ ဘယ်နှယ်လဲ အက်ဒီ”

အက်ဒီသည် ဟယ်ရီ၏ တွဲဖက်ရဲစုံထောက်ဟောင်း တစ်ဦးဖြစ်၏။

“ဟန်ပါတယ် ဟယ်ရီ”

ဟယ်ရီကပြုံးပြီး ရဲစခန်းအဆောက်အအုံထဲဝင်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် မြေအောက်ထပ်ဆင်းပြီး တံခါးပေါက်များ တန်းစီလျက်ရှိသော စကြိုလမ်းရှည်ကြီးအထိ လျှောက်သွားသည်။ ရဲသားတစ်ဦး ရပ်စောင့်နေသော တံခါး

ပေါက်ရှေ့သို့ ရောက်သည်။ ရဲသားက လက်မထောင်ပြု၍ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ဟယ်ရီက ဘာမျှမပြောဘဲ ဝင်သွားသည်။

သူဝင်လာသောအခန်း၌ မီးချောင်းတွေ ထိန်လင်းစွာ ထွန်းထားသည်။ နံရံများတစ်လျှောက် ခရိုမီယံနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ရေခဲသေတ္တာတံခါးချပ်များ ရှိသည်။

အခန်းအလယ်၌ စားပွဲတစ်ဒါဇင်ရှိသော တန်းနှစ်တန်း ရှိသည်။ စားပွဲတစ်ခုစီ၌ အစိမ်းရောင် ပလတ်စတစ်စောင်ဖြင့် အုပ်ထားသော အလောင်းတစ်လောင်းစီ ရှိသည်။ ခြေထောက်များကိုသာ မြင်နိုင်ပြီး ညာဘက်ခြေမများတွင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားဖော်ပြထားသည့် ကတ်ပြားလေးများ ကြီးနှင့်ချည်ထားသည်။ စားပွဲတစ်ခုနားတွင် ဒု-ရဲမှူး ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)နှင့် စခန်းမှူး ပေါ(လ်)အေဗရီတို့ ရပ်စောင့်နေကြသည်။ မီးရောင်လင်းလွန်းသဖြင့် သူတို့မျက်စိ ကျိန်းနေကြ၏။

အေဗရီသည် အောက်သက်ကျေသော ဝါရင့်ရဲကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ရော အေဗရီပါ ခါးမတ်လိုက်ကြသည်။ အေဗရီသည် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကဲ့သို့ပင် ဟယ်ရီကို သိပ်သဘောမကျ။ သို့သော် “ညစ်စုတ်သောဟယ်ရီ” ၏ အစွမ်းအစများကို အလေးထားသည့် အခါများလည်းရှိကြောင်း သူယုံကြည်သည်။

“ခုဟာကတော့ ခင်ဗျားလုပ်ပြတာ ပြဇာတ်မဆန်ဘူးလား ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

ဟယ်ရီက အလောင်းနှစ်ဒါဇင်ကို မေးငေါ့ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“မင်း ပြောချင်သလိုသာပြောတော့ ကယ်လဟန်” ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ပြန်ပြောသည်။

“ကယ်လဟန်၊ ဒီအမှုဟာ တို့ထင်တာထက် ပိုဆိုးနေနိုင်တယ်ကွ”

အေဗရီက ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ...”

“ဟောဒါတွေကြောင့်...”

အေဗရီက အလောင်းများကြား လျှောက်သွားပြီး အချို့အလောင်းများ၏ ခြေမများမှ ကတ်ပြားလေးများကို ယူကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကုန်ကား ပြန်ပေးဆွဲမှု၊ လောင်းကစားမှု၊ အမှိုက်သိမ်းလုပ်ငန်း၊ မူးယစ်ဆေး၊ ပြည့်တန်ဆာမှု၊ ဒီအလောင်းဆွဲဟာ ဒီအမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတွေချည်းပဲကယ်လဟန်၊ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ တရားရုံးတွေ၊ ရှေ့နေတွေကို ထမင်းဘတ်အောင် လုပ်နေပုံပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်တွေပဲ၊ ဒါတွေက သတင်းတကွယ် ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပြီးသားပဲ”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။

အေဗရီက ဟယ်ရီအား စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်ပြီး အခန်းတင်ဖက်ရှိ ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းတင်ဦးအား လှမ်းညွှန်ကာ

“ဟို... နှစ်လောင်းကို တွန်းယူခဲ့စမ်းဟေ့”

ငါ့ထမ်းက စားပွဲနှစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လာသည်။ အေဗရီက စားပွဲတစ်ခုသို့သွားပြီး ခြေမ၊မည်းမည်းကြီးမှ ကတ်ပြားလေးကို ယူကြည့်သည်။

“ဒီအလောင်းက စောစောပိုင်းကမှ ရောက်လာတာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က အပြတ်အနှိုင်းယူချင်ပုံပဲ။ ဒီငနဲက သာမန်ပြည့်တန်ဆာခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဟိုအလောင်းက သူ့ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပေါ့။”

အေဗရီက အခြားအလောင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဟယ်ရီက ဒုတိယအလောင်းပေါ်မှ ခောင်ကို မကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မနေညက အငှားယာဉ်သမားတစ်ဦး သူ့ကို သယ်လာတယ်။ ဒီငနဲ အသတ်မခံရခင်က ကောင်မလေး ပါးစပ်ထဲ ပိုက်ဆေးတဲ့ ဆေးရည်တစ်ပုလင်းလုံး လောင်းချခဲ့သတဲ့”

“ပိုက်ဆေးတဲ့ဆေးရည်... ဟုတ်လား၊ တယ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲဗျာ...”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဒီလိုတော့လဲ သနားတတ်သားပဲ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ခနဲလိုက်သည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် ဟယ်ရီကို ချဉ်း၏။ ယခု အေဗရီက ကယ်လဟန်ကို ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့ဘားမြစ်ခွင့်

မရ။ သူ့သဘောအရဆိုလျှင် ဟယ်ရီကို စောင့်ကြည့်တာငနဲ တစ်သက်လုံး ပေးထားလိုက်မည်။

“သူ ကျွန်တော် လုပ်သမျှကို လိုက်ပြီး မျက်လုံး ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေမှာလား၊ အဲဒါဆိုရင် အလုပ်က အခွိန် နှစ်ဆကြာမှ ပြီးမှာပဲ”

ဟယ်ရီက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)အား လက်မနှင့် နောက်ပြန် ထိုးပြရင်း အေဗရီကို မေးသည်။

“မင်း ဒီအမူမှာ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)နဲ့ တွဲလုပ်ရမယ် ကယ်လဟန်၊ ငါပြောတာ ရှင်းလား၊ တွဲလုပ်ရမယ်၊ ဒါပဲ၊ မင်း စည်းဖောက်ရင် ငါ မင်းကို ဆော်မယ် သိလား”

“ကဲ... ထားပါတော့၊ လောလောဆယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) တာတွေစုံစမ်းလို့ ရထားသလို ကျွန်တော်မေးပါရစေ”

ဟယ်ရီက သူ့မေးစေကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောသည်။

“ငါ ဒီလိုစော်ကားတာမျိုးခံဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ဒေါက်နဲနေလေပြီ။

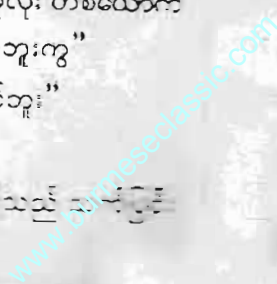
“ကျွန်တော်မေးတာ ပြေပါဦး”

“ဒီမယ်... ကယ်လဟန်၊ ဒီဌာနတစ်ခုလုံး တစ်ယောက် အလုပ်မလုပ်ဘဲ နှပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒီအဖြေမျိုး ကျွန်တော် မကြားချင်ဘူး”

“တော်ကြတော့”

အေဗရီက ဝင်ဟောက်သည့် အခင်းသည် သူ့ပြုံး

မည်း သူ အင်္ကျီတယ်တက်အိတ်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းလိုလို စကား ပြော ကိရိယာလေးကို ထုတ်ပြသည်။

“ဒီမယ် ကယ်လဟန်၊ ဒါလေးကို မြင်လား၊ ရဲမင်းကြီးက ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး ဒါနဲ့လှမ်းပြောနေတာ၊ မေးနေတာကွ၊ အိမ်သာတက်ရင်းနဲ့တောင် လှမ်းမေးတယ်၊ ငါ အိပ်ချိန်တောင် မရဘူး၊ ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေ တစ်ယောက်မှကို မရ သေးဘူး၊ ဒီအမှုကို ပိတ်လို့ရအောင် လုပ်စေချင်တယ်၊ ဒီ လူသတ်သမားဟာ အပျော်တမ်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ လူတော် တစ်ယောက်၊ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ပဲ၊ ခုထိ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မမြင်ကြရသေးဘူး။”

“နောက်ဆုံး အသတ်ခံရမှုကို ဘယ်သူသတင်းပို့လဲ”

“ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ဦးပဲ၊ သူ့နာမည် ဆွီဆိုလားပဲ၊ ဟုတ်လား ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ဒီကောင် လူတော်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ မနက်ကျရင် လက်နက်မှတ်တမ်း အစီရင်ခံစာ အားလုံး လိုချင်တယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

ဟယ်ရီက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)အား လှည့်ပြောသည်။

“ကျည်ဆန်တွေအားလုံး စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ သေနတ်တွေ ခြုံထားတဲ့ ငါတို့ ဘယ်တော့မှ ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း အိမ်သာလုပ်ရင် အချိန်ကုန်မှာပဲ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာဘရစ်(ဂ်၊စ်)၊ ကျွန်တော် ကျည်ဆန် တွေ ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က ရှေးရိုး စုံထောက် ကြီး တစ်ယောက်ပဲဟာ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဟယ်ရီအား ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

ညသန်းခေါင်လောက်တွင် ဟယ်ရီ အိမ်ပြန်ရောက်လာ သည်။ သူ စိတ်တိုနေသည်။ နွမ်းလျနေသည်။ မီးတစ်လုံးမျှ မဖွင့်တော့ဘဲ အဝတ်အစားများချွတ်ကာ ဆိုဖာပေါ်ပစ်တင် သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘောင်းဘီသာကျန်သည်။ ရေခဲသေတ္တာ ဆီ သွားမည့်အပြု အိပ်ရာပေါ်မှ ညည်းတွားသံသဲ့သဲ့ ကြားရ သည်။ သေနတ်ဆွဲထုတ်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ခြေနှင့် ဝုန်းခနဲ ကန်ဖွင့်သည်။

တံခါးဝမှာ သူရပ်လိုက်သည်။ သေနတ်ကို ချိန်ထား သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ဧည့်သည်တစ်ဦး။

စောင်ကို ကိုယ်တစ်ဝက်ခြုံထားသည်။ ဇောတောက ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရှေ့တိုင်းသူလေး။

ဟယ်ရီက ခုတင် ခြေရင်းသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ဟယ်ရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မ ချစ်သူတွေထဲမှာ ပထမဆုံး ရဲတစ်ယောက် ပြစ်မှာပဲ”

“သူမက ညို့ဓာတ်အပြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။”

အခန်း (၁၄)

နောက်နေ့ နံနက်။

ဟယ်ရီ ခါတိုင်းထက် စောစောနိုးသည်။ အဝတ်လဲ၊
မှတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီး ကောင်မလေးကို အိပ်ရာထဲ ထားရန်ကာ
ရဲစခန်းသို့သွားသည်။ မသွားမီ ဖုန်းဆက်ပြီး စမစ်နှင့်
လက်နက်သုတေသနပညာရှင် ဝေါ(လ်)တာစမက်သား(စ်)
တို့အား လက်နက် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ၌ အသင့်စောင့်နေရန်ပြော
သည်။

“အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ၊ ဟို မိုက်ကရိုစကုပ်နဲ့
သွားကြည့်”

ဟယ်ရီ ဝင်လာသောအခါ ဝေါ(လ်)တာက ပြောလိုက်
သည်။

သူတို့နှစ်ဦး ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။

ဟယ်ရီက မိုက်ကရိုစကုပ်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်သည်။
သက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ပြီး မိုက်ကရိုစကုပ်တွင် မှုတ်ဝင်လာမိချိန်

အလုပ်လုပ်သည်။ ကျည်ဆန်သုံးခုကို သေသေချာချာ
စစ်ဆေးသည်။ ကျည်ဆန်အားလုံး အမျိုးအစား တူသည်။
သေနတ်တစ်မျိုးတည်းမှ ထွက်ခဲ့သောကျည်များဖြစ်သည်။
ဟယ်ရီက ခုံကိုလှည့်၍ စမစ်နှင့် ဝေါ(လ်)တာတို့အား
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပြတင်းပေါက်နား
ရပ်နေကြသည်။ အခန်းထဲသို့ နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည် ဖြာကျ
နေသည်။ ဟယ်ရီ မျက်စိမှေး၍ ကြည့်ရသည်။

“တခြားဟာတွေရော ဘယ်လိုလဲ”
ဟယ်ရီက မေးလိုက်သည်။ ဝေါ(လ်)တာက လှည့်ပင်
ကို ကုတ်သည်။

“ဒေသမ ၃၅၇ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ
ဒီကျည်ဆန် သုံးခုပဲရှိတယ်၊ တခြားဟာတွေက ပုံပျက်ပန်းပျက်
ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုမှ စစ်ဆေးလေ့လာလို့ မရဘူး”

ဟယ်ရီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီ နောက်ဆုံး ကျည်ဆန် တစ်တောင့်ရတာ
ကံကောင်းလို့၊ ကားထဲက ကော်စောထဲ စိုက်ဝင်နေတာ”

ဟယ်ရီသည် မိုက်ကရိုစကုပ်ပြန်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်း
ကို ခူပြီး စားပွဲကို လက်နှင့်ခေါက်သည်။

“ကျည်ဆန်က သေနတ်ပစ် ကျင့်တဲ့လူတွေ သုံးတာ
မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါမျိုး ပုလိပ် အယောက်တစ်ရာလောက်
သုံးတာ”

“ဟာ... ဒါဆို ပုလိပ်လက်ချက်ပေါ့”

စမစ်က နောက်သလိုလို ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်ရီတစ်ယောက်သာ လူဆိုးတွေကို အမုန်းဆုံးပဲ
မဟုတ်လား”

စမစ်၏ပြက်လုံးကို ဟယ်ရီရော ဝေါ(လ်)တာပါ မရယ်
ကြပေ။

“ဆောရီးဗျာ... ကျွန်တော်... နောက်တာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဟယ်ရီက ပြောသည်။

“ကဲ... ဝေါ(လ်)တာ၊ ကပ္ပလီရဲ့ကားကို ကြည့်ကြ
ရအောင်”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။

ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ သွားကြသည်။ အယ်(လ်) ဒိုရာဒို
ကားကြီး၊ မျက်နှာကြက်အနီးရှိ ပြတင်းပေါက်များမှ အလင်း

ဆောင်အောက်တွင် တောက်ပပြောင်လက်စွာ တွေ့နိုင်သည်။
ကျည်ဆန်များ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံမှ နောက်သို့ဖောက်ထွက်ပြီး

စိုက်ဝင်သွားရာ လမ်းကြောင်းများအတိုင်း ပိုင်ယာကြီးများ
တန်း၍ သရုပ်ဖော်ထားကြသည်။ ကားကြီးမှာ မိုန်းများနှင့်

ဆီးသတ်ခံရသော တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တူ၏။
ဂိုဒေါင်၏ အခြားတစ်ဘက်ထောင့်တွင်လည်း ဓားတံ

ဆီးပညာရှင် ဝန်ထမ်းများသည် ကာမိုင်းရီကာဒ် ဒီဇိုက်
ပိုင် အလားတူ စစ်ဆေးခြင်း ပြုလုပ်နေကြသည်။

“လူသတ်သမားဟာ သူ့အလုပ်သူ အတော်အရသာ
ဆွေ့ခွဲပဲ”

ဝေါ(လ်)တာက ကားကြီးကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အသတ်ခံရသူဟာ ပထမဆုံး ကျည်ဆံကြောင့် အသက်
ထွက်သွားတာ သေချာတယ်၊ ကျန်တဲ့ကျည်ဆံတွေက လို
မည်ရ ပစ်ထည့်ခဲ့တာ၊ ကျည်ဆံအကုန်လုံးပဲ၊ ကြည့်ပါလား
တချို့ ကျည်ဆံတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ထပ်လျက်ကျ
တယ်”

ဟယ်ရီက ဆေးလိပ်မီးခိုးများ ဖွာထုတ်သည်။

“ရက်စက်ပါပေဗျာ...”

စမစ်က မှတ်ချက်ချသည်။

ဆရာဝန်က အလောင်းမျက်နှာကို ပြန်ပြင်ပေးလိုက်
မရဘူးတဲ့...”

ဝေါ(လ်)တာက ဆက်ပြောသည်။

စမစ်က ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

“လူတိုင်းဟာ တစ်ခုခုရယူချင်ရင် တစ်ခုခုပေး
စွန့်လွှတ်ရစမြဲပါပဲ”

ဟယ်ရီ၏ မှတ်ချက်...”

ဝေါ(လ်)တာသည် ယာဉ်မောင်းဘက် ပြတင်းပေါက်

နား သွားရပ်သည်။

“လူသတ်ကောင်က ဟောဒီ နေရာလောက်က
ကပ်ပြီး ပစ်ခဲ့တာပဲ၊ မထိနိုင်စရာအကြောင်း လုံးလုံးမရှိဘူး

ဝေါ(လ်)တာက လက်ညှိုးကို သေနတ်ပြောင်းလို လုပ်ပြီး
ပိုင်ယာကြိုးများ ဆုံစည်းရာကို တို့ပြသည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

စမစ်က မျက်လုံးပိတ်၍ ရေရွတ်သည်။

“လိုင်စင်ရော...”

ဟယ်ရီက မေးသည်။

“လိုင်စင်ကို တစ်ရာတန် ဒေါ်လာ စက္ကူတစ်ရွက်
ပတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်”

ဝေါ(လ်)တာက ပြောသည်။

“ဘယ်နားမှာ ကိုင်ထားသလဲ...”

ဝေါ(လ်)တာက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ယာဉ်ထိန်းရဲကို လိုင်စင်ထုတ်ပြတဲ့ပုံပဲ”

ဟယ်ရီက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်”

“လူသတ်ကောင်ဟာ ယာဉ်ထိန်းရဲ တစ်ယောက်
ယောင်ဆောင်ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်၊ ရိုကားကို သတ်တုန်းက
တိုင်းပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေ သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်
သူနဲ့လှတယ်”

“ဒီကောင်တွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေတုန်း...”

“ဪ... ကျွန်တော် ယောင်ပြောမိတာ၊ လူသတ်ကောင်
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်မယ်၊ အဲ... ကပ္ပလီရဲ့ ခေါင်းကြီး

နိုးသိကဲး

၁၈-သေနတ်တစ်လက် တွေ့ခဲ့ရတယ်။
 ကျွန်ုပ်တို့ ချိန်တောင် မရလိုက်ရှာဘူး။ ဒါကြောင့်
 ကျွန်ုပ်တို့က ဘယ်လောက် သွက်တယ်ဆိုတာ ပြောရတာ
 မလွယ်လှေ့လက်ညှိုးဟာ ခလုတ်ပေါ်တောင် မရောက်
 သေးဘူး ခိုကော့ အမှုမှာလိုပဲ။ လူသတ်ကောင်ဟာ အသတ်
 ခံရသူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသူတစ်ဦး ဖြစ်ရမယ်”
 “သေကာဖြစ်စရာ လုံးလုံးမရှိသူလည်း ဖြစ်ရမယ်လေ”
 ဟယ်ရီက လေးတွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

ထိနေ့ နံနက်...။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က စမစ်နှင့် ဟယ်ရီအား ခေါ်တွေ့သည်။
 အခြားစုံထောက်များလည်း ပါသည်။ နေရာက ရုပ်ရှင်ပြခန်း။
 အသတ်ခံရသူအားလုံး မှတ်ပုံတင်ဓာတ်ပုံ ဆလိုက်များကို
 ပြန်ကြည့်ပေးပြီး ထိုးပြသည်။ ဓာတ်ပုံပေါ်ရှိ မျက်နှာများပေါ်
 မှတ်ပုံတင်ကြိတ်ခြေခတ်ကြီးများ ခြစ်ထားသည်။ တစ်ပုံဖြင့်
 တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က
 ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အကျဉ်းများ အစီအစဉ်တကျ
 ပြောပြသွားသည်။
 အသတ်ခံရသူ ပြီးသွားသောအခါ နောက်ဆလိုက်ချပ်တစ်ချပ်
 သို့မဟုတ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဆေးပြင်းလိပ်မီးညှို့သည်။

တပည့်သန်ကလဲ့စား

၁၉

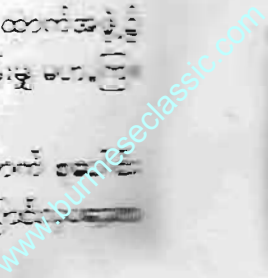
ပထမဆုံး ဆလိုက်ပုံမှာ စောစောကလို ကြက်ခြေခတ်ကြီး
 မပါလား၊ ကျွဲလိုလို လူတစ်ယောက်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့။
 မျက်နှာ အသားအရေ ကြမ်းကြမ်း။ ခပ်မိုက်မိုက်။ ဟယ်ရီသည်
 စီးကရက်ဖွာရင်း ခါးမတ်၍ ပိတ်ကားကို စူးစိုက်ကြည့်နေ
 သည်။

“သူ့နာမည်က လူးဂတ်(စ်)မင်း၊ ပညာအရည်အချင်း
 ပထမတန်း။ အသားရုံ အလုပ်သမားဟောင်း၊ လူသတ်သမား
 အလုပ်နဲ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေရဲ့ တပည့်ခံခဲ့တယ်။
 ခုအခါ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ရေးကို ပြည်နယ်အနှံ့
 လှုပ်တယ်၊ ပြည်တန်ဆာ လုပ်ငန်းလည်း လုပ်တယ်၊ လူကြီး
 လူကောင်း မိတ်ဆွေအများကြီးရှိတယ်”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ခေတ္တနားပြီး စုံထောက်အုပ်စုကို
 လှမ်းကြည့်သည်။ ဂတ်(စ်)မင်း၏ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကာဆဲ(လ်)နဲ့ ဒီဂျော်ဂျီယိုတို့ ဒီငနဲကို တာဝန်ယူကြ”
 အမှောင်ခန်းထဲတွင် အသက် ၃၀ ကျော် ၄၀ နေ့ရှိ
 ဝါရင့် စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဂျင်(မ်)ကာဆဲ(လ်)သည်
 သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဆယ်(လ်)ဒီဂျော်ဂျီယိုက နားရွက်ကို
 ကုပ်ပြီး မျက်နှာမဲ့သည်။ သူလည်း ရဲစုံထောက်အဖွဲ့
 လူတော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဘာတစ်ခုခု မဟုတ်
 ခုတိယဓာတ်ပုံ ပေါ်လာပြန်သည်။

ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ် လူကြီးခြောက်ယောက် ခေါင်း
 ခိုက်ထားသော ပုံဖြစ်သည်။ အားလုံး ထောက်ခံပြောဆိုသည်။

အဝတ်အစားစား ဝတ်ထားပြီး ပြုံးနေကြသည်။ ပန်း(လိမ်)၊
 ပေးခင်း သို့မဟုတ် ပန်း(လိမ်)ဘီ(ချ်)ကဲ့သို့သော အပန်းဖြေ
 ဆီကမ်းဒေသတစ်ခုခု ရိုက်ယူခဲ့သော ပုံဖြစ်သည်။ သူတို့
 နောက်၌ ဂေါက်သီးကွင်းရှိသည်။ လူကြီးငါးယောက်က
 ဆွဲမမြောက် လူနှင့်ခွာ၍ ကြည့်နေကြသည်။ ဆဋ္ဌမလူသည်
 နောက်သီးဆုဖလားတစ်ခုကို လှမ်းယူနေသည်။ သူကား
 ကွယ်လွန်သူ ကာမိုင်းရီကာ။ လူကြီးငါးယောက် အနက်
 အဖိုးဆုံးတစ်ယောက်ကို ခဲတံအနီရောင်နှင့် စက်ဝိုင်း ဝိုင်းထား
 သည်။ ဟယ်ရီက ထိုလူကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။
 ဘယ်သူမှန်း သူ မသိ။

“ကဲ... ကယ်လဟန်၊ ဒီတစ်ယောက် ကတော့ မင်းနဲ့
 အဲကိုက်ပဲ”

ဟယ်ရီသည် ထိုလူကို မမှတ်မိ။ ထိုလူကြီးသည်
 ဘုဒ္ဓိဇာကြီးနှင့်တူသည်။ ပြုံးနေလိုက်တာ အားရပါးရ။ မျက်မှန်
 နက်တစ်လက် တပ်ထားသည်။

“သူ့နာမည် ဖရင့်(ခဲ)အင်ပီရီယယ်၊ ကိုယ်အလေးချိန်
 ၂၅ ပေါင်၊ လူသတ်မှု (၂၃)မှုအတွက် စွဲချက်အတင်ခံရတယ်၊
 တင်ခံမှု အပြစ်ပေးမခံခဲ့ရဘူး၊ သူ့မှာ အစာအိမ်နဲ့ ခေါင်းကိုက်
 နောက်တွေရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူက သိပ်ကြမ်းတယ်၊
 သတိထားပေါ့၊ ရိုကာရဲ့ လက်ရွေးစင် လူသတ်သမားတစ်ဦး၊
 ဒေါ် သူနဲ့တွေ့ရင် သူက နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ
 မင်းတာဝန်ပဲ”

“ခင်ဗျားကြီး စေတနာ ကောင်းလှချည်လား ဘရစ်(ဂ်စ်)
 ကျွန်တော် ထင်တာက...”

“မင်း ဘာမှ လျှာမရှည်နဲ့”

“ဒီခဲကြီးဟာ ခုလူသတ်မှုတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလို့”
 “ကယ်လဟန်... ငါ့ခိုင်းတာသာလုပ်၊ ဒါပဲ”

နောက်ထပ် ဆလိုက်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပေါ်လာသည်။
 ဘရစ်(ဂ်စ်) ဘာမျှမပြောနိုင်မီ ဟယ်ရီက ကြားဖြတ်
 ပြောပြန်၏။

“ဖရင့်(ခဲ) အင်ပီရီယယ်အကြောင်း ကျွန်တော်သိတယ်
 ဘရစ်(ဂ်စ်)၊ ဒီကောင်ကို အသေချချင်နေတာ၊ ဒါပေမယ့်
 ခု လူသတ်မှုတွေဟာ သူ့လက်ချက်တွေ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

စုံထောက်အားလုံး ခေါင်းပုဝင်သွားကြသည်။ သူတို့
 အားလုံး ဘရစ်(ဂ်စ်)ကို ကြည့်နေကြသည်။

ရဲဌာန၌ ခေါင်းအမာဆုံးလူနစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုလျှင်
 ဘရစ်(ဂ်စ်)နှင့် ဟယ်ရီတို့အား လက်ညှိုးထိုးပြ ကြလေလိမ့်
 မည်။

“ဒီမယ် ကယ်လဟန်၊ မင်းတာဝန်က အင်ပီရီယယ်ကို
 အနံ့ခံလိုက်နေဖို့ပဲ၊ ခရိုင်ရှေ့နေရုံးက ဝရမ်းရမှ သူ့ကို
 ဖမ်းရမယ်၊ မင်းမကျေနပ်ရင် မလုပ်နဲ့၊ အငြိမ်းစားယူလိမ့်
 နှုတ်ထွက်စာတင်တော့၊ ငါ ဒီခွေးတိရစ္ဆာန် အင်ပီရီယယ်လို့
 လိုချင်တယ်၊ ဒီကောင်ကို ထောင်ချဆုံးမခွင့်တယ်”
 ဟယ်ရီက မဖြို။

“မဖြစ်နိုင်လို့ကံတာဗျား ခုတိုင်းတော့ ကျွန်တော်ထင်တာ ပြောရရင် အင်ပီရီယယ်ဟာ မကြာခင် အသတ်ခံရမယ့် မသာလောင်းတစ်ဦး ဖြစ်မှာပဲ။ ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ”

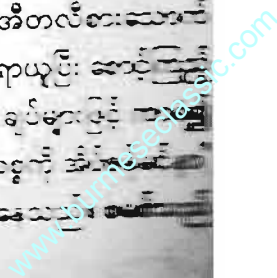
“ငါ မင်းဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ မင်းကို ငါပြောနေ တာ အမိန့်ပေးနေတာပဲ။ မင်းတာဝန်က အင်ပီရီယယ်ကို အနှံ့ခံလိုက်ဖို့ ရှင်းပြီလား။ ဒါပဲ”

အခန်း (၁၅)

ဖရင့်(ခ)အင်ပီရီယယ်၏ ဌာနချုပ်မှာ အမ်ဘာကာဒဲရီ ရပ်ကွက်ရှိ ခပ်စုတ်စုတ် သို့လှောင်ရုံကြီးဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဆေးများ ပြယ်နေသော ထောင့်မှန်စတုဂံပုံ တစ်ထပ်တိုက်အိ ကြီးဖြစ်သည်။ တံခါးပေါက်အပေါ်၌ “အင်ပီရီယယ်၏ စားသောက်ကုန် သွင်းကုန် ကုမ္ပဏီ” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် ခပ်မှိန်မှိန် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အင်ပီရီယယ်သည် အိတလီ နိုင်ငံမှ ပါစကာနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးဆော့(စ်)ပုလင်းများ တင်သွင်း ခြင်းဖြင့် သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်လုပ်သူအဖြစ် ဝန်းပြထား၏။

ဟယ်ရီနှင့် စမစ်တို့သည် အင်ပီရီယယ်၏ ဌာနချုပ် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဘက်ရှိ အိတလီစားသောက် ဆိုင် အပေါ်ထပ် အခန်းလွတ်တစ်ခု၌ နေရာယူပြီး ဆောင်ရွက် နေကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်ကို ပျဉ်ပြားခပ်များဖြင့် ဘယ်သူ့ ပိတ်ထားသည်။ ဟယ်ရီသည် ‘ဆန်ဖရန်စစ္စကို အိတ်စပီ’ သတင်းစာကြီးကို နံရံကျောမှိုလက် ဖတ်နေသည်။

ပြတင်ဆက်ရာ ရွှေကျွန်းကလေးထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး နံရံပျဉ်ချပ်ကြားမှ ဆွတ်သော်လည်းကောင်း၊ ပထမ တစ်နာရီလုံးလုံး ဂိုဒေါင်ထဲသို့ အပင်အပျက် မတွေ့ရသေးပေ။ ဟယ်ရီက သတင်းစာဖတ်ပြီး မိနစ်နဲ့နစ်နစ်အားဖြင့် အကြာတွင် ဝါးခနဲ သံတံခါး အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ စီးကရက်မီးညှို့ပြီး မီးခိုးများကို ကျွင်း ကလေးများအဖြစ် မှုတ်ထုတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဘတ်ဘတ် ထ၊ပြီး အခန်းထဲ ပတ်ချာလှည့်လျှောက်သည်။ ဟယ်ရီ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။

“သောက်သုံးကို မကျဘူး၊ ဒီအလုပ်ဟာ...”
 မေမစ်က ဟယ်ရီကိုကြည့်ပြီး လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ညဉ့်ကိုးနာရီထိုးပြီ။

ညဉ့်သည် အတော်လေး မှောင်နေ၏။ အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်ရှိ လမ်းမီးတိုင်မှ မီးရောင်ကလေးသာရှိသည်။

ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်နားသွားကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်နား နံရံတွင် အင်ဗစ်တာနှစ်လုံးပြူးများနှင့် တယ်လီ ကျော်တပ် ဒသမ ၃၀၈ နော်မာ မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်တို့ကို နံဘက်သည်။

ဟယ်ရီကြည့်နေစဉ် သိုလှောင်ရုံထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ပိတ်လိုက်သည်။ သူက ဆွတ်သော်လည်းကောင်း၊ လမ်းကို ဘယ်ညာ အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် အထဲပြန်ဝင်သည်။ အခြေအနေကို ပုံမှန်အကဲခတ် ပြုစုခြင်းသာ ဖြစ်နေသည်။

“အထဲမှာ ဒီကောင်တွေရှိတာတော့ သေချာပြီဗ”
 စမစ်က ပြောသည်။

ဟယ်ရီက ဘာမျှမပြောဘဲ နံရံကို ပြန်မိုနေသည်။ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ မိနစ် အတော်ကြာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လှုပ်ရှားသံများကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။

“ကြွက်တွေပါဗျ”
 စမစ်က ရှင်းပြသည်။

“ခုတင်အောက်က ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းနေလို့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုအိပ်လို့ရမလဲ၊ အပြင်က အခြေ အနေရော ဘယ်လိုလဲ”

“မထူးသေးဘူး”
 “ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘရစ်(ဂါ့စ်)ဟာ အလကားကောင် ကြီးပဲ”

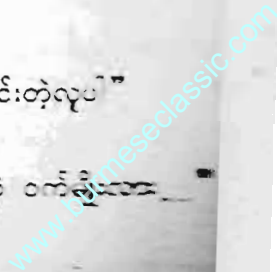
“အိပ်ရာအောက် ဝက်တွေမွေးထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော် တွေဖူးတယ်”

ဟယ်ရီက “အဲဒါ... ဘာဖြစ်လဲ” ဟူသောအကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ပါးစပ်က ဘာမျှမပြော...။

“တော်တော် အံ့သြစရာ ကောင်းတဲ့လူပဲ”
 စမစ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်လို ဝက်မျိုးလဲ၊ စားရတဲ့ ဝက်မျိုးဟာ...”

ဘယ်လိုကလည်း ပျင်းပျင်းရီသည်နှင့် စကားဝင်ပြော

“အားတဲ့ ဝက်မျိုးလားတဲ့၊ ခင်ဗျားနယ် ဗိုက်ဆာနေပြီ

“ဆာတော့ရော ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“နောက်တာပါ ဟယ်ရီရာ...”

“ကဲ... အဲဒီလူက ဘာလို့ အိပ်ရာအောက် ဝက်တွေ

“အင်း... ဝက်မွေးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား

“အများကြီး သိတယ်”

“ဝက်ကို ရောင်းရတာလွယ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်

“ဒီမယ် စမစ်၊ ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ဇာတိမြေ၊ ဂျော်ဂျီယာ

“အဲ... ဒီနေ့ဟာ ဝက်တွေမွေးလာလိုက်တာ သတ်စားလို့

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဟယ်ရီက အရွဲ့တိုက်၍ ရယ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟယ်ရီ ဘာမျှမပြောဘဲ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ပြီး တံခါးဆီသို့

“ကျုပ် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟေ့လူ... နေဦး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ၊ ကျွန်တော်

တံခါး ဝန်းခနဲ ပိတ်သွားသည်။

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို ဟယ်ရီနှိပ်လိုက်သည်။ အိမ်ခန်း

“ဘယ်သူလဲရှင့်...”

“ဟယ်ရီပါ”

“ဟယ်ရီ...”

တံခါးဖွင့်ပြီး ကယ်ရီ(လ်)က အားရဝမ်းသာ ဆီးကြို

“ဟဲဟို... ကယ်ရီ(လ်)”

“ဘာကိစ္စလဲ ဟယ်ရီ၊ အိမ်ထဲဝင်လေ၊ ဘီယာလေး

“တော်ပါပြီ၊ ချာလို့ကို တွေ့ချင်တယ် ကယ်ရီ(လ်)၊

ဟယ်ရီက အိမ်ထဲဝင်လာရင်း မေးသည်။

ဟယ်ရီလ် မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ အနည်းငယ်
မပြောဘဲ သွားသည်။

“ကွန်မလဲ မသိဘူး၊ အရေးကြီးလို့လား၊ ဒီမှာ ခဏ
အနားယူဖို့အတွက်လား ဟယ်ရီ...”

ဟယ်ရီက ဘာမျှ မဖြေ...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟယ်ရီ”

“သူနဲ့စကားပြောစရာရှိလို့ပါ၊ ဒါပါပဲ”

“သူ... တစ်ခုခု... ဟို...”

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိဘူး ဟယ်ရီ(လ်)၊ ဘယ်မှာ
သွားရှာရမလဲ ပြောစမ်းပါ”

ဟယ်ရီ(လ်)သည် ဟယ်ရီရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်၍ ငိုသည်။

ဟယ်ရီကချော့ပြီး သူမအား ပခုံးနှစ်ဖက်မှကိုင်ကာ အသာလေး
ပြန်ခွာလိုက်သည်။

“ကိစ္စက အသေးအဖွဲ့ပါ ဟယ်ရီ(လ်)”

“ကွန်မ သိတာ သူမသိဘူး ဟယ်ရီ၊ သူတို့နေတဲ့
ကလေးသည်မလေးက ဘရော့(ဒ်)ဝေးနဲ့ ကိုလံဘတ်(စ်)
ဝေးနီးဘောင့်က အရက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူနေတာ
အတွက် ကွန်မ မသိဘူး၊ နော့(ဘ်)ကုန်းမြင့် တစ်နေရာရာပဲ
ကောင်မလေး သွားမေးရင်တော့ သိချင်သိရမယ်”

“ကောင်မလေး နာမည်ရော...”

“မသိဘူး...”

“အချိန် သိပ်မရှိဘူး ဟယ်ရီ(လ်)”

“ချာလီ ဘာလုပ်လို့လဲ... ပြောပြပါ ဟယ်ရီ”

“ကောင်မလေး နာမည်ပြောစမ်း ဟယ်ရီ(လ်)”

“လော်တာဘလစ္စ... တဲ့”

ဘားဆိုင်ပေါက်ဝမှ လူကြီးက ကြော်ငြာအော်နေသည်။

ဆိုင်ထဲမှ ကချေသည်မလေးများအကြောင်း၊ လမ်းသွား
လမ်းလာများ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်အောင်။ ဟယ်ရီက
သူ့ကို တွန်းဖယ်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သည်။ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်
ထိပ်ပြောင်ပြောင် လူကြီးတစ်ဦးက သူ့ကို စားဖွဲ့လိုချင်လားဟု
လာမေးသည်။

“ရဲအဖွဲ့ကပါ”

ဟယ်ရီက တံဆိပ် ထုတ်ပြသည်။

လူကြီးက ဟယ်ရီကို ကြောက်ရွံ့စွာကြည့်သည်။

“ဘယ်တစ်ယောက်က လော်တာဘလစ္စ လဲ”

လူကြီးက ချက်ချင်းမဖြေ...။

“ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့”

“ကျုပ် စကားပြောချင်လို့ သူ့ကို ပြောပေးပါ”

“တစ်အောင်ကြာရင် သူ ကလို့ ပြီးတော့မှာ”

“ခု သွားပြောချည်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

သူကြီး ဇာတ်ခုံအစွန်သို့သွားပြီး ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကောင်
နစ်ယောက်နား ကပ်လိုက်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့်
ကနေသည်မလေးကို တစ်စုံတစ်ခု တိုးတိုးပြောသည်။
သူမ၏အဖော် ဆံပင်နီနီနှင့် လူမည်းမလေးက လူကြီး၏
ဘကြည့်ကြည့်သည်။ အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်သက်
လူကြီးက ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ပြီး တောင်းပန်သည်။

“ရွှေပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များခင်ဗျား... က၊ပွဲကို ခဝ
ပိန်းပါရစေ၊ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်လည်အသုံးထေး
ခံကြပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျား”

မရိသတ်က မကျေနပ်သဖြင့် အော်ဟစ်ကြသည့်
ဆဲဆဲကြသည်။

ကောင်မလေးနစ်ယောက် စင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ဝတ်
ခုတ်ကို ကောက်စွပ်ကြသည်။

ဟယ်ရီက ရွှေရောင်မယ်လေးကို ရပ်စောင့်နေသည်
သူမသည် အသက်(၂၀)ကျော်ခန့်သာရှိသေးသည်။ မျက်လုံး
ပြာပြာ၊ ရုပ်သိပ်မဆိုး။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာထက် ဝတ်ရုံဝတ်ထည်
ဘဝက ပိုလှနေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ဆရာကြီး၊ ကျွန်မ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ
သူမက ခပ်မာမာ မေးသည်။

“ဒေါလီမက်ကွိုင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီလူကို မသိဘူး၊ ကြားလဲ မကြားဖူးဘူး”

“နင့် အဝတ်အစားတွေ သွားဝတ်ချည်၊ ခဲခဲခဲ... ငါနဲ့
လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲရှင်”

ဟယ်ရီက မည်သူမျှမရှိသော ဇာတ်ခုံကို ငေးကြည့်
နေသည်။

“ဒီမယ် ဆရာကြီး၊ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်မ အဝတ်ခွတ်
က၊တာ တရားဥပဒေနဲ့ မငြိစွန်းဘူးဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား”

“မင်း ဒုက္ခမရောက်ချင်ရင် ချာလီဘယ်မှာရှိမလဲ
ငါ့ကို ပြောပြ၊ ဒါ နောက်ဆုံး မေးတာပဲ”

“သူနဲ့ မတွေ့တာ သုံးပတ်ရှိပြီ”

“သူ ဘယ်မှာနေလဲ”

“မမှတ်မိဘူး”

“အဝတ် သွားဝတ်စမ်း”

ဟယ်ရီက သူမ၏လက်မောင်းကို ညှစ်လိုက်သည့်
သူမက ရုန်းထွက်သည်။

“ကဲ...ရှင် သဘောပဲ”

“ပြောလေ”

“နော့(ဘ်)ကုန်းမြင့်မှာနေတယ်လို့ ကျွန်မ နောက်ဆုံး
သတင်းရခဲ့တယ်၊ လိပ်စာ အတိအကျမသိဘူး၊ ချက်(စ်)နစ်
လမ်းထောင့် ညာဘက်ခြမ်း၊ မြောက်ဘက်ကို မျက်နှာမူဘယ်
ဒါပဲသိတယ်ရှင်၊ သူ့ကို ရှင်ရှာတွေ့ရင်လဲ သူ့အေးအေးအေး
ငွေငါးရာ ကျွန်မ မမေ့သေးဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ ဆရာကြီး”

စိုးမိုး၏

“အိမ်ကခင် သွားပြော”

ဟယ်ရီ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ခေပေးသေး တိုက်ခန်းအဆောက်အအုံတွင် ချာလီ၏ အနည်းကို စာတိုက်သေတ္တာငယ်လေးပေါ် တွေ့ရသည်။ အခန်းနံပါတ် ၄-အက်(ဖ်)။

ခတ်လှေကား ပျက်နေသဖြင့် လှေကားမှတက်ရသည်။ ဘေးကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါက်သည်။ လူသံမကြား။

ဘေးခန်းတံခါးကို ခေါက်ကြည့်သည်။

အသက်(၃၀)ကျော်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ဆံပင်များကို လိပ်ထားသည်။

“ချာလီမက်ကျွင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်လို့ပါ။ သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီနာမည် မကြားဖူးဘူး”

မိန့်မက တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သည်။ ဟယ်ရီက ဘေးကို ခြေထိုးခံထားလိုက်သည်။

“ဟောဒီ အခန်းနံပါတ် ၄-အက်(ဖ်)က သူ့အခန်း၊ အိမ်က နှစ်လျက်နေတဲ့လူ”

“ခင်က ဖုလိပ်လား”

“ဟယ်ရီ”

တယူသန်ကလဲ့ဇား

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်း”

“ဒါဖြင့် ရှင့်သူငယ်ချင်းကို အရှူးထောင် ပို့ပေးလို့က်”

“ဘာလို့လဲ”

“မနေ့ညက သူ့ရုပ်သံစက်က အသံကျယ်လွန်းလို့ ကျွန်မတို့ အိပ်မရတာနဲ့ တိုးပေးပါလို့ ကျွန်မယောက်ျား သွားပြောတယ်။ သူက သေနတ်ကိုင်ပြီး တံခါးဖွင့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်မယောက်ျားကကောင်းလို့ အဲဒီနေရာမှာပဲ နှလုံးရောင်နဲ့ လဲမသေတာ။ သူက ကျွန်မယောက်ျားနဖူးကို သေနတ်ပြောင်း ခတ်ပြီး ပြောလိုက်သေးတယ်။ သူ့သေနတ်မှာ ဆိုင်လင်ဇာ မတပ်ထားလို့ မပစ်လိုက်တာတဲ့ရှင်။ ကျွန်မယောက်ျားဟာ မာဖီးယားဂိုဏ်းနဲ့ လက်တွဲလုပ်နေတာလို့လဲ စွပ်စွဲသေးတယ် ဒီလူ ရူးနေလို့ပေါ့”

အခန်း (၁၆)

အင်ပီရီယယ်ဌာနချုပ်ကို စောင့်ကြည့်နေရာအခန်းသို့
အာရိဋ္ဌ ပြန်ရောက်လာသည်။ စမစ်တစ်ယောက်
အေးအေးထီး ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်ရီ ခင်ဗျားက ဘယ်သွားနေတာတုန်းဗျ”

“နေ့လယ်စာ သွားစားတယ်၊ ကျုပ်မရှိတုန်း ဘာထူး
သေးလဲ”

ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်သို့ တန်းသွားရင်း ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ ခဏခဏထွက်ပြီး အရိပ်အကဲကြည့်နေ
ကြတာပဲ ဘရစ်(ဂါ့စ်)သာ သိရင် ခင်ဗျားတော့ မလွယ်ဘူး”

“ခေါက်ထားစမ်းပါ”

“ခင်ဗျားဟာ တကယ့် တစ္ဆတ်ထိုးကြီးပါလား”

“ခင်ခင်ခင်ခါယမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်လုပ်တာမှန်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... ခင်ဗျားနား

စမစ် ထိုင်ရာမှထမည်အပြု သိုလှောင်ရုံမှ သံမဏိတံခါး
ကြီးများ ဖွင့်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ကဲ... ခုမှပဲ အပျင်းပြေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ပြတင်းပေါက်
မှ ဝင်ကြည့်သည်။ လူနှစ်ယောက် ဂိုဒေါင်မှထွက်လာပြီး
အခြေအနေကြည့်သည်။ အထဲသို့ အချက်ပြလိုက်သည်။
ကားသုံးစီး ဆက်တိုက် ထွက်လာသည်။ ပြု(ခံ) နှစ်စင်း၊
ဇာတ်ဒီလက်ကတစ်စင်း။

“ဟိုက်...”

စမစ် အံ့သြသွားသည်။

“ကဲ... လစ်ကြစို့”

နောက်ဖေးလှေကားမှဆင်းပြီး တိုက်နောက်ဘက်၌
ပိတ်ထားသော သူတို့ ကားဆီပြေးသည်။ စမစ်က မောင်းသည်။

“မီးဖွင့်ရမလား”

စမစ်က မေးသည်။

“မဖွင့်နဲ့ဦး...”

လမ်းကြားထဲမှ မောင်းထွက်ပြီး လမ်းမကြီးပေါ် မောင်း
လာသည်။ လမ်းထောင့်မှ ချိုးသွားသော ဒုတိယပြု(ခံ)ကားကြီး
ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ စမစ်က မီးဖွင့်ပြီး ဆန့်န်
မြှင့်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ အင်ပီရီယယ်၏ ကားသံ
နားလာသည်။

ဘာသုံးစီးသည် မြို့ထဲရှိ ရှုပ်ထွေးသော ယာဉ်ကြော
 များကြားမှ ခြေတံသန်းကာ အဝေးပြေးလမ်းမ ဝင်ပေါက်ဆီ
 ဆောက်လာသည်။ စမစ်က ရှေ့မှလူများကို မသက်သာမဖြစ်မီ
 ဆေးခန်း သေမသာ ခွာ၍ ရှိခိုးလိုက်လာသည်။ အဝေးပြေး
 လမ်းမသည် ဝိုင် (Y) ပုံသဏ္ဍာန် လမ်းနှစ်ခု ခွဲထွက်သွားရာ
 ရှေ့ဆုံးမှ ဖြူ(ခဲ)ကားက 'ပင်လယ်အော်တံတား'နှင့် အုတ်
 ကလင်မြို့သို့ သွားမည့်ဘက် ခွဲထွက်ပြီး ကျန်နှစ်စီးက
 ဝိုင်(လ်)ဒင်းဂိတ် တံတားကြီးဆီထွက်သွားသည်။

“ငါ သုည ခြောက် တစ်ဆယ့်လေး၊ သူတို့ လူစု
 ခွဲသွားပြီ”

စမစ်က ရေဒီယိုစက်မှ လှမ်းပြောသည်။

“ဘယ်ဘက်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

စမစ်က ဟယ်ရီအား လှည့်မေးသည်။

“ဟိုနှစ်စင်းနောက်”

“ငါ သုည ခြောက် တစ်ဆယ့်လေး၊ ကျွန်တော်တို့
 ဝိုင်(လ်)ဒင်းဂိတ်ဝ တံတားလမ်းအတိုင်း လိုက်နေတယ်”

“ကောင်းပြီ...”

ရေဒီယိုမှ ပြန်ဖြေသည်။

ဝိုင်(လ်)ဒင်းဂိတ်ဝတံတားမှဖြတ်ပြီး မာရင်မြို့နယ်သို့
 ဆောက်လာပြီ။

ရုတ်တရက်ပျံ့

ကက်ဒီလက်ကားကြီးက ညာဘက်ချိုးပြီး ဆွာဆာလီတီ

မြို့ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းသွားသည်။ ဖြူ(ခဲ)တစ်စင်းသာ အဝေး
 ပြေးလမ်းပေါ် ဆက်မောင်းနေသည်။

“ကဲ...ခု ဘယ်ကားနောက် လိုက်မလဲ”

စမစ်က မေးသည်။

“ကက်ဒီလက်နောက်”

စမစ်သည် ကားကို ညာသို့ ဆွဲကွေ့ပြီး အရှိန်မြှင့်ကာ
 ကက်ဒီလက်နောက် လိုက်လာသည်။ လမ်းကွေ့ လမ်းကောက်
 များသဖြင့် ကက်ဒီလက်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်ခြည်
 ပြတ်သွားသည်။ လမ်းကွေ့တစ်ခု အရောက်၌ ကက်ဒီလက်
 ကြီး ဘေးထိုးရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စမစ်က သူ
 ကားကိုမရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းသွားသည်။

“ဘုရား...” စမစ် ရေရွတ်လိုက်၏။

ဟယ်ရီက ဒက်(ရ်)ဘုတ်ကို လက်ဝါးနှင့် ဖြုန်းခွဲ
 ရိုက်လိုက်သည်။

“သူတို့ ရိပ်မိသွားပြီ၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကက်ဒီလက်
 ကားသည် နောက်ပြန်ကွေ့ပြီး လာလမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်
 သွားသည်။

“ဘေးမှာ ရပ်လိုက်၊ ကျုပ်မောင်းမယ်”

ဟယ်ရီက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

စမစ်က ကားကို လမ်းဘေး ထိုးရပ်သည်။ သူ
 နေရာလဲထိုင်ကြပြီး ဟယ်ရီက နောက်ပြန်ကွေ့

ဒီလက်ကား ဆောက်သို့ အမြန်လိုက်သည်။ ကက်ဒီလက်ကားနှင့် ဆီလမတတ် ဖြစ်သည်အထိ ကပ်လိုက်လာလေပြီ။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟယ်ရီ၊ အင်ပီရီယယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ရဲတွေမှန်းမှ မသိတာ၊ သူလန့်ဖျပ်ပြီး...”

ဟယ်ရီက လက်ကိုင်ဘီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း ဒေါသနှင့် အော်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကြီး လန့်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ လူ့ပု ယောက် သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်ကို ဆုံးမဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

ကက်ဒီလက် ကားကြီးသည် အရှိန်တင်မောင်း၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တော်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်။ ယာဉ်မောင်း က နှေးကွေးစွာ မောင်းရသော ယာဉ်ကြောသို့ ကူးပြီး ဟယ်ရီကားအား ကျော်တက်ရန် လက်ပြုသည်။

“ဒါ ထောင်ချောက်ဆင်တာ ဖြစ်မယ်”

စမစ်က စိုးရိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ထောင်ချောက်ဖြစ် လည်း ဟယ်ရီမမူ။ သူ့၏ ဒသမ ၄၄ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို ပေါင်ကြားချထားပြီး စမစ်အား နှစ်လုံးပြူးနှင့်ပစ်ရန် အသင့် ပြင်နိုင်သည်။

စမစ်က မျက်စိမှိတ်၍ ဘုရားစာအမြန်ရွတ်ပြီး သေနတ် ကို မောင်းတင်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီက အလယ်ယာဉ်ကြောသို့ ပြောင်းပြီး ကက်ဒီလက်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရန် မောင်းတက်သည်။ ကက်ဒီလက် ကားထဲ၌ ဖရင့်(ခ်)အင်ပီရီယယ်နှင့် လူဆိုး

လေးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာများက သိပ်မသဲကွဲ။

“မြန်မြန် မောင်းစမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က သူတို့နဲ့ ပိုနီးနေတာပဲ”

စမစ်က ပြောလိုက်သည်။

“ပြတင်းပေါက်မှန် ချလိုက်”

“ဘာလဲ”

“မကြားဘူးလား”

“ခင်ဗျား ရူးနေပြီလား ဟယ်ရီ”

“ပြောတာ လုပ်စမ်းပါ၊ ကျုပ် ဘယ်တုန်းက မှားဖူး လို့လဲ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ဘုရား... ဘုရား... အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ခင်ဗျာ”

စမစ်က ပြတင်းမှန်ကို ချသည်။

ဟယ်ရီသည် တစ်နာရီ မိုင်ငါးဆယ်နှုန်း မောင်းရင်း ကက်ဒီလက် ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်သည်။ ပြီးတော့ အသံကုန် အော်ပြောသည်။

“ဟေ့လူ... ကျုပ်ကို ကူညီစမ်းပါ”

“ဘာလဲ”

မှတ်ဆိတ် ရိတ်မထားသော မျက်နှာကြမ်းကြမ်းနှင့် ယာဉ်မောင်းက ဟယ်ရီအား ပြန်မေးသည်။

“ဆန်ကွင်တင် အကျဉ်းထောင်ကို သွားမလို့၊ လမ်းရှာ မရဘူးဗျ၊ သိရင်ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ဟို နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ခင်ဗျား မျက်စိကန်းနေလား”

ယာဉ်မောင်းက ဟောက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မျက်စိ မကန်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လဲ မျက်စိကောင်းဖို့ လိုတယ်၊ မကြာခင် ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ အဲဒီကို သွားကြရတော့မှာလေ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဟယ်ရီက ကားကို ကက်ဒီလက်ရှေ့ကျော်တက်လိုက်သည်။ စမစ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။

“ဒီမင်အပေးတွေကိုတော့ တစ်နေ့နေ့ ကောင်းကောင်းဆုံးမပေးရဦးမယ်”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။

စမစ်က သူ့ကို မျက်လုံးပြူးလျက် ကြည့်နေသည်။

ပါးစပ်မှ အသံထွက်။

“အလကား သေနာကျတွေ”

ဟယ်ရီ ဒေါသထွက်နေဆဲ။

“ခင်ဗျားဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်တဲ့လူပဲနော် ဟယ်ရီ”

စမစ်က ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မြင်ပြီမဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့်လဲ ဘရစ်(ဂါ့စ်)က ခင်ဗျားကို သောက်မြင်ကတ်တာပေါ့”

ဟယ်ရီက သေနတ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ကားကို ဆဲဇာဆီ မောင်းလိုက်သည်။

“တခြားလူပြောသလိုသာလုပ်ရင် ခင်ဗျား အသက်က ခင်ဗျားလက်ထဲ ရောက်နေမယ်”

ဟယ်ရီက ပြုံး၍ပြောသည်။

“ခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် ပိုတော်တယ်လေ”

အခန်း (၁၇)

ဆယ်(လ်)ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် “ကြေးနန်းကုန်းမြင့်” ဟောပြောရာတွင် မောင်မည်းနေသော တိုက်ခန်းလွတ် တစ်ခုထဲ၌ အားကောင်းသော မှန်ပြောင်းတစ်လက်ကို ချိန်လိုက်သည်။ သူ့တွဲဖက်ပါးစပ်မှ ကာဆေး(လ်)သည် အနီးရှိ ခေါက်ကုလားထိုင်၌ ရသမျှနေရောင်ခြည်လေးနှင့် သတင်းစာဖတ်နေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ဤအခန်းထဲမှနေ၍ စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ (၁၈)နာရီရှိသွားပြီမို့ နှစ်ဦးစလုံး နှမ်းနယ်နေသည်။ စိတ်တိုနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကော်ဖီသောက်သည် စက္ကူခွက်ကလေးများ ပြန်ကျနေသည်။ နံရံကိုမှီလျက် မှန်ပြောင်းတပ် ဒသမ ၃၀၈-နော်မာ မဂ္ဂနမ်ရိုင်ဖယ်နှစ်လက် ထောင်ထားသည်။

ဒီဂျော်ဂျီယိုသည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ သားနားထည်ဝါသော တိုက်ခန်းဝင်ပေါက်၌ စောင့်နေသော သက်တော်စောင့် တစ်ဦးကို မှန်ပြောင်းဖြင့် အနီးကပ်ချိန်ကြည့်သည်။ ထိုလူ့ကို ခဏ

ကြည့်ပြီး ခန်းဆီးအတော်များများ ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်များရှိသည့် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဆီ ရွှေ့၍ ကြည့်နေသည်။

“...ချီးမှပဲ၊ ဂတ်(စ်)မင်းတစ်ယောက် တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှကို မထွက်ပါလား။”

ဒီဂျော်ဂျီယိုက ကာဆေး(လ်)အား လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကာဆေး(လ်)က သတင်းစာကို လုံး၍ ခြေမူပြီး သူ့ခေါင်းကြီးကို လေးတွဲစွာ ယမ်းခါလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းသည် ပြင်သစ် မင်းမျိုး မင်းနွယ်များ၏ ခေတ်က သုံးသော ရေချိုးခန်းပမာ ဖွဲ့စည်းပြုလုပ်ထားသော သားသားနားနား ရေချိုးခန်းကြီး ဖြစ်သည်။ ကျောက်များ ရွှေနားကွပ်များဖြင့် စရိတ် အတော်အကုန်အကျခံ လုပ်ထားသည်။ လူးဂတ်(စ်)မင်းသည် တန်ဖိုးကြီးသော အရာများကို နှစ်သက်သူဖြစ်၏။ ရေချိုးခန်း၏ သားမွေးကော်စောကြီးပေါ်ရပ်ရင်း မှန်ထဲမှ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲ၌ မီးရောင်မိန့်မိန့် တမင်တကာ ထွန်းထားသော သူ့ရုပ်က နဂိုထက် နုနေသည်။ သို့တစေ... သူ့အိမ်ခြံမြေကြောင်း သူ့ဘာသာ ကောင်းကောင်းသိ၏။

သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ကျိုးတိုးကျဲတဲများကို လက်ခတ်ပြီး ပွတ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်သည်။ ဆေးခန်းထဲမှ ဖွင့်ပြီး ရေမွှေးတစ်ပုလင်းကို သူ့ကား သူ့မျက်နှာကို

လိုက်သည်။ သူ၏ ပိုကြည့်ကောင်းသော မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို မှန်တစ်ပက် အနည်းငယ်စောင်း၍ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ မျက်လုံးသေးသေး၊ ပါးဖောင်းဖောင်းတွဲတွဲ၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ နှာခေါင်း ကောက်ကောက်ဖြစ်သော ဂတ်(စ်)မင်း၏ရုပ်သည် ပြုံးနေလည်း လှမည့်ရုပ်မျိုးမဟုတ်။ သို့သော်... ဂတ်(စ်)မင်းသည် ပခုံးကို မတ်ပြီး ပါးစောင်နှစ်ဖက် နားရွက်ချိတ်လောက်အောင် ပြုံးလိုက်၏။ မေးကို မော့၍ကြည့်သည်။ သွားတိုက်ပြီးနောက် မီးပိတ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်သည်။

စကြိုလမ်းမှ လျှောက်သွားပြီး ကြီးမားထည်ဝါသော အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လူငယ်စုံတွဲ တစ်တွဲရှိသည်။ သူတို့သည် ဂတ်(စ်)မင်းကို စောင့်နေကြသည်။ ကောင်မလေးက အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်။ ဆံပင်က တောက်ပသော ရွှေရောင်၊ ကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးပြာများ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ဖိုသတ္တဝါတို့အကြိုက်၊ မဂ္ဂဇင်းများ၏ အလယ်စာမျက်နှာများမှ စံပြမယ်တို့၏ အချိုးအစားမျိုး။ ကောင်လေးကလည်း နှစ်ဆယ်လောက်ပင်ရှိမည်။ ဆံပင်ကလည်း ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရွှေရောင်...။

ကောင်မလေးသည် ဂတ်(စ်)မင်းကိုယ်တိုင် အိပ်ရာခြေရင်း၌ ရောက်နေသည်ကို မသိဘဲ ပြောလိုက်သည်။ ဂတ်(စ်)မင်းက တောင်းဘီခါးပတ်ချွတ်ရန် ပြင်နေသည်။

“ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နောက်တစ်ခါ နင်ဒီလိုပြောရင် ဆေးမယ်၊ သတိထား။”

ကောင်မလေး မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးသွားပြီး ဂတ်(စ်)မင်းကို တောင်းပန်သည်။

“အဲဒါ တစ်အောင်စကို (ဒေါ်လာ-၉၀၀) ပေးရတယ်ဟ၊ မဖိတ်စေနဲ့၊ ဖိတ်ရင် ငါ နင့်ကို...”

“အို... လူးကလည်း အဖြစ်သည်း မနေစမ်းပါနဲ့။” ကောင်မလေးက ပြောသည်။

ဂတ်(စ်)မင်းက လက်သီးဆုပ်ပြုပြီး...

“ငါ့ကို ပြန်မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူမှ ငါ့ကို ဒီလိုမပြောရဘူး၊ နောက်... နင် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ဒါပဲ...”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ဂတ်(စ်)မင်း၏ ဒေါသကြောင့် ကောင်မလေး လန့်သွားပြီး ထပ်မံတောင်းပန်ရှာသည်။

“ဆောရီးပဲ လူးရယ်၊ နောက် မပြောတော့ပါဘူး။”

ဂတ်(စ်)မင်းသည် အသက်ပြင်းပြင်းရှုရင်း သူ့အဝတ်အစားများ ချွတ်သည်။ အိပ်ရာပေါ် တက်သည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဖက် မိုတ်ပြသည်။ ဂတ်(စ်)မင်းက ရယ်သည်။ ကောင်မလေး မျက်စိမိုတ်ပြပြန်သည်။

ဂတ်(စ်)မင်းက ကောင်မလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့ သုံးဦးစလုံး လောကသုခဘုံသွားရန် အသင့်ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ကာဆေး(လ်)ကတော့ ရဲသားကို ကြီးစား၍ ရုပ်ဖမ်းကြည့်နေသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ၊ မင်း သေသေချာချာ သိရဲ့လား ကာဆေး(လ်)”

“သိတယ်... ချာလိမက်ကျိုင်းလေ”

အခန်း (၁၈)

ဒီဂျော်ဂျီယို အိပ်ငိုက်နေ၏။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့တိုက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စက်သံကြားရသည်။ ဒီဂျော်ဂျီယိုက မှန်ပြောင်းမှ ကြည့်သည်။ ကာဆေး(လ်)က ရိုင်ဖယ်လှမ်းယူရန် ပြင်သည်။

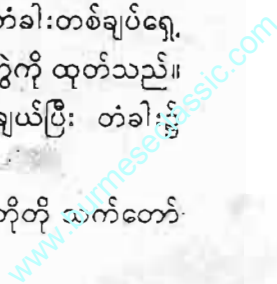
“နေဦး၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ရဲတစ်ယောက်၊ ရဲအစစ်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ငါ မှတ်မိတယ်”

ကာဆေး(လ်)လည်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးရဲသားသည် ဂတ်(စ်)မင်း၏ ကားဂိုဒေါင်ထဲ မောင်းဝင်သွားသည်။ ဒီဂျော်ဂျီယိုက မှန်ပြောင်းဖြင့် ၎င်းရဲသားကို ဆက်လက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီကောင် သေးဝင်ပေါက်တာထင်တယ်၊ ယာဉ်ထိန်းခံဌာနက ဆိုင်ကယ်စီးရဲတွေဟာ တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ကယ်စီးနေရတာ ဘယ်လွယ်မလဲကွ”

လူးဂတ်(စ်)မင်း၏ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ လေအေးစက်ဘပ် ကိရိယာအနီး မှောင်ရိပ်ထဲတွင် လက်အိတ်အနက် ဘတ်ထားသူ ဆိုင်ကယ်စီး ရဲတစ်ဦးသည် သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ကြီးမားသော ခြေအိတ်တစ်စုံကိုထုတ်ကာ သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်များပေါ်မှ စွပ်လိုက်သည်။ ၎င်းခြေအိတ်ကြောင့် ခိနပ်ခွာသံကို မည်သို့မျှ မကြားနိုင်တော့ပေ။ ရဲသားသည် ဘတ်တတ်ရပ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်ဦးနှောက် သံလှေကားများရှိသည့် အပေါက်သို့ဝင်လိုက်သည်။ ရဲသား၏ မျက်နှာမှာ မှောင်ရိပ်ထဲ၌ ရောက်နေသည်။ ခြေသံကြားအောင် လှေကားမှဆင်းလာပြီး တံခါးတစ်ချပ်ရှေ့ ဆောက်သောအခါ အိတ်ထဲမှ သော့တွဲတစ်တွဲကို ထုတ်သည်။ သော့အမှန်ကို လရောင်ဖြင့်ကြည့်၍ ရွေးချယ်ပြီး တံခါး၌ တပ်၍ ဖွင့်သည်။

တံခါး၏ အခြားတစ်ဘက်တွင် ဂင်တိုတို သက်တော်

ဆောင်တစ်ဦး ရပ်စောင့်နေသည်။ ဂတ်(ခဲ)မင်း၏ တိုက်ခန်းသို့
 ဝင်ရန် လွယ်ကူသောအပေါက်မှာ ဤတစ်ခုသာရှိ၏။ အပြင်မှ
 သော့ဖွင့်သံကြားရသောအခါ သက်တော်စောင့်ငန်သည်
 သူ့သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ တံခါး တဖြည်းဖြည်း
 ပွင့်လာသည်။ လူဆိုးက နံရံကိုကျော့မိုလျက် စောင့်နေသည်။
 ဒေကန္တ သန်ရှင်းရေးသမားကြီး စပ်စပ်စုစုဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။
 တံခါးလုံးဝပွင့်သွားပြီး ခြောက်လုံးပြူးကိုင်လျက် ဝင်လာသော
 ရဲတစ်ဦးကို သက်တော်စောင့်မြင်ရသည်။ သူ့ပါးစပ် ဟောင်း
 လောင်းဖြစ်နေစဉ် ရဲသားက သေနတ်နှင့် သုံးချက်ပစ်ထည့်
 လိုက်သည်။ သေနတ်မှာ အသံတိတ်ကိရိယာ တပ်ထား
 သဖြင့် ဘာသံမျှ မကြားလိုက်ရ။ လူဆိုး သူ့ဗိုက်ကို သူ့ကိုယ်
 ရင်း လဲကျသွားသည်။ ရဲသားသည် သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ
 အလောင်းကိုကျော်လွှားကာ စင်္ကြံလမ်းရှည်ဆီ လျှောက်လာ
 သည်။

တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လျက်သား တွေ့ရသည်။ သူ့ဆီ
 ဝင်သွားသည်။ အနည်းငယ်သွားမိသောအခါ ဂတ်(ခဲ)မင်း၏
 အိပ်ခန်းကျယ်ကြီး၏ နောက်ဖေးပေါက်တံခါးကို တွေ့သည်။
 ၎င်းတံခါးကို သူ့မှာပါလာသော သော့တွဲမှ သော့များဖြင့်
 စမ်း၍ဖွင့်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီ။ အနည်းငယ် တွန်းကြည့်
 သည်။

အထဲမှ တန်ပြန် ခုခံမှုမရှိ။
 အထဲ ဝင်သည်။

ဧည့်ခန်း။ မီးနှိုလေးတစ်လုံးသာ ထွန်းထားသည်။
 သပ်ရပ်လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုမှ လျှောက်
 သည်။ မိန်းကလေး ရယ်သံတစ်ခု။

၎င်းရယ်သံထွက်လာရာ တံခါးချပ်ရှေ့၌ ရဲသား ရပ်
 လိုက်သည်။ ရေမွေ့ရာကြီးပေါ်၌ ဂတ်(ခဲ)မင်းနှင့် ကောင်လေး
 တစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ ရှိနေကြသည်။
 ဂတ်(ခဲ)မင်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တော့မည်ကို ကြိုတင် သိလိုက်
 သည်။ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး အပါးမှ ခွာသည်။
 သူ့ မျက်နှာကြီး ချွေးပြန်နေသည်။

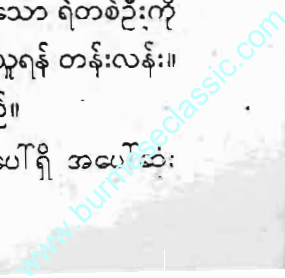
တယ်လီဖုန်းမြည်သည်။ ဂတ်(ခဲ)မင်း အိပ်ရာမှ ထကာ
 အနီးရှိ စားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို လှမ်းကိုင်သည်။

ကောင်မလေးနှင့် ကောင်လေး ကြောင်နေကြသည်။
 “ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကောင်လေး ဆေးအတော်မှန်နေ၏။

ကောင်မလေးကတော့ သူမ၏ဆံပင်များကို သူမ
 မျက်နှာပေါ် ပွတ်သပ်လျက်ရှိသည်။ သူမ မျက်လုံးများ
 မှေးထားသည်။ မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ တံခါး
 ဝတွင် သူမအား သေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်ထားသော ရဲတစ်ဦးကို
 ဆွေ့ရသည်။ ဂတ်(ခဲ)မင်းသည် ဖုန်းကို လှမ်းယူရန် တန်းလန်း။
 ကောင်မလေး ငယ်သံပါအောင် အော်သည်။

ဂတ်(ခဲ)မင်း ဖုန်းကိုပစ်ချပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ အပေါ်ဆံး

အံ့ဆွဲထဲမှ ဆူနတ်ကိုနှိုက်ရန်ပြင်သည်။ ဂတ်(ဇိ)မင်း လက်ပင် မလှမ်းလိုက်ရ။

ရဲသားက သူ့ကိုပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကောင်လေး မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည်။ ကောင်မလေး၏ အော်သံက နားကွဲလှမတတ်။ ကျည်ဆန်များက တစ်တောင့်မက။ နှစ်တောင့်မက ဂတ်(ဇိ)မင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင် လာကြသည်။ ရဲသားသည် အခန်းထဲသို့ ရှေ့တိုးဝင်ပြီး ကိုယ်ကိုဝပ်လျက် ကောင်လေးကို လှမ်းပစ်သည်။ ကျည် တစ်တောင့်နှင့် ကောင်လေး ကိစ္စချောသွားသည်။ ကောင် မလေးက အိပ်ရာပေါ်မှ ထပြေးသည်။ ပြတင်းပေါက်နား အရောက်တွင် ကျည်ဆန်မှန်ပြီး အရှိန်နှင့်လဲကျရာ ပြတင်း ပေါက်မှ အားလွန်၍ တိုက်ဆယ့်ငါးထပ် အောက်သို့ ကျသွား သည်။

အိပ်ရာပေါ်၌ကား ဂတ်(ဇိ)မင်းနှင့် ကောင်လေးတို့၏ အလောင်းနှစ်လောင်းကို ပုံလျက်သား။ ရေမွေ့ရာကြီးသည် ကျည်ဆန်များကြောင့် ပေါက်ထွက်ပြီး ရေတွေစိမ့် ထွက်လာ သည်။ ကြမ်းပေါ်မှ အဖြူရောင် ကော်ဇောပေါ်ရေတွေလွှမ်း သွားသည်။

ရဲသားသည် ဘွတ်ဖိနပ်ပေါ်မှ စွပ်ထားသော ခြေအိတ် ဗားကို ဆွဲ၍ချွတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

လမ်းမပေါ်ရှိ တံခါးပေါက်ရှေ့၌ စောင့်နေသော သက်တော်စောင့် လူဆိုးသည် တိုက်ပေါ်မှနေ၍ ပလက်ဖောင်း ပေါ်သို့ အော်ဟစ်ပြုတ်ကျလာသော ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ကောင် မလေးကို မြင်လိုက်သည်။ သူက တိုက်ထဲသို့ သေနတ် ကိုင် လျက်ပြေးဝင်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ လူနှစ်ယောက် ကို ဆွဲဖယ်ထုတ်ပြီး ဓာတ်လှေကားကို အပေါ်သို့ မရပ်မနား မောင်းတက်သွားသည်။ အိမ်ခန်းထဲရှိ သွေးသံရဲရဲနှင့် အလောင်း များကို တွေ့ပြီးနောက် ဓာတ်လှေကားဆီ ပြန်ပြေးလာသည်။

ဒီဂျော်ဂျီယိုနှင့် ကာဆေး(လ်)တို့သည် သေနတ်သံများ နှင့် အော်ဟစ်သံများကြားရသည်နှင့် ဂတ်(ဇိ)မင်း၏ တိုက်သို့ ပြေးသွားကြသည်။ လမ်းပေါ် ကားရှုပ်နေသဖြင့် ချက်ချင်း လမ်းဖြတ်ကူး၍ မရသေးဘဲ ခပ်ကြာကြာ ရပ်စောင့်နေကြရ သည်။

ကားဂိုဒေါင်ထဲရှိ ရေအိမ်တံခါးကို ဝုန်းခနဲဖွင့်ပြီး ချာလီ မက်ကျိုင်းထွက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာမျှမဖြစ်သလို သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြန်သွားသည်။ သူ့လက်မှ ဒဏ်ရာ

ကို သူ ရေဆေးကြောခဲ့ပြီးပြီ။ သံလှေကားမှ ခြေသံများကြားရ သဖြင့် သေနတ်ကိုင်ပြီး အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်ဆီ ပြေးသွား သည်။ ကားတစ်စီးရှေ့၌ဝပ်ပြီး သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ချိန်ထားသည်။

တံခါး ပွင့်လာသည်။

“ရပ်လိုက်... ရဲအမိန့်”

ဝင်လာသူက သူသိသော ယာဉ်ထိန်းရဲသားသစ် တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဘင်ဒေးဗစ္စ။ ချာလီက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဒေးဗစ္စက ချာလီအား သေနတ်နှင့်သုံးချက် ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ ကျည်ဆန်များသည် ချာလီ၏ နှလုံးသားထဲ ဝင်သွား၏။ အသံတိတ်ကိရိယာပါသောကြောင့် ‘ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်’ ဟူသော အသံမျှသာထွက်သည်။ ချာလီသည် ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားသောအခါ အသက်လုံးဝ မရှိတော့ပေ။

ချာလီ၏ မျက်နှာမှာ အံ့ဩမှုအပြည့်။

ဒေးဗစ္စ ကျည်ကပ် ဖြည့်နေစဉ် ဂတ်(စ်)မင်း၏ သက် တော်စောင့် လူဆိုးသည် ကားတစ်စီးဖြင့် ရဲများ ရောက်မလာမီ လစ်ပြေးရန် ဝင်လာသည်။ ယူနီဖောင်းနှင့် ဒေးဗစ္စအား တွေ့သောအခါ လူဆိုးကလှမ်းပစ်သည်။ ပဲရမ်းပတာ ပစ်သဖြင့် ဒေးဗစ္စကိုမထိ။ ဒေးဗစ္စက ချာခနဲလှည့်၍ ကျည် တစ်ကပ်လုံး ကုန်အောင် ပြန်ပစ်ထည့်သည်။ လူဆိုးသည် ကျည်ဆန်မှန်ကား နံရံကို ဝင်ဆောင့်ပြီး သေသွားသည်။

ဒေးဗစ္စသည် မီးခိုးထွက်နေသော သေနတ်ကို အိတ်ထဲ

ပြန်ထည့်ပြီး ခေတ္တရပ်နေသည်။ အသက်မှန်မှန် ပြန်ရှုသည်။ သံခမောက်ကို ပြန်ဆောင်းသည်။ နဖူးမှ ချွေးများကို အိတ်ထဲမှ ခြေအိတ်ဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

ဂိုဒေါင်အပေါက်ဝတွင် လူတွေအုံနေပြီ။ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ရွှေရောင်မယ် လေး၏ မျက်နှာကို ဂျင်(မ်)ကာဆေး(လ်)က သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ကို ချွတ်၍ အုပ်ပေးထားသည်။

ဒီဂျော်ဂျီယိုက လူအုပ်ကြားမှတိုးဝှေ့ပြီး ဂိုဒေါင်ထဲ ဝင်လာသည်။ အင်္ကျီလက်မောင်းပေါ်မှ ဖုန်ခါထုတ်နေသော ဆိုင်ကယ်စီးရဲသားမှာ ဘင်ဒေးဗစ္စဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသော အခါ ဂျော်ဂျီယို သိပ်အံ့ဩသွားသည်။

“ဒီမှာ ပြဿနာလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားတယ် ဆယ်(လ်)”

ဒေးဗစ္စက အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

ဂျော်ဂျီယိုသည် စကားတစ်လုံးမျှ မဟ၊နိုင်သေး။

“ဒီကောင်တွေ ရဲတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်တယ်ဗျာ”

ဒေးဗစ္စက ပြောသည်။

ဒါနိုးထောက် နိုး(လ်)ဘရစ်(ဂ်စ်)သည် တယ်လီဖုန်းကို လက်တစ်ဖက်၌ကိုင်လျက် စားပွဲနောက်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ ဖုန်းကို တစ်ဘက်မှပြောနေသူမှာ ဘရစ်(ဂ်စ်)၏ အထက်ဆရာ စခန်းမှူးကြီး ပေါ(လ်) အေဗရီ ဖြစ်သည်။ အေဗရီသည် ပုစွန်ဦးနောက်သာရှိသော ဟယ်ရီနှင့် ပတ်သက်၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိသည်။ ဘရစ်(ဂ်စ်)သည် မငြင်းသာသဖြင့် “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ” သာ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြောနိုင်ရှာ၏။ သို့သော် စခန်းမှူးကြီး အေဗရီသည် မကျေနပ်နိုင်။ ဟယ်ရီ ရှေ့ဆက် မှားနေသမျှ ဘရစ်(ဂ်စ်) ၌ တာဝန်ရှိကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။

“ငါပြောတာ ရှင်းလား ဘရစ်(ဂ်စ်)”

အေဗရီက မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ရှင်းပါတယ်ဆရာ၊ နောက်အဲဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်ဆရာ”

“တစ်ခုရှိသေးတယ် ဘရစ်(ဂ်စ်)၊ ဒီဟာကို သတင်းထောက်တွေ မသိစေနဲ့၊ သတင်းစာထဲ မပါစေနဲ့၊ ပါလာရင်တော့ မင်း...”

“ဟာ... စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

အေဗရီ ဖုန်းချသွားသည်။

ဘရစ်(ဂ်စ်) သက်ပြင်းချပြီး ဖုန်းပြန်အချ၌ ဟယ်ရီ ကယ်လဟန် စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဝင်လာသည်။

သူနှင့်အတူ အာလီစမစ် ပါလာသည်။ ဘရစ်(ဂ်စ်)

သည် ဟယ်ရီ၏ မျက်နှာကို အတော်ကြာကြာ ကြည့်နေပြီးမှ စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုပြီး မတ်တပ်ထဲလိုက်သည်။

“ဒီအမှု စုံစမ်းရေးတစ်ခုလုံးကို မင်း ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲကွ”

ဘရစ်(ဂ်စ်)က လက်သီးနှင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး တဲတွေးမျိုးချလိုက်သည်။ သူ့စကားကို ပြန်စ၊ သည်။

“မင်းကြောင့် ဒီအမှုကို လိုက်လို့မရတော့ဘူး သိရဲ့လား၊ မနေ့ညက မင်းလုပ်ပုံကို ပြန်ကြည့်ဦး ကယ်လဟန်”

ဟယ်ရီက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“... ချီးမှပဲ၊ ဖရင့်(ခဲ) အင်ပီရီယယ်ကို ဘောင့်ကြည့်ခိုင်းတာ အလကားဖြစ်သွားပြီ၊ သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့လို့ မင်းကို ငါသေသေချာချာ မှာထားလျက်နဲ့ သွားလုပ်တယ်၊ ကဲ... မင်းဘာပြောစရာရှိသေးလဲ... မြန်မြန်ပြောပါ”

“ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး”

“ဪ... ငါက အေဗရီကို ဒီအတိုင်းပြန်ပြောရမှာလား”

“အဲဒါ အင်ပီရီယယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဘာလဲကွ”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဒီလူ သတ်မှုတွေဟာ အင်ပီရီယယ် လက်ချက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခိုင်းတာပါ၊ မနေ့ကလည်း ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ၊ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ အချိန် ဆက်မဖြုန်းရင် ကောင်းမယ်”

“ကယ်လဟန်...မင်း...”

“ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းရမယ့်လူက ယာဉ်ထိန်းရဲ တစ်ဦးပါ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

ဟယ်ရီစကားကြောင့် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)နှင့် စမစ်တို့ ကြက်သေ သေသွားကြသည်။

“ဘာ... ယာဉ်ထိန်းရဲ၊ ယာဉ်ထိန်းရဲသားတစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ မင်းရှူးနေလား ကယ်လဟန်၊ မင်းပြောတာ ငါ ယုံရမှာလားကွ၊ ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ဦးက ဒီမြို့က လူဆိုးတွေကို လိုက်သတ်ဖြတ်နေတယ်ပေါ့။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲဗျ”

“စမစ်က မျက်လုံးပြူးလျက် မေးသည်။

“ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ချာလီမက်ကျိုင်းပေါ့ဗျာ၊ သူက သူ့ကိုယ်သူတောင် သတ်မလို့ကြံခဲ့တယ်”

စမစ်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က သူတို့၏ တုံ့ပြန်မှုကို အကဲခတ်နေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ချာလီဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါ”

ဘရစ်(ဂ်၊စ်) ပြန်ထိုင်ချသည်။ သူ့မျက်လုံးက ကြောင် တောင်တောင်။ ကယ်လဟန်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ခပ်မာမာ ပြန် ပြောသည်။

“မင်း အင်ပီရီယယ်နဲ့ သွားကစားနေတုန်း ဂတ်(စ်)မင်း

အပစ်ခံလိုက်ရတယ် ကယ်လဟန်၊ ရဲတစ်ယောက် သေသွား တယ်၊ အဲဒါ ချာလီမက်ကျိုင်း”

ဟယ်ရီ မျက်နှာအိုသွားသည်။

“ဗျာ... မက်ကျိုင်း... ဟုတ်လား”

“အေး... မက်ကျိုင်း”

ဟယ်ရီ ခေါင်းခါသည်။

“ကဲ... ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း ကယ်လဟန်၊ ငါ မင်းကို အခု လက်သီးနဲ့ ပစ်မထိုးသေးတဲ့ အကြောင်းက မင်းနဲ့မက်ကျိုင်း သိပ်ခင်တယ်ဆိုတာ သိထားလို့ပဲကွ၊ သူ့မှာ သားသမီးနဲ့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟယ်ရီက ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းခါနေသည်။

“ဒီသတင်း ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ”

“ဘင်ဒေးဗစ္စဆိုတဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲသားတစ်ဦး”

“ဒေးဗစ္စဆိုတဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲသား ဟုတ်လား၊ ဟို... စောင့်ကြည့်အဖွဲ့ကရော၊ ဒီဂျော်ဂျီယိုဟာ လူတော်တစ်ယောက် ပဲ”

“တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲကွ၊ အဲဒီနားက ဒေးဗစ္စဖြတ်သွား တုန်း သေနတ်သံတွေ သူကြားရတယ်၊ သူဝင်သွားတော့ မက်ကျိုင်း သေနေပြီ”

“မျက်မြင် သက်သေရှိလား”

ဟယ်ရီက မေးလိုက်သည်။

“မရှိဘူး”

“သေချာရဲ့လား”

“သေသေချာချာ စစ်ပြီးပြီ ဟယ်ရီ၊ တစ်ယောက်မှကို

မရှိဘူး”

“ဘုရား... ဘုရား၊ ကျွန်တော် ကယ်ရီ(လ်)မက်ကွိုင်း

နဲ့ သွားတွေ့ဦးမယ်”

“သွားလေ”

ဟယ်ရီက တံခါးပေါက်ဘက်လှည့်လိုက်စဉ် ဘရစ်(ဂ်စ်) က လှမ်းပြောသည်။

“ချာလီအတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟယ်ရီ...”

ဒါ... အင်ပီရီယယ်လက်ချက်ပါပဲ၊ မင်းကို ၄၈ နာရီအတွင်း သူ့သွားဖမ်းဖို့ ဝရမ်းထုတ်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်း ကြိုက်သလို လုပ်”

ဟယ်ရီက ခေတ္တရပ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ စမစ်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ဓာတ်လှေကားခန်းဆီ တန်းသွားကြသည်။ စမစ်က ဓာတ်လှေကားခေါ် ခလုတ်ကို နှိပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ် ဟယ်ရီ”

ဓာတ်လှေကားရောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်လာသည်။ အထဲ မှ ဘင်ဒေးဗရူသည် ယူနီဖောင်းဝတ်လျက် ထွက်လာသည်။

ဟယ်ရီက ဒေးဗရူကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။ ဒေးဗရူ မျက်နှာရဲသွားသည်။ တံတွေးမျိုချသည်။

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော် သာ နောက်မကျရင် ချာလီ သေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချာလီဟာ ဆရာရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ နောက်မှ သိရပါတယ်၊ ချာလီ ဒီလို မသေသင့်ပါဘူး”

“ဘယ်သူမှ ဒီလိုမသေသင့်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့အလုပ် က ဒီလိုမဖြစ်အောင် တားဖို့မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင် တဲ့ဘက်က ကူပါရစေ”

ဟယ်ရီက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သွားသည်။ ဒေးဗရူက ဘရစ်(ဂ်စ်)၏ ရုံးခန်းဆီ လျှောက် သွားသည်။

“ငါကတော့ တရားခံဟာ ရဲတစ်ယောက်ပဲလို့ ဆင်တယ်”

ဟယ်ရီက ဓာတ်လှေကားထဲ၌ စမစ် မကြားတကြား ရေရွတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၉)

ဂျက်လေယာဉ် အင်ဂျင်စက်သံဆူညံနေသည်။ ချာလီ မက်ကျိုင်း၏ အလောင်းကို ဝန်ချီစက်ငယ်လေးဖြင့် လေယာဉ်ပေါ် တင်ပေးနေသည်။ မြေပြင်မှ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက လေယာဉ်ပေါ်ရှိ ကုန်လှောင်ခန်းထဲသို့ အလောင်းကို ဆွဲသွင်းလိုက်ကြသည်။ ကုန်ခန်းထဲ၌ အခြားပစ္စည်း အထုပ်အထုပ်များလည်း ရှိသည်။ လေယာဉ်ပေါ်သို့ အချို့ခရီးသည်များ တက်လာဆဲ။ အချို့လည်း ထိုင်ခုံ၌ နေရာယူပြီးကြပြီ။ ထိုင်ခုံမှ အချို့ ခရီးသည်များက ခရီးသည်ထွက်ပေါက်က ယောက်ျား တစ်ဦးနှင့် မိန်းမ တစ်ဦးကို စူးစမ်းလေ့လာကြသည်။

ငင်းမိန်းမသည် ချာလီ၏ဇနီး မုဆိုးမ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ကယ်ရီ(လ်)ဖြစ်၏။ သူမသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဝတ်ထားပြီး လက်ထဲ၌ အလံကလေးတစ်ခု ဆွဲဆောင်၍ ကိုင်ထားသည်။ သူမ၏မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းနေသည်။

အပြည့် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ သူမ၏ တံတောင်ဆစ်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်ထားသော ယောက်ျားသည်လည်း သိပ်မရွံ့။

“ခုလိုလာတွေ့တာ ကျေးဇူးပါပဲ ဟယ်ရီရယ်”

“မင်း သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ သေချာရဲ့လား ကယ်ရီ(လ်)”

“အို... အဲဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟယ်ရီက ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို... ငါ နောက်ဆို ညစာ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်စားရမယ့်အိမ် မရှိတော့ဘူး”

ကယ်ရီ(လ်)လည်း မချီပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်ကို အမြဲသတိရနေမှာပါ ဟယ်ရီ”

သူမက ဟယ်ရီပါးကို ခြေဖျားထောက်၍ နမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဒီမှာ သိပ်မပျော်ပါဘူး၊ အရှေ့ပိုင်းမှာ ရာသီတွေ ပြောင်းလဲတာ ပိုကြည်နူးစရာကောင်းတယ်၊ သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားမယ်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလေ၊ ဆို... ဟယ်ရီရယ်”

ကယ်ရီ(လ်) ငိုလေသည်။ ဟယ်ရီ၏ ရင်ဘတ်ပေါ် သူမမျက်နှာ ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။ ဟယ်ရီက ကယ်ရီ(လ်) အား ပခုံးမှဖက်ပြီး လေယာဉ်လှေကားဆီ ခေါ်သွားသည်။ ဟယ်ရီအပါးမှခွာပြီး မျက်ရည်ရွှန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။ ပါးစပ်မှ ဘာမှမပြောနိုင်။

“အိုကေပဲ ကယ်ရီ(လ်)...”

“အို... ဟယ်ရီရယ်...”

ကယ်ရီ(လ်) ထပ်ငိုပြန်၏။ ဟယ်ရီက သူမအား
ဖက်ပြီး ကျောကို ပုတ်ပေးသည်။

“ကျွန်မ ငိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မလိုပါဘူး ကယ်ရီ(လ်)”

သူတို့နားမှာ ဘင်ဒေးဗစ္စ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။
သူ့လက်တစ်ဖက်၌ ကယ်ရီ(လ်)၏ သမီးလေးနှင့် သူ့
ဘေးတွင် သားငယ်နှစ်ဦး ပါလာသည်။ လေယာဉ်လှေကားဆီ
ပို့ပေးသည်။ ဒေးဗစ္စကို မြင်သောအခါ ကယ်ရီ(လ်) စိတ်ပြန်
ငြိမ်သွားသည်။

“ဟို... သူငယ်လေး၊ ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးပါပဲ”
သူမက ဟယ်ရီအား ပြောလိုက်သည်။

“အင်း...”

“ကဲ... ဟယ်ရီ သွားတော့မယ်၊ ဝှတ်ဘိုင်... သတိရ
နေမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်ယောက်မျက်လုံးကို တစ်ယောက်
ပြန်ကြည့်ရင်း ရပ်နေကြသည်။ အနားမှ လက်ဆွဲသေတ္တာ
ကိုယ်စီနှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။
ကယ်ရီ(လ်)က ဟယ်ရီပါးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် နမ်းလိုက်
သည်။ ထို့နောက် ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ချာခနဲလှည့်ပြီး လေယာဉ်ဆီ
ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ လေယာဉ်ပေါက်ဝမှနေ၍
ဟယ်ရီထံ ပြန်လက်ပြန်ထိဆက်သောအခါ သူမမျက်လုံးများ
မုက်ရည် ဝဲနေကြပြန်သည်။

ဟယ်ရီက သူမထံ နှစ်သိမ့်စကား တစ်ခွန်းအော်ပြော
သော်လည်း လေယာဉ်စက်သံ ဆူညံလွန်းသဖြင့် ဘာမျှမကြား
လိုက်ရ။

လေယာဉ်ထဲမှ ကယ်ရီ(လ်)၏ ကလေးများက ဟယ်ရီ
အား လက်ပြန်ထိဆက်ကြသည်။

ဟယ်ရီကပြန်လက်ပြသည်။ ကလေးတွေ ပြတင်းပေါက်
မှ ဖျောက်သွားကြသည်။ ဟယ်ရီက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်
သည်။ လေကိုရှုသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားသည်။

လေဆိပ်တစ်ခွင် မှောင်ရီသမ်းပြီ...။

ဒေးဗစ္စက လေယာဉ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည်။

“ကျေးဇူးပဲကွာ၊ မင်း ဒီလောက် လုပ်ပေးစရာ မလို
ပါဘူး”

“ကျွန်တော်သာ အချိန်မီရောက်သွားရင် ချာလီမသေ
ဘူး၊ ချာလီ ဒီလိုမသေသင့်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခုတော့ ဒီလောက်ပဲ
ကူညီနိုင်တော့တယ်ဗျာ”

ဟယ်ရီက ဒေးဗစ္စအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

အခန်း (၂၀)

လေဆိပ်မှ မြို့ထဲအပြန်ခရီး၌ ဘင်ဒေးဗစ္စ သောက်ရန် စီးကရက် ကုန်သွားသည်။ အဝေးပြေး လမ်းမဆေးရပ်ပြီး စီးကရက်ဘူးသစ် ဝယ်ခွင့်တောင်းသည်။ ဟယ်ရီက ခွင့်ပြု လိုက်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ”

နောက်နေ့၌ နှစ်စဉ် သေနတ်ပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပသည်မို့ ဟယ်ရီ သေနတ်ပစ်ရုံသို့ မြန်မြန်သွားချင်နေသည်။ ယခု တစ်ခေါက်သည် နောက်ဆုံး လေ့ကျင့်ခန်း ဖြစ်မည်။

ဟယ်ရီက နောက်ဖေးထွက်ပေါက်မှနေ၍ နှစ်ပြခန့် ဆက်မောင်းပြီး သူသွားနေကျ ကာဆဲ(လ်)လိန်းဘိုးလင်း (ဘောလုံးပစ်)ရုံသို့ သွားသည်။ ထိုနေရာ၌ စီးကရက်ရောင်းစက် ရှိသည်။ ၎င်းနေရာရောက်သောအခါ ဟယ်ရီက ကားရပ်ပြီး စက်သတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... မထူးပါဘူး ဒေးဗစ်ရာ... ဘီယာလေး ခပ်မြန်မြန် ဝင်မော့ကြရအောင်”

ဟယ်ရီက အကြံပြုလိုက်၏။

“ကောင်းသားပဲဆရာ...”

ဟယ်ရီက ကားတံခါး သော့ခတ်ပြီးနောက် ဒေးဗစ္စနှင့် အတူ ဘောင်းလင်းရုံသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ဘောင်းလင်း ပစ်ရန် နေရာအားလုံး၌ လူတွေရှိသည်။ ဘောလုံးလိုပစ်သံ များ ဆူညံနေသည်။ ဟယ်ရီနှင့် ဒေးဗစ္စတို့ ဝင်ဝင်ချင်း တံခါးပေါက်၌ အပြင်ထွက်မည့် လူငယ်တစ်စုနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့သည်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်...။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ရွှေရောင် ဆံပင်၊ တစ်ယောက်က အနက်။ အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ထက် ပိုမကြီးနိုင်။ နှစ်ယောက်စလုံး လှပသည်။ ကောင်လေး နှစ်ယောက်က သူတို့ထက် ကြီးသည်။ တစ်ယောက်က ရုပ် ချောချော ကပ္ပလီလေး။ တစ်ယောက်က လူဖြူ။ ပိန်ပိန် သွယ်သွယ်...။

“ဒီညတော့ ဒီမှာ ချာတိတ်တွေချည်းပဲ”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။

ဒေးဗစ္စသည် သူ့ကိုယ်သူ ချာတိတ်တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူထားသဖြင့် ရယ်လိုက်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ကောင်မလေး သူ့ကို ပခုံးချင်း တိုက်သွားသည်။ မတော်တဆ ထင်ပါရဲ့ ...။

ဒေးဗဇ္ဇ လှည့်ကြည့်သည်။ ကောင်မလေး၏ ကိုယ်လုံး
 သုံးသပ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဟယ်ရီက ဘားဆီ
 ဆက်ဆွဲကပ်သွားသည်။ ဒေးဗဇ္ဇ ကောင်မလေးကို ငမ်းနေစဉ်
 လူနှစ်ယောက်သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာပြေးထွက်လာပြီး နောက်မှ
 ဝင်တိုက်သွားသည်။ တစ်ယောက်က ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊
 မျက်နှာမှာ အမာရွတ်တွေနှင့်။ တစ်ယောက်က ဂင်တိုတို၊
 ခပ်ညှက်ညှက်၊ ဆံပင်ဆီရွဲရွဲ။ နှစ်ယောက်လုံး အလုပ်သမား
 ဝတ်စုံများဝတ်ထားပြီး 'အိုလံပင်ကော်ဇောဆိုင်' ဟူသော
 ဓာတုန်းတစ်ခု ကျော၌ပါသော ဂျက်ကက်များ ဝတ်ထား
 ကြသည်။

ဒေးဗဇ္ဇသည် ကိုယ်ကိုဟန်ချက်ပြန်ထိန်းပြီး ပြေးထွက်
 သွားသော လူနှစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားသည်။ ဒေးဗဇ္ဇ
 အပြေးအလွှားလိုက်သည်။

လမ်းထောင့်ချိုးပြီး နောက်တစ်ပြ။ ထိုမှ နောက်ဖေး
 လမ်းကြား။ ဘောင်းလင်းရုံ၏ နောက်ဖေးသို့ ရောက်သည်။
 နောက်ဖေးလမ်းကြားအဆုံး၌ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ ကားဟောင်း
 ကားပျက်များထားရာကွင်းထဲမှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သံများ
 ဒေးဗဇ္ဇ ကြားရသည်။ လူနှစ်ယောက်သည် "ကယ်ကြပါဗျို့။"
 ဟု အော်၍ သူ့ဆီပြေးဝင်လာသည်။

လမ်းမီးရောင်အောက်၌ ထိုနှစ်ယောက်ကို သူကောင်းစွာ
 မြင်ရသည်။ စောစောက ချာတိတ်လေးနှစ်ယောက်အနက်မှ
 ဆံပင်နက် ကောင်မလေးနှင့် လူဖြူကောင်လေး။

သူတို့ သိပ်ကြောက်နေကြသည်။ ကောင်လေးသည်
 တစ်စုံတစ်ခု အော်ပြောလိုက်သည်။ ရှေ့မှဖြတ်သွားသော
 လော်ရီကားသံကြောင့် ဘာမျှမကြားရ။ ကောင်လေး ထပ်အော်
 ပြောသည်။

"သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်၊ သူတို့လုပ်လို့ သေတော့
 မယ်"

လူဖြူကောင်လေးက မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အော်ပြော
 လိုက်၏။

ဒေးဗဇ္ဇသည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွား
 သည်။ ကားပျက်ဝင်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကော်ဇောကုမ္ပဏီ
 အလုပ်သမား နှစ်ယောက်က ကပ္ပလီကောင်လေးကို ရက်စက်
 စွာ ရိုက်နှက်နေကြသည်။ ကောင်လေး မြေကြီးပေါ်က
 မထနိုင်ရှာ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေရွဲနေသည်။ အသက်
 ပင် မရှုနိုင်။

အမာရွတ်နှင့်လူကြီးက ဒေးဗဇ္ဇကို ပုလိပ်မှန်းသိလိုက်
 သည်နှင့် ကော်ဇောဖြတ်သောဓားနှင့် ထိုးရန်ကြံသည်။ ဒေးဗဇ္ဇ
 က ရှောင်ပြီး မျက်ခွက်ကိုခြေနှင့် ကန်ထည့်လိုက်သည်။
 လူကြီး ချာလပတ်လည်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် ကျသွားသည်။

သူ့တွဲဖက် ဂင်တိုတိုငဲနကား အခြေအနေ မဟန်သဖြင့်
 လစ်ပြေးသွားသည်။ လမ်းပေါ်မှကားများကို ရှောင်၍ပြေးသည်။
 ဒေးဗဇ္ဇ ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့နောက်လိုက်သည်။

ယာဉ်ရှုပ်ထွေးနေသော လမ်းမပေါ်မှာ ပြေးနေကြသဖြင့်

ကားတွေ ဘရိတ်အုပ်ပေးကြ၊ ဟွန်းတီးကြနှင့် ဆူညံသွားသည်။
ဒေးဗစ္စနားမှ တက္ကစီတစ်စင်းပွတ်၍ ရှောင်သွားသည်။

ဒုတိယလူဆိုးသည် ကားနှစ်စီးကြားရောက်နေစဉ်
ဒေးဗစ္စကို တွေ့သွားပြီး အမှိုက်ခြင်းတစ်ခုကိုဆွဲယူကာ ပစ်
ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။ ကားနှစ်စီးပေါ် အမှိုက်များ ပြန်ကွဲ
ကျကုန်သည်။

အမှိုက်ခြင်းသည် လူဆိုး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထိသွားသည်။
ရပ်ထားသော အိုး(လ်) ဒ်)မိုဘီး(လ်)ကားကြီးကို ဝင်ဆောင့်
မိပြီး လဲကျသွားသည်။ သူ ပြန်မထမီ ဒေးဗစ္စရောက်လာသည်။

သူက လူဆိုးကို အကျီကော်လာနှစ်ဖက်မှ ဆွဲမ၊
ကားမှန်ပြတင်းနှင့် ခေါင်းတိုက်ပေးရာ မှန်ကွဲသွားသည်။
လူဆိုးသည် ညည်းတွားရင်း မြေကြီးပေါ် လေးဘက်ထောင့်
ကျသွားသည်။ ဒေးဗစ္စက သူ့ဆံပင်မှဆွဲပြီး ကားဖင်ဒါနှင့်
ပစ်ဆောင့်လိုက်သည်။ ကားဖင်ဒါ ပိန်ချိုင့်သွားသည်။

ထိုအခိုက် ...

ပထမလူဆိုးကြီးက သတိပြန်လည်ပြီး သူ့နားမှတစ်
ကုန်းကောက်သည်။ ရုတ်တရက် မှောင်ရိပ်ထဲမှ ဟယ်ရီ
ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘီယာပုလင်းတစ်လုံး ပါလာ
သည်။

ဒေးဗစ္စအား လူဆိုးကြီး ဓားနှင့်ထိုးမည်အပြု ဟယ်ရီက
သူ့ခေါင်းကို ပုလင်းနှင့်ရိုက်ချသည်။ ပုလင်း ခွမ်းခနဲကွဲသွား
သည်။ လူဆိုးကြီး သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ရင်း

နောက်လန်အကျ ဟယ်ရီက ဗိုက်ကို လက်သီးနှင့် ဆက်တိုက်
ပစ်ထိုးလိုက်သည်။

လူဆိုးကြီး ဒူးထောက်ရာမှ ပြန်ထ၊မည်ကြံသော်လည်း
ပလက်ဖောင်းပေါ် မှောက်လျက် လဲကျသွားကာ သတိမေ့
သွားသည်။ ဟယ်ရီက သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး
ကားတံခါးလက်ကိုင်တွင် ကျန် လက်ထိပ်ကွင်းတစ်ဖက်
ခတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟယ်ရီသည် ကားဟောင်း၊ ကားပျက်များ
ကြား၌လဲနေသော ကပ္ပလီလေးဆီ ပြေးသွားသည်။ ကောင်လေး
မျက်ဖြူဆိုက်နေသည်။ ဟယ်ရီက မြေကြီးပေါ် ဒူးထောက်ချပြီး
ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ထုပေးသည်။ ကောင်လေး လုံးဝမလှုပ်။
ဟယ်ရီ သူ့ရင်ဘတ်နားကပ်၍ နားထောင် ကြည့်သည်။
နုလုံးခုန်သံ မကြားရ။ ကောင်လေး သေသွားပြီ။

ဟယ်ရီ လှည့်ကြည့်သည်။ ဒေးဗစ္စသည် ဒုတိယလူဆိုး
လုံးဝ သတိမရတော့သော်လည်း ဦးခေါင်းကို ကားဖင်ဒါနှင့်
ပစ်ဆောင့်နေဆဲ။ ဖင်ဒါသည် ကားချင်းတိုက်မှုကြောင့် ပိန်ချိုင့်
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေပြီ။

ဟယ်ရီသည် ဆက်ပြီးကြည့်နေသည်။ ဒေးဗစ္စက
လူဆိုးကို ကော်လာမှ ဆွဲထုပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး
ဆွဲထုတ်ကာ ခေါင်းကို သေနတ်ဒင်နှင့် ထုပစ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် လူဆိုးကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

ဒေးဗစ္စသည် လူဆိုးကို မထိမဲ့မြင်ကြည့်၍ ပြေးနေသည်။

ဟယ်ရီပြေးလာသည်။ သွေးအိုင်ထဲမှ လူဆိုးကို ငုံကြည့်ပြီး ဒေးဗုဒ္ဓန် မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း အဲဒီလိုမလုပ်ခင်ကတည်းက သူမေနေပြီပဲကွာ”

ဟယ်ရီက သွားစေ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သိသားပဲ”

ဒေးဗုဒ္ဓက မောဟိုက်စွာ ပြန်ပြောသည်။

ဟယ်ရီ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဒီမအေပေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ သိပ်မုန်းတယ်ဗျာ”

ဒေးဗုဒ္ဓက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေတုန်း”

ဟယ်ရီက မေးလိုက်သည်။ ဒေးဗုဒ္ဓ ပြန်မဖြေနိုင်မီ ဆံပင်နက်နှင့် ကောင်မလေး ပြေးလာသည်။ ဆေးဆုံးသွားသော ကပ္ပလီလေးကို တွေ့သွားသည်။ ကောင်မလေး စူးစူးရားရား အော်ပြီးငိုရင်း ကောင်လေးဘေး၌ လဲကျသွားသည်။ ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် ကောင်မလေးက သူမဘေးတွင် ဒူးထောက်ချပြီး နှစ်သိမ့်အားပေးသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ကယ်တော်မူပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့၌ လူဖြူကောင်လေး လာရပ်သည်။

ဟယ်ရီက ဒေးဗုဒ္ဓနားမှခွာပြီး ဆံပင်နက်နှင့် ကောင်မလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ငါ... ရဲအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးပါ။ သူက နင့်ရည်းစားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ကောင်မလေး ချုံးပွဲချဉ်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ကောင်မလေးက သူ့ကိုဖက်ထားလိုက်သည်။ ဟယ်ရီက သူ့ကုတ်ကိုချွတ်ပြီး ကောင်လေးအလောင်း၏ မျက်နှာကို အုပ်လိုက်သည်။ ထိုကုတ်အကျိုလက်မောင်းတစ်ဖက်တွင် နေ့လယ်က ချာလီမက်ကျွင်း ဈာပနသို့သွားစဉ် ဝတ်ထားခဲ့သော လက်မောင်းပတ်ပိတ်စ အနက်ကလေးပါသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ပရီသတ်အချို့ တဖြည်းဖြည်း စုံပြုရောက်လာသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများ၊ အရက်ခွက် တန်းလန်းကိုင်လက် လာကြည့်ကြသော ဘောင်းလင်းရုံမှ လူများ။

လူဖြူကောင်လေး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဒီကောင်အိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို သွားပြောရမလဲ ကျွန်တော် သူနဲ့ အတူနေပြီး ဝိုင်းကူဖို့ ကောင်းတာ၊ ကျွန်တော် ထွက်မပြေးချင်ပါဘူး၊ ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်က အကြမ်းပတမ်းလုပ်တာ မကြိုက်ဘူးဗျ”

ပရီသတ်က မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေသည်။

ကောင်လေး ငိုသည်။ သူ့စိတ်ကို လုံးဝမထိန်းနိုင်တော့။ ဟယ်ရီက ဘာမျှမပြောဘဲ ကြည့်နေသည်။ ဒေးဗုဒ္ဓက ကောင်လေးနား လျှောက်သွားပြီး အားလုံး ကြားလောက်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းလိုပဲ အကြမ်းဖက်မှုတွေကို ရင်ဆိုင်ပုံဖို့ တခြားလူတွေ နောက်ထပ် ဘယ်လောက် တွေ့ကြုံရဦးမှာလဲ မသိဘူး။”

ကောင်လေး တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဒေးဗစ္စက ပရိသတ်ကြီးဘက် လှည့်ပြီး အသံမြင့်၍ ပြောပြန်သည်။

“ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ထိ သည်းခံနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မဖြစ်အောင် ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းနိုင်မယ် ထင်လား၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မသိကျိုးကျွံ ပြုနေနိုင်ကြမှာလဲ”

ဒေးဗစ္စသည် သူ့အသံ ကျယ်လွန်းသွားသည်ကို သတိရပြီး ရှက်သွားသည်။

အခန်း (၂၁)

ပြတင်းပေါက်၌ သေနတ်သမား၏ ပုံရိပ်ပစ်မှတ် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ သေနတ်သံ သုံးချက်။ နှစ်တောင့်က သေနတ်သမား၏ ပေါင်ခွကြားကို ဝင်သွားသည်။ တစ်တောင့်က အပေါ် သိပ်ရောက်သွားသည်။ သေနတ်သမား လဲကျသွားသည်။

ဒုတိယ ပြတင်းပေါက်မှာ နောက်ပစ်မှတ်တစ်ခု။

ရဲသားတစ်ဦး၏ ပုံ။ ကျည်ဆန်သံလုံးဝမကြားရ။ ထိုအခိုက် အခြားပြတင်းပေါက်၌ လူဆိုးနှစ်ဦးပုံ ပေါ်လာသည်။ ကျည်ဆန်များ ဆက်တိုက် ဝင်သွားသည်။ ကျည်နှစ်တောင့်က ပထမအရုပ်ကိုမှန်ပြီး အခြားကျည်များက ဘေးချော်သွားသည်။ ဒုတိယလူဆိုး လဲမသွားသေး။

သေနတ်ပစ်နေသူက စုံထောက် ဒီဂျော်ဂျီယို။ သူ့အလှည့်ပြီးတော့ တန်းကာထားရာနောက်မှ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ရဲအဖွဲ့သုံးသည့် ခြောက်လုံးပြုး ဆလင်ဒါကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့ဘေးတွင် အမှတ်ပေးသူက ရော်ဂျီယို၏ အမှတ်များကို အမှတ်ပြု ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ် ချိတ်လိုက်သည်။

‘ရဲလေ့ကျင့်ရေးသင်တန်း(တိုက်ခိုက်ရေး)’ဟု ခေါင်းစဉ် တပ်ထားသည်။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့။

ပြင်ပသေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ကွင်း၌ ရဲများပြည့်ကျင် နေသည်။

အချို့က ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည်။ အများစုကတော့ အရပ်ဝတ်နှင့်ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်စဉ်ပြိုင်ပွဲခွဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခုလို စည်ကားနေသည်။ ရဲသားများနှင့် မိသားစုများ ဟိုဒီလျှောက် သွားနေကြသည်။ သူများပစ်တာ ကြည့်နေကြသည်။ ယမကာ သောက်နေကြသည်။ စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။ သေနတ်အကြောင်း၊ ကျည်ဆန်အကြောင်း၊ ဤပြိုင်ပွဲများ၌ ရာဇဝင်တွင်လောက်အောင် ကျော်ကြားသော ‘ညစ်စုတ်သော ဟယ်ရီ’အကြောင်း၊ ဟယ်ရီ ဘယ်ပြိုင်ပွဲဝင်ဝင် တစ်ခါမှ မရှုံးဘူးသေး။

ဒိုင်လူကြီးက ရော်ဂျီယို၏ အမှတ်များကို အတည်ပြုပြီး နောက် မိုက်ခွက်ဆီသွားပြီး ကြောညာလိုက်သည်။

“အခု အလှည့်ကျသူက ကယ်လဟန် ဖြစ်ပါတယ်။ သူပြီးရင် ဒေးဗစ္စ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟယ်ရီကယ်လဟန်သည် နိုင်လွန်ကျာကင်ဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ ပခုံးစလွယ်သိုင်းအိတ် ဝတ်ထားသည်။ သေနတ်ပစ်

ရန် စည်းရေ့လာရပ်သည်။ သေနတ်အိတ်ထဲမှာက ဒသမ ၄၄ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကြီး။ သေနတ်ပစ်စည်းမှာ တံတိုင်းငယ် လေးများနှင့် ဘားတန်းများရှိသည်။ တစ်ဖက်နားမှာ ကားပျက်ကြီးတစ်စင်း။ ဟယ်ရီ အသက်ပြင်းပြင်း ရှုသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား အချက်(၃၀) ပစ်နိုင်ပါတယ်။ ပစ်မှတ်တွေရော ထိချက်တွေပါ မှတ်သားထားမယ်၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုပစ်ပါ။ ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ အသင့်ဖြစ်ပြီလား။”

ဒိုင်လူကြီးက မိုက်ခွက်မှ ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်ရီက ခြေနှစ်ဖက် ကား၍ရပ်လိုက်ပြီး...

“အသင့်ပဲ”

“ကျည်ဆန်ထည့်”

ဟယ်ရီ ကျည်ဆန်ထည့်သည်။

“အိတ်ထဲထည့်”

ဟယ်ရီ ဒသမ ၄၄ ကို အိတ်ထဲထည့်သည်။

“ကဲ... ဘယ်ရော... ညာရော ပစ်မယ့်သူရော အားလုံး အသင့်လား။”

“အသင့်ပဲ”

“ပစ်...”

ပစ်မှတ်များ ဂြိုင်းတူပေါ်လာသည်။ ဟယ်ရီက အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ‘လက်မမြောက်ဘဲ ပစ်ထည့်ရာ လူဆိုးပုံတစ်ခု ကျသွားသည်။ ထို့နောက် လူကောင်းရပ်က

ရှောင်ပြီး သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ ဒုတိယ လူဆိုးကို နှစ်ချက်ပစ်ထည့်သည်။ သေနတ်ကို တိုက်ပွဲဝင် ပုံစံ ပြောင်းကိုင်ပြီး အုတ်တံတိုင်းနောက်သို့ဝင်၍ ပစ်သွား သည်။ ကျည်ဆန်အိမ်အသစ်လဲပြီး တံတိုင်းနောက်မှ သေနတ် ပစ်ရင်းထွက်လာသည်။ ကားဟောင်းကြီးနောက်သို့ ခုန်ဝင် သည်။ ကျည်ဆန်ကုန်အောင် ဆွဲပစ်သွားရာ ပစ်မှတ်အားလုံး ထိမှန်သည်။ ကားပျက်နောက်၌ ဝပ်ပြီး ကျည်ဆန်ထပ်ဖြည့် သည်။ ကားပြတင်းမှာ နေရာယူပြီး ပစ်မှတ်များဆီ ထပ်ပစ် သည်။ ပစ်မှတ်တိုင်း အနည်းဆုံး ပေါင်ခွကြား၌ တစ်တောင့်စီ မှန်သည်။

ဟယ်ရီ ပြီးသွားသောအခါ ပရိသတ်ကြီးက လက်ခုပ် ဩဘာတီးကြသည်။ ဟယ်ရီသည် စည်းမှပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့ဘေးသို့ လူများဝိုင်းအုံလာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပခုံးပုတ်၍ အားပေးချီးမွမ်းကြသည်။ ဘင်ဒေးဗစ္စသာ သူ့ထက် မသာလျှင် ယခုနှစ်ပြိုင်ပွဲတွင် ဟယ်ရီပင်လျှင် ချန်ပီယံဖြစ်ဦး တော့မည်ကား သေချာလှ၏။

“ခင်ဗျားတော့ အားလုံးကို ချလိုက်ပြန်ပြီ ဟယ်ရီ၊ ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါပစ်တာ အလှဆုံးပဲ”

ကျော်ဂျီယိုက လက်ကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဆယ်(လ်)”

“ဪ...ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဟယ်ရီ၊ ချာလီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

ကျော်ဂျီယိုက ဟယ်ရီ၏ တံတောင်ဆစ်ကိုကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်ရီ မျက်နှာတည်သွားသည်။

“ဒီဒေးဗစ္စဆိုတဲ့ ငတိလေး ခင်ဗျားအရင် ဘယ်လို နောက်သွားလည်း ပြောစမ်းပါ ဆယ်(လ်)၊ ခင်ဗျား အဲဒီ ချိန်က လမ်းတစ်ဘက်မှာရှိနေတာပဲ”

ဟယ်ရီက မေးလိုက်သည်။

“ဟယ်ရီ...သူ ဘယ်လိုကဘယ်လို ရောက်လာမှန်း ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ မက်ကျိုင်းဝင်သွားတာ ကျွန်တော်တို့ ဆွဲလိုက်တယ်၊ ဒေးဗစ္စကိုတော့ မမြင်လိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော် တို့လည်း အဲဒီကားဂိုဒေါင်ထဲ ပြေးဝင်သွားတာပဲ ဟယ်ရီ၊ ကန္တ ကျွန်တော် အသက်ကြီးလာလို့ အရင်လောက် မသွက် ဘာဘူး ထင်တာပဲ”

ကျော်ဂျီယို ပြောအပြီးတွင် ဖီ(လ်)ဆိုသည် ပြုံးလျက် နောက်လာသည်။ ဆွိုက ဟယ်ရီကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ဟယ်ရီက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အင်စပက်တာ ကယ်လဟန်၊ ခင်ဗျား နိုင်တော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် ခုနစ်မှတ် သာသွားပြီ၊ ခင်ဗျားကို ခုခိုမယ့်လူက ဒေးဗစ္စတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဒိုင်လူကြီးက ဟယ်ရီအမှတ်များကို အတည်ပြုလိုက် သည်။ ပစ်မှတ်များကို ပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် ဒေးဗစ္စသည် နည်းမျဉ်း၌ နေရာယူနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ နားထောင်

မင်း၏ ဟယ်ရီ၊ ဆွဲနှင့် ရော်ဂျီယိုတို့က သူ့ကိုကြည့်နေကြ သည်။

“ကျည်ဆန်ထည့်”

ဒိုင်လူကြီးက ကြေညာသည်။

ဒေးဗစွက ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျည်ဆန်ဖြည့်သည်။ ဟယ်ရီက ဒေးဗစွ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အာရုံဝင်စားစွာကြည့် နေသည်။

ဒေးဗစွ ပစ္စတိုက ပြောင်းရှည်သည်။ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ သုံးလှေမရှိသော သေနတ်မျိုး...။

“အိတ်ထည့်...”

ဒေးဗစွက သေနတ်ကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ခြေနစ်ချောင်း ကားရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်ရော ညာရော ပစ်သူရော အားလုံး အသင့်ဖြစ် ကြပြီလား။”

“ဖြစ်ပြီ”

“ပစ်”

ဒေးဗစွက အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ် ပြီး ပစ်သည်။ သေနတ်ကို အာရုံစူးစိုက်၍ ပစ်သည်။ သူ့ လက်များက တိကျစေ့စပ်စွာ လှုပ်ရှားသည်။ ပစ်မှတ်တိုင်း အလယ်တည့်တည့် မှန်သည်။ ကျည်ဆန်ထပ်ဖြည့်သည်။ ဒုတိယအသုတ် ပစ်မှတ်အားလုံး လဲအောင် ပစ်နိုင်ပြန်၏။ တတိယအကြိမ်ပစ်သည်။ အားလုံးမှန်သည်။ ပစ်ကွင်း

ပရိသတ်အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ ဒိုင်လူကြီးက ကျောက်သင်ပုန်းကြီး၌ ဒေးဗစွ၏ အမှတ်များကို ချိတ်ပေး သည်။

“ဒီချာတိတ် ခင်ဗျားကို နိုင်ပြီထင်တယ် ဟယ်ရီ”

ရော်ဂျီယိုက ပါးစပ်မလှုပ်ဘဲ ဟယ်ရီအား ပြောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကဆိုးလို့ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခါတလေ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ”

ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)နှင့် အက်(စ်)ထရာချန်တို့က ဆွဲဆီသွားပြီး ဒိုင်လူကြီး မြေဖြူခဲ ကောက်ရေးလိုက်ပုံကို ပြုံး၍ကြည့်နေကြ သည်။ ဒေးဗစွ၏ ရမှတ်များကို ရေးပြလိုက်သည်နှင့် ပရိသတ်ကြီး စိတ်တက်ကြွစွာဖြင့် လက်ခုပ်ဩဘာတီးကြသည်။ အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်ကြသည်။ ဒေးဗစွသည် ဟယ်ရီအား လေးမှတ်အသာဖြင့် နိုင်သွားလေပြီ။

ဟယ်ရီကတော့ ခပ်တည်တည်။ အခြားလူများကတော့ ဟယ်ရီကိုမြင်လျှင် တမျိုးတမည်ထင်ကြမည်။ ဟယ်ရီသည် အခြားအရာများကို တွေးနေခြင်းဖြစ်၏။

ဒေးဗစွက ပြုံးပြီး သူ့မျက်ခုံးကို လက်နှင့်ပွတ်လိုက် သည်။ ဟယ်ရီဆီ ဒိုင်လူကြီး လျှောက်လာသည်။

“ဟယ်ရီ... ဒီပွဲမှာ ခင်ဗျား ရှုံးပေမယ့် ပွဲအားလုံး ချန်ပီယံဖြစ်ဖို့ အခွင့်ရှိသေးတယ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ပုံစံနဲ့ပဲ ပစ်မလား၊ ဘယ်လိုပစ်ချင်လဲ”

“တိုက်ပွဲဝင် ပုံစံ”

ဟယ်ရီ၏မျက်နှာထားက မပြောင်းသေး။

ဒိုင်လူကြီးက မိုက်ခွက်ဆီပြန်သွားပြီး ကြေညာသည်။

“ဧည့်ပရိသတ်များခင်ဗျာ... ပွဲအားလုံးရဲ့ ချန်ပီယံ အဖြစ် သရေကျနေလို့ ဟယ်ရီနဲ့ ဒေးဗစ္စတို့ ပြိုင်ပစ်ကြရပါလိမ့်မယ်”

ပရိသတ်ကြီး ရွစိရွစိဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ်ရီကယ်လဟန်က တိုက်ပွဲဝင်ပုံစံနဲ့ပစ်ဖို့ ရွေးချယ် ထားပါတယ်”

ဒိုင်လူကြီးက ဒေးဗစ္စဘက် လှည့်မေးပြန်သည်။

“ပစ်မှတ်သုံးခု၊ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်”

“ရပါတယ်”

“သူ့သဘောအတိုင်းလုပ်ပါ”

ဟယ်ရီက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဟယ်ရီ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ မာဆတ်ဆတ်။

“ကဲ... ဘယ်သူက စ၊ မှာလဲ”

ဒိုင်လူကြီးက မေးသည်။

“ကျွန်တော်”

ဒေးဗစ္စက သွားဖြို၍ ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးနောက်ဆုတ်ပေးကြသည်။ စည်းပေါ်၌ ဒေးဗစ္စနှင့် ဟယ်ရီသာ ကျန်ရစ်သည်။ ဒေးဗစ္စက ဂျင်း(န်)ဘောင်းဘီပေါ် လက်ချွေးသုတ်သည်။ လက်များကို အကြောလျှော့သည်။

“ကဲ... ချိန်မှတ်နာရီကို ခင်ဗျားအသံနဲ့ စလွတ်မယ်”

ဒိုင်လူကြီးက ပြောလိုက်သည်။

ဒေးဗစ္စနောက်ဘက်ရှိ တိုင်တွင် မိုက်ခွက်လေး တန်းလဲနန်း

ချိတ်ပေးထားသည်။

“အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“အသင့်”

“ကျည်ထည့် ... ခြောက်တောင့် ဆက်တိုက်ပစ်ဖို့ မမေ့နဲ့”

ဒေးဗစ္စ ကျည်ဆန်ထည့်သည်။

“သေနတ်အိတ်ထဲထည့်”

ဒေးဗစ္စက သေနတ်ကို အိတ်ထဲထည့်သည်။

“ဘယ် ညာ စည်းအားလုံး အသင့်”

“စ၊ တော့...”

ဒေးဗစ္စက အော်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ္စသည် သေနတ်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲထုတ်ပြီး ပထမဆုံး ပစ်မှတ်လူဆိုးပုံရိပ်ကို ပစ်ထည့်သည်။ နောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်ပြီး ပထမဆုံး ပစ်မှတ်ဖြစ်သော လူကောင်းကိုရှောင်သည်။ တတိယပစ်မှတ်ဖြစ်သော လူဆိုးပုံကို ကျန်သော ကျည်လေးတောင့်နှင့် ပစ်ထည့်သည်။

သေနတ်ကို ခေါင်းပေါ် မြှောက်၍ ပြုလိုက်သည်။ ကျည်ဆန်ကုန်ပြီ။ ဆွဲ၊ ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)၊ အက်(စ်)ထရာချန်ဟိုက်လေချွန်၍ အားပေးကြသည်။ ပရိသတ်ကြီးကလည်း အားရ

ဝမ်းသာ အော်ဟစ်လက်ခုပ်တီးကြသည်။ လက်ခုပ်သံစဲသွား
သော်လည်း စကားဆက်ပြောနေကြသည်။ ဝေဖန်ရေး၊ လေကန်
ရေး၊ ဟယ်ရီကယ်လဟန် တစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ်
ပိုင်ဘက်တစ်ယောက် တွေ့ပြီ။

“၂ ဒသမ ၄ စက္ကန့်အတွင်း ပစ်မှတ်အားလုံး ထိတယ်”
ဒိုင်လူကြီးက ကြေညာသည်။

ဟယ်ရီက ဒေးဗစ္စကိုနိုက်ကြည့်ရင်း ချဉ်းကပ်လာသည်။
ဒေးဗစ္စက ပြုံးပြသည်။

“ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ဆရာ”
ဟယ်ရီက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

ဟယ်ရီ သေနတ်ပစ်စည်းသို့ရောက်မြီ။ ထုံးစံအတိုင်း
ဒိုင်လူကြီးအမိန့်အရ အသင့်ပြင်သည်။ ဒေးဗစ္စက ဟယ်ရီကို
မျက်တောင်မခုတ်ဘဲ ကြည့်နေသည်။

“အားလုံးအသင့်”
“စ,တော့”

ဟယ်ရီက မတိုးမကျယ် ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်ရီ သေနတ်ဆွဲအထုတ် ပစ်မှတ်သုံးခု တစ်ပြိုင်
တည်း ပေါ်လာသည်။ ၃သမ ၄၄ သေနတ် ခြောက်ကြိမ်
ဆက်တိုက် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ပစ်မှတ်တစ်ခု ကျည်
နှစ်ဘောင်စီ ဝင်သွားသည်။ ဟယ်ရီပစ်တာ မြန်လွန်းသဖြင့်
ကျည်ခြောက်တောင့်မှာ တစ်ချက်တည်းဟုထင်ရသည်။
သို့သော် အောက်ဆုံးအတောင့် ဘေးချော်သွားသည်။ ဟယ်ရီက

သေနတ်ကို အပေါ်ထောင်ပြုသည်။ ပရိသတ်ကြီး တုပ်တယ်မျှ
မလှုပ်။

“ရော်ဂျီယို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။”
“နောက်ဆုံးတစ်ချက် လူကောင်းကို သူ မှားပစ်တယ်”
ပရိသတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်
သည်။

“၁ ဒသမ ၈ စက္ကန့်၊ ဒါပေမယ့် ဟယ်ရီ၊ ခင်ဗျား
လူကောင်းကို တစ်ချက် မှားပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါ
ဘယ်၊ ဒါကြောင့် ချန်ပီယံအသစ်က ဘင်ဒေးဗစ္စ ဖြစ်ပါတယ်”
ပရိသတ်ကြီးသည် ‘ဟေး’ခနဲ အော်ပြီး ဒေးဗစ္စကို
ခိုင်းလာကြသည်။ ဒေးဗစ္စက သူ့ပရိသတ်ကြားမှ တိုးထွက်ကာ
ဟယ်ရီဆီသွားပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဟယ်ရီက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။
“ခင်ဗျား ကံဆိုးလို့ပါ၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော် ချန်ပီယံ
မဖြစ်ထိုက်ပါဘူး”

ဒေးဗစ္စက ပြောလိုက်သည်။

“အို... မင်းနိုင်သွားပြီပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲ... ဒါပေမယ့်...”

“အို... ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ နိုင်ဖို့ အဓိကပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ငါ့ကို မင်းသေနတ် ခဏပေးနိုင်မလား၊ စမ်းကြည့်
ချင်လို့...”

ဟယ်ရီက ဒေးဗစ္စသေနတ်ကို လက်ညှိုးထိုး မေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်... ယူလေ”

ဟယ်ရီက သေနတ်ကိုယူပြီး လက်ထဲ၌ ချိန်ဆကြည့်သည်။

“ထင်တာထက် ပိုလေးသားပဲ”

“အဲဒါမှ ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်”

“ငါ ဒါမျိုး မမြင်ဖူးသေးဘူးကွ”

“စမ်းကြည့်ပေါ့”

“ရပါ့မလားကွ”

“ရပါတယ်... လုပ်ပါဆရာ”

“ကဲ... ချက်(စ်)တာရေ... နောက်တစ်ခေါက်လောက်”

ဟယ်ရီက ဒိုင်လူကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဟယ်ရီက ပြုံးစိစိနှင့် စည်းပေါ်သွားရပ်ပြီး ကျည်ဆန်ထည့်သည်။ ယခု တစ်ခေါက် ဟယ်ရီ သက်သောင့်ထက်သာ ပိုရှိသည်။

“ကဲ... ပစ်မယ့်သူ အသင့်”

ဒိုင်လူကြီးက အော်လိုက်သည်။

ဟယ်ရီက သေနတ်ဆွဲပြီး ပစ်သည်။

ပထမကျည်ဆန်က ပစ်မှတ်၏ သစ်သားဘောင်ကို ခုန်သည်။ ကျန်ငါးတောင့်စလုံး လူဆိုးပုံကို မှန်သွားသည်။ ကျည်အားလုံး ကုန်သောအခါ ဟယ်ရီသည် သူ့ပါးစပ်ကို

လက်ဖမိုးနှင့်ပွတ်ပြီး သေနတ်ကို ဒေးဗစ္စအား ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ ပထမဆုံးတစ်တောင့် လွဲသွားတယ်”

“နောက်... ကျင့်သား ရမှာပါ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

ဟယ်ရီက မကြားချင်ယောင်ဆောင် မေးသည်။

“ဪ... ကိုင်ပါများရင် ကျင့်သွားရသွားမှာလို့”

“အေး... မင်း ကျင့်သားရနေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

ဒေးဗစ္စက သေနတ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ သူက တစ်စုံတစ်ခုပြောမည်ကြံပြီးမှ မပြောဘဲ တံတွေးမျိုချလိုက်သည်။

ထိုနေ့ည...

လဟာပြင်ပစ်ကွင်းမှာ လူမရှိချိန် ဟယ်ရီ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ပြန်လာသည်။

ပစ်မှတ်ရုပ်ပုံများထဲမှ သူလိုချင်ရာတစ်ခုကို လိုက်ရှာသည်။ တွေ့ပြီ။ သစ်သားရုပ်ဘောင်ကို ဓားမြှောင်နှင့်ကော်၍ ကျည်ဆန်ကို ထုတ်ယူသည်။ ထိုနေ့က ဒေးဗစ္စသေနတ်မှ ထွက်သွားသော ပထမဆုံး ကျည်ဆန်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၂)

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သော်လည်း ဟယ်ရီသည် လဟာပြင် ပင်ကွင်းမှသည် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် စစ်ဆေးရေး ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ တန်းသွားသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဟယ်ရီအား ယနေ့ညအတွက် 'စောင့်ကြည့်'တာဝန်သစ်တစ်ခု ပေးထား သော်လည်း ဟယ်ရီ သိပ်အရေးမစိုက်နိုင်။ သူ့တွဲဖက် စမစ် အား လက်နက်ဓာတ်ခွဲခန်း၌ သူစစ်ဆေးစရာတစ်ခု ရှိသေး သဖြင့် ရဲဋ္ဌာနကော်ဖီဆိုင်မှ စောင့်နေနှင့်ရန် ကြိုတင် မှာထား လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဟယ်ရီ... ဒီအကြောင်း ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သီရင် ခင်ဗျား အလုပ်ပြုတ်လိမ့်မယ်နော်”

စမစ်က သတိပေးခဲ့သည်။

“မပူပါနဲ့”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော့်ကို ခြေပြုဗျား...”

“နေဦး... နောက်မှ ပြောမယ်”

လက်နက် ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ တံခါးစေ့ထားသည်။ လူ တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ဟယ်ရီက မီးဖွင့်ပြီး မိုက်ကရိုစကုပ်တွင် ထိုင်သည်။ သူကော်ထုတ်ယူလာသော ကျည်ဆန်ကို မိုက်ကရို စကုပ်ဖြင့်ကြည့်သည်။ အတော်ကြာကြာ လေ့လာနေသည်။

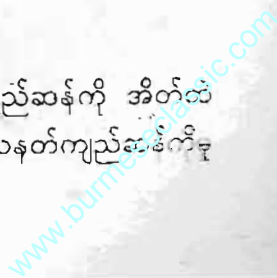
ထို့နောက်... ချာလီမက်ကွိုင်း၏ အလောင်းမှ ထုတ်ယူ ခဲ့သော ကျည်ဆန်များထားရာ ဗီရိုသို့ သွားဖွင့်ကြည့်သည်။ ၎င်းကျည်ဆန်များ သိမ်းထားသည့် လင်ဗန်းကို ရှာတွေ့သော အခါ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကို ယူလာပြီး မိုက်ကရိုစကုပ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်ကို တိုက်ကြည့်သည်။ ဒေးဗရစ်၏ စမစ်အင်ဂက်ဆန် သေနတ်မှထွက်သော ကျည်ဆန် နှင့် ချာလီ၏ အလောင်းမှ ရသော ကျည်ဆန်တို့ အတူတူပင် ဖြစ်ကြသည်။ ဟယ်ရီသည် ရှေ့မှ နံရံကြီးကို ငေးကြည့် လိုက်မိ၏။

ဤသို့ အတော်ကြာကြာကြီး ကြည့်နေစဉ် အာလီစမစ် ဖြန့်ခွဲခန်း ဝင်လာသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားပြောတော့ ငါးမိနစ်ဆို နာရီဝက် တောင် ရှိသွားပြီ”

“ဟုတ်လား...”

ဟယ်ရီက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျည်ဆန်ကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ချာလီကို မှန်သော သေနတ်ကျည်ဆန်ကို လင်ဗန်းထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး ဟယ်ရီရာ”

“ကဲ... ပြီးပါပြီ၊ ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ...”

“ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်”

“ကဲ... ဒါဆို အိမ်ပြန်အိပ်ဖို့”

“ဘာ... ခင်ဗျား ရူးနေလား ဟယ်ရီ၊ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်လေ”

“အို... အဲဒါ အချိန်ဖြုန်းစရာပဲဟာ၊ ခေါက်စမ်းပါ”

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ဘာရစ်(ဂ်၊ စ်)က လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို ကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သူက ဦးနှောက် ရှိတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဟယ်ရီ ခင်ဗျား ဘာတွေထားလဲ”

“တစ်ခုခု...”

“သဲလွန်စ၊ ရပြီလား...”

“ခင်ဗျား မသိတာ အကောင်းဆုံးပဲ စမစ်၊ သိရင် ဒုက္ခ များနေဦးမယ်၊ အိမ်ပြန်တော့၊ နံနက်ရှစ်နာရီ ဒီမှာ ပြန်တွေ့ ကြမယ်”

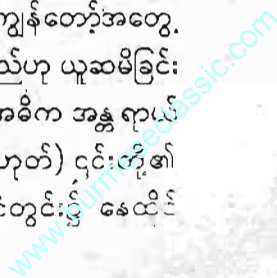
ခေတ်ကို ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထားရစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဟယ်ရီ သည် ဓာတ်လျှောက် ဖြင့် ပဉ္စမထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်း

ရေးရာဌာနမှ ဖိုင်တွဲလေးခုကိုဖတ်ရင်း တစ်ညလုံး အချိန်ကုန် သွားသည်။

ပထမဖိုင်တွဲက သောမက်(စ်)အက်(စ်)ထရာချန်၏ ဖိုင်တွဲ။ အသက် (၂၃)နှစ်၊ သူ၏ ဆံပင်နီကြောင့် “ဖိုးနီ” ဟု အများက ခေါ်ကြသည်။ ဟူးစတန်မြို့မှာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ အထက်တန်းမှာ စာအသင့်အတင့် တော်သည်။ ဘတ်စ်ကတ် တော်အသင်းမှာ ပါသည်။ အိုဟိုင်းယိုပြည်နယ် တက္ကသိုလ် မှာ နှစ်နှစ်တက်ခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ် စစ်ဖြစ်ချိန်၌ အထူးတပ်ဖွဲ့ သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ စစ်တပ်မှ ထွက်ပြီးနောက် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ ရောက်လာသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ထဲမဝင်မီ နွေရာသီ ကာလအတွင်း ကုန်စုံဆိုင်စစ်ဆေးရေးအလုပ် ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ လျှောက်လွှာတင်ရာ၌ ရဲသားဖြစ်ချင်သောအကြောင်း ရင်းကို အက်(စ်)ထရာချန်ကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသော ဗာရွက်တစ်ရွက် ပူးတွဲတင်သွင်းခဲ့သည်။ ဟယ်ရီက ၎င်းစာကို လေးခေါက် ဖတ်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်လိုခြင်းမှာ ဗီယက်နမ်သမ္မတနိုင်ငံ၌ တိုက်ခိုက်စဉ် အထူးရိန်းဂျားတပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ရရှိခဲ့သော ကျွန်တော်အတွေး အကြံများကို ဆက်လက်အသုံးချရာရောက်မည်ဟု ယူဆမိခြင်း ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို အဓိက အန္တရာယ် ပေးနေသူမှာ ရုရှ(သို့မဟုတ်) တရုတ်(သို့မဟုတ်) ၎င်းတို့၏ မဟာမိတ်များမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်း၌ နေထိုင်

သော ဒုစရိုက်သမား ရာဇဝတ်ကောင်များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ နိုင်ငံရေး တစ်ယူသန်ဝါဒီများချည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ ဒီမိုကရေစီဝါဒနှင့် လွတ်လပ်ခွင့်ကို နစ်နာဆုံးရှုံးအောင် ပြုလုပ်သော ရာဇဝတ်ကောင်များလည်း ပါဝင်ကြပါသည်။ မကြာခင်က တရားရုံးချုပ်မှ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ဥပဒေအချို့ကို လျှော့ပေါ့ပင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ယခုအခါ ရာဇဝတ်ကောင်များမှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွင်း၌ ဖမ်းဆီး၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းမခံရဘဲ လွတ်လပ်စွာ လမ်းသလားခွင့် ရရှိနေကြပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှာ မနှစ်လိုဖွယ်ရာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးအနေနှင့် ဤကိစ္စကို အချိန်ပြည့် အလေးထား ဆောင်ရွက်ရန် သန့်ဋ္ဌာန်ချထားပါသည်။”

ဟယ်ရီကိုယ်တိုင်သာ ဤစကားများကို ပြောမိလျှင် ဘာမျှဖြစ်မည်မဟုတ်။ သို့သော်... အက်(စ်)ထရာချန်၏ ရေးသားချက် ဟန်ပန်သည် ဘဝင်ကျစရာ မကောင်း။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အက်(စ်)ထရာချန်၏ ရဲအမှုထမ်း မှတ်တမ်းကို လေ့လာကြည့်သောအခါ အလုပ်ကို တာဝန်ကျေစွာ ဆောင်ရွက်တတ်ကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။ အက်(စ်) ထရာချန်၏ အထက်လူကြီးများ အပါအဝင် လူတိုင်းလိုလို သူ၏ အလုပ်ရုံသေပုံကို သဘောကျကြကြောင်း သိလာရသည်။

အက်(စ်)ထရာချန် အကြောင်း လေ့လာပြီးနောက် ဂျွန်ဂရိန်း(စ်)၏ ဖိုင်ကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ဂရိုင်း(မ်) (စ်) အသက်(၂၇)နှစ် သူသည်လည်း သူ့သူငယ်ချင်း အက်(စ်)

ထရာချန်ကဲ့သို့ပင် အထူးတပ်ဖွဲ့ တပ်သားဟောင်းတစ်ဦး။ ပင်ဆာ(လ်)ဗေးနီးယားပြည်နယ် စက္ကရင်တန်မြို့ဇာတိ။ ကျောလိပ်ကျောင်းတက်ခဲ့သည်။ အားကစားထူးချွန်သည်။ ဘောလုံးအသင်း၌ ကွာဘာဘက် နောက်ဆုံးပွဲကြီးတွင် ကစားရင်း ဒူးခေါင်းဒဏ်ရာသေဖြင့် ကြေးစားဘောလုံးသမားဘဝနှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းမှ ဘွဲ့ရချိန်တွင် ဥပဒေပညာ ဆက်သင်ရန် စဉ်းစားနေပြီးမှ ခပ်တပ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ စစ်တပ်မှတ်တမ်းအရ ဂရိုင်း(မ်) (စ်)သည် ကျိုးနွံသော၊ သတ္တိရှိသော စစ်သားတစ်ယောက်မှန်းသိရသည်။ အထူးတပ်ဖွဲ့သို့ လျှောက်လွှာတင်သောအခါ သူ့ကို လက်ခံခဲ့သည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့၌ပင် အက်(စ်)ထရာချန်နှင့် အခြား သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကိုပါ သိကျွမ်းခဲ့သည်။

ဂရိုင်း(မ်) (စ်)၊ အက်(စ်)ထရာချန်နှင့် ဆွီတို့သည် ကာကွယ်ရေးဌာန၏ လခစားဘဝ၌ ဆေးခြောက်ရုံသော အခြားရဲဘော်များအား သတင်းပေးတိုင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ဂရိုင်း(မ်) (စ်)သည် စစ်ဘက်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်မှုများ ရှိသော်လည်း သူ၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းများတွင် တိကျစွာ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။

ဂရိုင်း(မ်) (စ်)အား လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့သူ အရာရှိက ဂရိုင်း(မ်) (စ်)သည် တပ်ထဲမှသစ္စာဖောက်များနှင့် အဖျက်သမားကြား ဝင်ရောက် ထောက်လှမ်းခဲ့ဖူးကြောင်း မှတ်သားဖော်ပြထားခဲ့သည်။ လွှဲပြင် ၎င်းအရာရှိက ဆက်

www.burmeseclassic.com

လက်၍ ဂရိုင်း(မ်စ်)သည် ဟော့ရမ်းဆိုးသွမ်းသူများကို ထိ
ရောက်စွာ ကိုင်တွယ် ထိန်းသိမ်းတတ်ကြောင်း၊ လူမှုအဖွဲ့
အစည်းကြီးကို အားကြီးမာန်တက် ကူညီလိုစိတ် ရှိကြောင်း၊
ယခုအခါ ပြစ်မှုနှုန်း တိုးပွားလာသည့်အလျောက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
တစ်ဦးအနေနှင့် အလွန်မှ အရေးပါလှကြောင်းတို့ကို ဖွင့်ဟခဲ့
သည်ဟု တင်ပြထားသည်။

ဂရိုင်း(မ်စ်)သည် ရဲသင်တန်းကျောင်းမှ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်
ရရှိ၍ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သော
ဆယ်လတာအတွင်း တာဝန်အရရော၊ ဆက်ဆံရေးအရပါ
သူ၏ အထက်လူကြီးများထံမှ ချီးမွမ်းခံရသည်ချည်း ဖြစ်ခဲ့
သည်။

သို့သော် ဂရိုင်း(မ်စ်)၏ မှတ်တမ်းထဲတွင် ဟယ်ရီအား
မျက်လုံးဖြူးစေသော အကြောင်းအရာလေးတစ်ခု တွေ့ရသေး
သည်။

မကြာသေးမီက တံဘူရွန်မြို့မှ လူဆိုးဂိုဏ်းဝင်များ
အသတ်ခံရမှုကို ဦးဦးဖျားဖျား သတင်းပို့သူမှာ ဂရိုင်း(မ်စ်)
ဖြစ်သည်။

ဟယ်ရီသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး ဂရိုင်း(မ်စ်)
ဖိုင်တွဲကို ပိတ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်က ဖိ(လ်)ဆွီ။

အသက်(၂၅)နှစ်။ လူဝီဆီယားနားပြည်နယ်၊ ဘေတန်
ခရိုင်(ဂ်)မြို့ဇာတိ။ ကော်လိပ်ကျောင်း လေ့ကျင့်ရေးတပ်မှ
တစ်ဆင့် အထူးတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ လူဝီဆီယားနား

ပြည်နယ်မှ အနုပညာဘွဲ့ ရသည်။ ပညာအရည်အချင်း ထူးချွန်မှု
အသင့်အတင့်ရှိသည်။

သူ့ဖခင်က အုတ်(ခဲ)ဒေး(လ်)မြို့တော်ဝန် တာဝန်
ထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထပ်မံအရွေးမခံရဘဲ ကမ်းလွန်
ရေနံတူးလုပ်ငန်း၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့မိခင်က ရပ်ရေး
ရွာရေး၊ သာရေးနာရေးများ၌ တက်ကြွစွာ ဝင်လုပ် တတ်သည်။
ဆိုသည် ကက်သလစ်ဘာသာ ကိုင်ရှိုင်းသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူဝီဆီယားနားပြည်နယ် တက္ကသိုလ်၌
ပညာသင်စဉ် ဆွီဒင်နိုင်ငံသူ ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးနှင့်
ပထမဆုံးအကြိမ် လိင်ဆက်ဆံမှုကြောင့် သူ့ဘာသာ စိတ်
မသန်ဖြစ်ကာ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်နှင့် ကုသမှုခံယူခဲ့ရသည်။
ခပ်တပ်ထဲတွင် ထူးခြားမှုသိပ်မရှိ။

ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ တွေ့ရသည်။

ဘာပေရီးယားနိုင်ငံ အမေရိကန်စစ်တပ်စခန်းအနီးရှိ
အရက်ဆိုင်ထဲ၌ သတ်ပုတ်မှုဖြစ်သောကြောင့် အခြားစစ်သား
နှစ်ဒါဇင်နှင့်အတူ ဆွီပါ အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ခြောက်လ
ပြစ်ဒဏ်ဆိုင်ခံခဲ့ရသည်။ ဆွီသည် သိမ်မွေ့သဘောကောင်း
သောသူ ဖြစ်သော်လည်း ဒေါသထိန်းနိုင်သည့်အခါ စိတ်လိုက်
မာန်ပါကြမ်းတမ်းစွာ လုပ်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း ၎င်းမှတ်တမ်း
ထဲ၌ ဖြစ်ရပ်သာကေလေးများဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။

သို့တစေ ဆွီသည် အက်(စ်)ထရာချန်ကဲ့သို့ပင် ထူးချွန်
သော စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သတ္တိရှိမှု တိုက်ရိုက်

ခိုက်ရည် ကောင်းမှုတို့အတွက် ဆုတံဆိပ်များစွာရခဲ့သည်။
ရန်သူစစ်သုံးပန်းများကို စကားမပြော၊ ပြောအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း
ရှိသူအဖြစ် သူ၏တပ်စဉ် ထင်ရှားသည်။

ဆွဲ၏ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လျှောက်လွှာနှင့် ပူးတွဲလျက် လူဝီဆီ
ယားနားပြည်နယ် ဥပဒေပြုအမတ်တစ်ဦး၏ ထောက်ခံစာ
တစ်စောင် ပါရှိသည်။ စစ်တပ်ထဲ၌ ထူးချွန်သူဆွဲအနေနှင့်
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး အဖြစ်နှင့်လည်း ထူးချွန်စွာ တာဝန်ထမ်းနိုင်
လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြထားသည်။

အင်ဒိုချိုင်းနား (ဗီယက်နမ်)စစ်ပွဲကို ထောက်ခံသော
စစ်ပြန်အဖွဲ့ဝင်များ၏ လှုပ်ရှားမှုများ၌ ဆွဲပါဝင်ခဲ့ပုံ သတင်းစာ
ဖြတ်ပိုင်းများကို တွေ့ရသောအခါ ဟယ်ရီ အတော် စိတ်ဝင်
စားသွားသည်။

“စစ်ဆန့်ကျင်တဲ့ တစ်ယူသန်ဝါဒတွေနဲ့အတူ ကျွန်တော်
တို့ရဲ့ တရားဥပဒေစနစ်ကြောင့် လူသတ်ပြီး အချောင်လွတ်
နေတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေကိုလည်း ကျွန်တော် လုံးဝ စက်
ဆုပ်မိပါတယ်” ဟူ၍ ဆွဲက ပြောခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး တစ်ယောက်က ဘင်ဒေးဗစ္စ။

ဖိုင်တွဲက သူတို့ လေးယောက်အုပ်စုမှာ အပါးဆုံး၊
ဒေးဗစ္စသည် မိရှိဂန်ပြည်နယ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ မိဘခဲ

ကလေးတစ်ဦး။ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်၌ စစ်တပ်ထဲဝင်သည်။
နောက်ရှစ်နှစ်အကြာ (သူ့အသက်-၂၆)နှစ်၌ ဗီယက်နမ်တွင်
နှစ်ကြိမ်စစ်သွားတိုက်အပြီး တပ်မှထွက်ခွင့်ရသည်။

တတိယအကြိမ် တပ်ထဲပြန်ဝင်ရန်စိတ်ကူးနေစဉ်
ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲကြီး အဆုံးသတ်ခါနီးဖြစ်၍ အိမ်ပြန်လာသည်။
မြို့တကာအနဲ့ လျှောက်သွား၍ အလုပ်ရှာပြီး နောက်ဆုံး
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့အရောက်တွင် တပ်ထဲမှ အခင်ဆုံး သူငယ်
ချင်းများ ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်မည်သိရသဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဒေးဗစ္စသည်လည်း ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။ ရဲသင်တန်း
ကျောင်းမှ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က
ဒေးဗစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ “နှစ်များစွာအတွင်း အထူးချွန်ဆုံး
ရဲသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အနာဂတ်အလားအလာကောင်းသည်”
ဟူ၍ မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဟယ်ရီသည် ဖိုင်တွဲကိုပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်
သွားသည်။

၁၂၇၆ သန် ဖိုးဝတ်

ရေး ဝရမ်းတွေ ရထားပြီကွ၊ မနက်ဖြန် နံနက် တစ်နေ့လုံး မွေမယ်၊ အင်ပီရီယယ်ကို မင်းလက်ထဲအပ်လိုက်မယ်၊ ကြိုက် သလိုလုပ်၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားကွာ...ငါ ဒါပဲ မှာချင်တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

“ဒီဟာ သိပ်မလွယ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လက်နက်ဓာတ်ခွဲ ခန်းကို လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦး”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ဟေ...ဘာလဲ သဲလွန်စေ၊ ရပြီလား”

“ဆိုပါတော့”

“မင်း မနက်ဖြန်ဆို ပိုပြီးသေချာမှာကွ”

“ကဲပါ...လာစမ်းပါဗျာ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“သွားစို့”

ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်း ငေါ(လ်)တာစမက်သား(စ်)သည် ဘူးပွဲထိုင်ရင်း ကော်ဖီဓာတ်ဘူးမှ ပလတ်စတစ် အဖုံးကို ခွင့်နေသည်။ ဟယ်ရီနှင့်ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)တို့ ဝင်လာသည်ကို သွားရသည်။

အခန်း (၂၃)

နောက်နေ့ နံနက် ...

ဟယ်ရီသည် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၏ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားသော အခါ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် ထုံးစံအတိုင်း တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဟယ်ရီကိုမြင်သည်နှင့် ဖုန်းတစ်လုံးကို ချပြီး အခြားဖုန်းထဲသို့ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဂျင်(မ်)၊ ဒီမသာတွေကိုတော့ ဒီစာစ်ခဲ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမှဖြစ်တော့မယ်”

ဒုတိယဖုန်းကိုပါ ချပြီးနောက် ဟယ်ရီအား ထိုင်ခိုင်း သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် ဟယ်ရီနှင့် စမစ်တို့ မနေ့ညက စောင့်ကြည့်တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်ကြကြောင်း သိရှိထားသူ မရ။

“ခုနဲ့ပဲ မင်းအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်သေးတယ် ဟယ်ရီ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေလို့”

“သတင်းကောင်း ကြားရပြီ၊ စွဲချက်အမျိုးစုံနဲ့ ရှာဖွေ

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဆရာ၊ မင်္ဂလာပါ ဟယ်ရီ”
စမက်သား(စ်)သည် ပါးစပ်ထဲ၌ မုန့်လက်ကောက်
ကြော်လိုမုန့်မျိုး ဝါးနေ၏။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဝေါ(လ်)တာ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဝေါ(လ်)တာ၊ ချာလီမက်ကျိုင်း အလောင်းက
ခွဲထုတ်ခဲ့တဲ့ ကျည်ဆံတွေကို ယူပေးစမ်းပါဗျာ”

ဟယ်ရီက တောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ရပါတယ်”

ဝေါ(လ်)တာက မိရီဆီသွားပြီး “ဒသမ ၃၅၇ မဂ္ဂနမ်
ကျည်ဆန်များ၊ ချာလီမက်ကျိုင်း”ဟု စာကပ်ထားသော
လင်ပန်းကို ဆွဲထုတ်လာသည်။ ဟယ်ရီကို ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကာမိုင်းရီကာနဲ့ ဟိုပြည့်တန်ဆာခေါင်း
အလောင်းတွေကရတဲ့ ကျည်ဆန်တွေ ပေးပါဦး”

ဟယ်ရီက ထပ်တောင်းသည်။

“အဲဒါတွေ ဒီမှာမရှိဘူးကွ၊ အက်(ဖ်)ဘီအိုင် လက်ထဲ
မှာ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်လား... သူတို့ ဘယ်တုန်းက ယူသွားသလဲ”

“တစ်ရက်နှစ်ရက် ရှိသွားပြီ”

“ကဲ... ဝေါ(လ်)တာ၊ ဒါဖြင့် တီဘူရွန်က အလောင်း
ဆွဲကရတဲ့ ကျည်ဆန်တွေ ထုတ်ပေးဗျာ”

“အဲဒါတွေလည်း အက်(ဖ်)ဘီအိုင်လက်ထဲ ပါသွားပြီ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ပြောပြန်၏။

“ကောင်းကွာ”

ဟယ်ရီသည် ခဏစဉ်းစားပြီး မိုက်ကရိုစကုပ်ထွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဝေါ(လ်)တာအား အပြင်ခဏထွက်ခိုင်း
လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က မေးသည်။

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဝေါ(လ်)တာကပြောပြီး ကော်ဖီခွက်ယူကာ ထွက်သွား
သည်။

ဟယ်ရီက လင်ပန်းထဲမှ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ယူပြီး
မိုက်ကရိုစကုပ်အောက် ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကုတ်
(အင်္ကျီ)အိတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်ကိုနှိုက်ပြီး ပထမကျည်ဆန်နှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မနေ့ညဘက်က
လုပ်သည့်အတိုင်း ကျည်ဆန်နှစ်ခု၏ အရေးအကြောင်း အမှတ်
အသားများ၊ အစင်းများအားလုံးကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် တိုက်
ကြည့်သည်။ အားလုံးတူသည်။ ဟယ်ရီဘေး၌ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)
စိတ်မရှည်စွာ ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ... ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟယ်ရီက ထိုင်ရာမှ ဖယ်ပေးပြီး ပြောလိုက်သည်။
ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က မိုက်ကရိုစကုပ်ဖြင့် ငဲ့ကြည့်သည်။ အတန်

ကြာကြာကြည့်သည်။ ထို့နောက် မိုက်ကရီစကုပ်မှ မျက်လုံး
ခွာလိုက်သည်။

“အင်း...တော်တော် တူတာပဲကွ”

“တထေရာတည်းပဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူး၊ တချို့လှိုင်းတွေက သိပ်မဆင်ဘူး”

“အင်း...”

“ဟယ်ရီ... ဒီကျည်ဆန်နစ်တောင့်ဟာ ဆင်တူသေနတ်
ပြောင်းတွေထဲက ထွက်လာတယ်ဆိုတာပဲ သေချာတယ်၊
ဒီထက် ဘာမှ ပိုပြောလို့မရသေးဘူး”

ဟယ်ရီက မိုက်ကရီစကုပ်အောက်မှ ကျည်ဆန်များကို
ပြန်ယူသည်။ တစ်ခုကို လင်ပန်းထဲ ထည့်ပြီး တစ်ခုကို သူ
အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဟယ်ရီကို ငေးကြည့်
နေသည်။

“အဲဒါ သက်သေသာခက ဖြစ်နိုင်မလား ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

ဟယ်ရီက မေးသည်။

“ခုတိုင်းဆို မရဘူးကွ”

“ဟင်း...”

“တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးမယ်၊ ဒီကျည်ဆန်နစ်ခု ရာနှုန်း
ပြည့် ဆင်တူကြောင်း အစီရင်ခံစာ တင်သွင်းနိုင်တယ်၊
ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ ကံ... ကျည်ဆန်ပြစမ်း”

“ဘယ်ကျည်ဆန်လဲ...”

“ငင်းအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ဟာပေါ့”

“ဪ... ဒါလား”

ဟယ်ရီက အိတ်ထဲက ကျည်ဆန်ကိုထုတ်ပြီး လေထဲ
မြှောက်ပေးလိုက်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) မုဖမ်းနိုင်မီ သူ့ဘာသာ
ဖမ်းယူပြီး အိတ်ထဲ ဆတ်ခနဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒါတော့သိမ်းထားဦးမယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊
ခင်ဗျားပြောတာ မှန်လိမ့်မယ်”

“ငါ မှန်... မမှန် ငါ့သဘောပဲ”

“ဆင်တူကြောင်း အစီရင်ခံစာ လောလောဆယ် မလို
သေးပါဘူးလေ”

“ဘာလို့တုန်းကွ...”

“အချိန် မကျသေးလို့”

“ဟေ့ကောင် ကယ်လဟန်၊ မင်းကလီကမာလုပ်မနေနဲ့၊
ဟိုကျည်ဆန် မင်းဘယ်က ရသလဲ ပြောစမ်း”

“ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျား အဲဒါ မေးမှ မေးပါဦးမလားလို့
စိုးရိမ်နေတာ... ခင်ဗျား နောက်ကို ဒီလောက်တွေးတတ်ရင်
စုံထောက်ဖြစ်တော့မယ်”

“မင်း ဘယ်ကရသလဲ ကယ်လဟန်”

“နောက်မှပြောမယ် ဆိုမှပဲဗျာ...”

“တော်စမ်း ကယ်လဟန်၊ မင်း ဘယ်သူ့ဘက်ကလဲ
ပြောစမ်း”

“နေပါဦး... ကျွန်တော် ရမ်းသန်းပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်
မှားချင်လည်း မှားနေမယ်၊ ဒီတစ်ခါ ပိုပြီး မှားချင် မှားနေမှာ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ပါရစေဦး”

“အေးမသား... ကယ်လဟန်”

“ဒိတ်ထိန်းထားစမ်းပါ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ရယ်၊ လူကြီး လူကောင်းဆိုတာ ဣန္ဒြေရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“ကယ်လဟန်... ဒီအမှုပြီးရင် မင်းသေဖို့သာ ပြင်ထား”

“ရပါတယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ ဒါနဲ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒေးဗစ္စနဲ့ ဆွိုကို ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ခံအဖွဲ့အဖြစ် တာဝန် ချပေးလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာ...”

“မကြားဘူးလား၊ ဒေးဗစ္စနဲ့ ဆွိုလေ...”

“... ချီးမှပဲ ကယ်လဟန်၊ မင်းရူးနေလား၊ ဒီကောင် လေးတွေက သင်တန်းဆင်းခါစပဲရှိသေးတာကွ”

“ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ၊ ဒီရဲဌာနထဲက သူတို့ နှစ်ယောက်ထက်ရော ကျွန်တော့်ထက်ပါ သေနတ်ပစ်တော်တဲ့ လူတွေကို ထည့်ပေးလိုက်ပေတော့”

“ဒီကောင်တွေက ခုလောက်ကြီးတဲ့အမှုမျိုး မလုပ်ဘူး သေးလို့ပါကွာ”

“လုပ်မကြည့်ရင် လုပ်ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူတို့ကို လုပ်ခွင့်ပေးချင်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဆေးဗစ္စဟာ ဒီနှစ် သေနတ်ပစ်ချန်ပီယံ လက်သစ် ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲကွာ၊ တော်ကြာ သူတို့ လန့်ဖျပ်ပြီး

လျှောက်ပစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မပစ်ပါဘူး”

“အေး... ပစ်ရင်ကော”

“ပစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပစ်သင့်တဲ့လူကိုပစ်ရင် ပြီးတာ ပဲ...”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ချာခနဲလှည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွား သည်။ ပါးစပ်မှ အမျိုးခုံ ရေရွတ်သွား၏။

ဝေါ(လ်)တာစမက်သား(စ်) ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟယ်ရီ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျာ”

အခန်း (၂၄)

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့။

နေမထွက်မီ တစ်နာရီလိုသေးသော တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ခင်း။

ရဲစခန်း၏ ကားရပ်ကွက်လုပ်ကြီး၌ ရဲကားအစင်း နှစ်ဆယ် နှစ်တန်းခွဲ၍ ရပ်ထားသည်။ ရဲကားများမှာ ဌာနဆိုင်ရာ အမှတ်အသားများ လုံးဝမပါသော ကားများချည်း ဖြစ်ကြ သည်။ နောက်တစ်နာရီအတွင်း၌ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ဆိပ်ကမ်း တစ်ဝိုက်၌ နာမည်အကြီးဆုံး မြေအောက်ရာဇာဂိုဏ်းဝင်များ ကို ဤကားဖြင့် ပိတ်ဆို့ဖမ်းဆီးတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဤစစ်ဆင်ရေးကို ကြီးကြပ်သူကား (ဒု)ရဲမှူးစုံထောက် နီး(လ်)ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်ထဲ၌ စာရွက် များ ညှပ်ထားသော ဘုတ်ပြားလေးကိုငံကာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် များအား ငင်းတို့၏ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ဆုံးအဆင့် လုပ်ငန်းများကို ညှိနှိုင်းစီမံ ညွှန်ကြားနေ

သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် ဤအစီအစဉ်များကို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ အချောသတ် ရေးဆွဲခဲ့ပေသည်။

ဟယ်ရီသည် စမစ်နှင့်အတူ ရဲစခန်းမှ ထွက်လာသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို မြင်သောအခါ ဟယ်ရီက အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ဖိ(လ်)ဆွိုနှင့် ဘင်ဒေးဗစ္စတို့သည် ရဲကားတစ်စီးဘေးတွင် စကားပြောနေကြသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် အထူးတာဝန်တစ်ခု ပေးစရာ ရှိတယ်”

ဟယ်ရီက လမ်းလျှောက်သွားရင်း စမစ်အား ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း...”

“တကယ်ပြောတာပါ စမစ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ဂရုစိုက် နားထောင်စမ်းပါ။ ဆွိုနဲ့ ဒေးဗစ္စကို တစ်ချိန်လုံး မျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်နေစမ်းပါ”

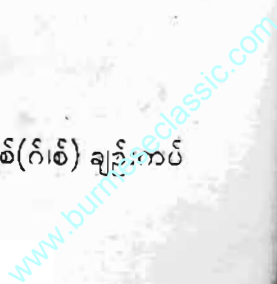
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေလို ကစား မှာမှ မဟုတ်တာ ဟယ်ရီရာ”

“ဘာမှ ပြန်မမေးစမ်းနဲ့ စမစ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်စမ်းပါ”

“ဒါပေမယ့်...”

“တော်တော့...”

စမစ် ထပ်မပြောနိုင်မီ သူတို့ဆီ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ချဉ်းကပ် လာသည်။

“အေး... ဟယ်ရီ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဆွိုနဲ့ ဒေးဗစ္စကို မင်းအဖွဲ့ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီ၊ ဘာမှတော့ မဖြစ်စေနဲ့။”

“စကားသိပ်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ရယ်”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ဒေါသထောင်းခနဲထွက်သွားသော်လည်း ဧိတ်ကို ပြန်ထိန်းထားလိုက်သည်။

“မင်းဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ ကယ်လဟန်”

“ကားနှစ်စီးခွဲထားတယ်၊ ဒေးဗစ္စနဲ့ဆွိုက ဝင်ဖမ်းမယ်၊ စမစ်က ‘ကာဗာ’ လုပ်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်က နောက်ပေါက်က မလစ်နိုင်အောင် နောက်ဖေးလမ်းကြားက စောင့်ဖမ်းမယ်၊ ပြဿနာပေါ်ရင် အဲဒီမှာပဲ ပေါ်မယ်”

“မင်းတို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က အနီးရောက်လာသော ဆွိုနှင့် ဒေးဗစ္စတို့အား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတာဝန်ကို ဝမ်းသာစွာ လက်ခံပါတယ် ဆရာ”

နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဟယ်ရီဘက် လှည့်ပြောပြန်၏။

“ကျွန်တို့တပ်စုတွေကို မင်းတို့ဖမ်းပြီးတဲ့အထိ စောင့်ခိုင်းထားမယ်၊ အင်ပီရီယယ်တစ်ယောက်သာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။”

သူ့လူတွေကို အချိန်မီ သတင်းမပေးစေမှဖြစ်မယ်၊ ကဲ... မင်း စိတ်ချလက်ချသာ လုပ်ပေးတော့ကွာ”

“စိတ်ချပါ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က သူတို့နားမှခွာရန် ပြင်ပြီး စမစ်အား မှာလိုက်သေးသည်။

“ငါတော့ ကယ်လဟန်နဲ့ ဘယ်တော့မှ လက်မတွဲချင်ဘူး၊ သူ့ကို မကြိုက်တဲ့လူက ပိုများတယ်လေ”

“အားတက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ”

စမစ်က လက်နှစ်ဖက် မိုးပေါ်မြောက်၍ ပြောလိုက်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် အခြားတပ်စုသို့ ရောက်သွားသည်။ ဒေးဗစ္စနှင့် ဆွိုတို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။

“ကဲ... မင်းတို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဟယ်ရီက အော်ခေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဒေးဗစ္စက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခင်ဗူးလက်တွဲခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အင်စပက်တာကယ်လဟန်”

ဆွိုကပါ ပြောလိုက်သည်။

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ”

“ခင်ဗူး စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပါ့မယ် ဆရာ”

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ... သွားကြစို့”

ဟယ်ရီက ကားတစ်စီး၊ ဆွို၊ ဒေးဗစ္စနှင့် စမစ်တို့က

တင်ခါး ခွဲထွက်လာသည်။ သူတို့ခရီးက ဆယ်မိနစ်သာ
ခေးသည်။ နေထွက်လာပြီ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်း
လာ၏။ သို့တစေ လမ်းများမှာ တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ လူရှင်း
နေဆဲ။ ယာဉ်သွား ယာဉ်လာသိပ်မရှိ။

ဟယ်ရီက ကုန်လှောင်ရုံကြီးဆီသွားသော နောက်ဖေး
လမ်းကြားထိပ်၌ ကားရပ်လိုက်သည်။ စမစ်က ကုန်လှောင်ရုံ
ရှေ့တည့်တည့် အနည်းငယ်အကွာ၌ ရပ်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီ
သည် ကားထဲမှထွက်ပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားသို့ ဝင်သည်။
နောက်ဖေးပေါက်နှင့်ကပ်လျက် ဗြူ(ခ)ကားကြီးတစ်စီး ရပ်ထား
သည်။ အမှိုက်ပုံဘေးတွင် သူဝပ်နေသည်။ ဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှ
တယ်လီဖုန်း မရပ်မနား မြည်နေသည်ကို သူကြားရသည်။

အခန်း (၂၅)

ဖရင့်(ခ)အင်ပီရီယယ်သည် ဖောင်းပွပွ ကုလားထိုင်ကြီး
ပေါ်တွင် အခုသား ထိုင်နေသည်။ သူ့ပေါင်ပေါ်ရှိ လင်ပန်း
ထဲတွင် ကြက်ဥကြော်တစ်ဒါ ခင်ရီပြီး သူ့ဘေး ကြမ်းပေါ်
တွင် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့် နွားနို့ဂျပဲဘူးတစ်ခုရှိသည်။ လက်
တစ်ဖက်နှင့် စားသောက်နေစဉ် တစ်ဖက်နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့
ထုတ် သတင်းစာအချုပ်ပို ကာတွန်းစာမျက်နှာများကို ကိုင်ဖတ်
နေသည်။ တယ်လီဖုန်း စ၊မြည်သောအခါ နွားနို့ကို ခပ်ကြာကြာ
မော့သောက်ပြီး ဂျပဲဘူးကို ပြန်ချသည်။ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်
ယူပြီး ကြက်ဥအနှစ်နှင့် တို့သည်။ နံနက်စောစော ဘယ်သူ
ဆီက ဖုန်းလာပါလိမ့်ဟု သူ မစဉ်းစား။

အခန်းတွင်းရှိ အခြားထောင့်တွင် ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်
နှင့် လူကြီးလေးယောက်လည်း နံနက်စာ ဝိုင်းဖွဲ့စားနေကြ
သည်။ သူတို့ကတော့ စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်နှင့် စားနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ စားပွဲဘေးတွင် နှစ်လုံးပြူးတစ်လက် မှီလားပြီး

လူကြီးဆေးယောက်စလုံး၏ လက်သုတ်ပဝါများ ဆေးတွင်
 ဝေ့တိုတစ်လက်စီ ချထားသည်။ တယ်လီဖုန်းမြည်မြည်ချင်း
 သူတို့ဆေးယောက်စလုံး အင်ပီရီယယ်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်
 ကြသည်။ သို့သော် အင်ပီရီယယ်သည် ခုံထောက် ဒစ်(ခဲ)
 ထရေစီ ကာတွန်းကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေပြီး ဖုန်းကိုိုင်ဖို့
 သိပ်စိတ်မပါလှကြောင်း တွေ့သဖြင့် အချင်းချင်းကြည့်ပြီး
 ပန်းတွန့်ပြကာ ဆက်လက်၍ စားသောက်နေကြလေသည်။
 တယ်လီဖုန်း ဆက်မြည်နေသဖြင့် အင်ပီရီယယ်သည်
 ကာကတန်းများမှ မျက်စိမခွာဘဲ ပေါင်မုန့်အပိုင်းလေး ကိုင်ထား
 နေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့တပည့် တစ်ဦးဦးအား
 ဖုန်းကိုိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

တပည့်တစ်ယောက်က ရုတ်ခနဲ ထ၍ ကိုင်သည်။
 သော်မဆင် ဆပ်မရှင်းဂန်း အသစ်တစ်လက် ထည့်ထားသော
 မသတ္တာကို ခလုတ်တိုက်မိသေးသည်။ တယ်လီဖုန်းကို နားနား
 ကပ်ပြီး ပါးစပ်ကို အကျိုလက်မောင်းစနှင့် သုတ်သည်။ သူ့
 မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အတန်ကြာကြာ ဆက်နားထောင်ပြီးမှ သူမေးသည်။
 “ဘယ်သူလဲ၊ ဒါဘယ်ကလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ
 ပြောစမ်း ခွေးမသား၊ မပြောရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။
 ဖုန်းကိုိုင်သော် ငနဲသည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့်
 ပီဒေသည့် ဖုန်းကိုိုင်တိုင်တိုင်ကြည့်နေသည်။

စားပွဲတွင် ကုလားထိုင် ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေကြသော
 လူသုံးယောက်လည်း ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 အင်ပီရီယယ်က ကြက်ဥတွေ ပလုတ်ပလောင်း ဝါးရင်း
 မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ နစ်ကီ”

နစ်ကီက ဖုန်းကိုချပြီး တံခါးပေါက်ဆီ မျက်လုံးပြူး
 လျက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်မိနှစ်ကြာရင် ပစ်သတ်တော့
 မယ်တဲ့”

“ဟေ...”

စားပွဲပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။

“ပြီးတော့ သူတို့တွေ ပုလိပ်လို ဝတ်ထားကြမှာကိုလည်း
 ဖုန်းထဲက ငနဲက ပြောတယ်”

အားလုံး အင်ပီရီယယ်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အင်ပီ
 ရီယယ် ကြက်ဥများနှင့် ကားတွန်းများကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား
 တော့ပေ။ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်း အသိတစ်ယောက်ယောက် အသံမျိုးလား နစ်ကီ”

“မသိဘူး ဖရင့်(ခဲ)ရယ်... နှစ်မိနှစ်ကြာရင် သူတို့တွေ
 ကျွန်တော်တို့ကို လာပစ်မယ်တဲ့၊ ပုလိပ်လို ဝတ်ထားမှာတဲ့၊
 သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မပြောဘူး၊ ဖုန်းချလိုက်တယ်”

အင်ပီရီယယ်သည် သူ့ကုလားထိုင်ဘေးမှကျွေးကာ
 ကြက်ဥပန်းကန်ကို ရုပ်မြင်သံကြားစက် မှန်ချပ်ဆီ ပစ်ပေါက်

ထည့်ကပ်ကပ်သည်။ မှန်ချပ် ခွမ်းခနဲကွဲသွား၏။ စားပွဲဆီသွားပြီး လက်သီးနှင့် ထုသည်။...

“ကဲ...နစ်ကီ၊ မင်း ရှေ့တံခါးကိုသွား၊ ဗန့်(စ်)က ဂိုဒေါင်တံခါးကိုသွား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဟိုပြတင်းပေါက် တွေမှာ နေရာယူ၊ ငါတို့ ပေါ့လို့မဖြစ်ဘူး”

“တကယ်လို့ သူတို့ပုလိပ်အစစ်တွေဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ ဖရင့်(ခဲ)၊ ခုဟာ တမင်အကွက်ဆင်တာဖြစ်မှာပဲ”

ဗန့်(စ်)က မေးလိုက်သည်။

အခြားသုံးဦးကား ပစ္စုတိုကိုယ်စီကိုင်လျက် နေရာပြေး ယူကြသည်။ တစ်ယောက်က သေတ္တာဘူးထဲက သော်မဆင် ဆပ်ရှင်းဂန်းအသစ်ကို ထုတ်ယူသွားသည်။

“သူတို့တွေ ကာမိုင်းကိုတောင် မကယ်နိုင်ဘူး၊ ခုလည်း သူတို့ကို ပုလိပ်လားလို့ မေးကြည့်ရမှာလားကွ တုတ်ရ”

“ကျွန်တော် မသိလို့ပါ ဖရင့်(ခဲ)”

“တော်စမ်း မအေပေး၊ ငါခိုင်းတာလုပ်၊ ပုလိပ်ဆိုရင် စာရွက်တွေဘာတွေ ပါလာရမှာပေါ့၊ ဒါမှ သူတို့ပုလိပ် ဟုတ်မဟုတ် သိ...”

“ဖရင့်(ခဲ) ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ကားတစ်စီး တွေ့တယ်”
ဘေးပြတင်းပေါက်မှ တပည့်တစ်ယောက်က အော်လိုက်

သည်။

“ဘယ်မှာလဲ...”

အင်ပီဒီယယ်က ပြတင်းပေါက်နား သွားကြည့်သည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားထိပ်တွင် အဖြူရောင် ဖို(ဒ်)ကား တစ်စီး ရပ်ထားသည်။

“အဲဒါ ပုလိပ်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကဲ...ဟေ့ကောင်တွေ နေရာယူကြ၊ အဲဒီကားဟာ ပုလိပ်ကား မဟုတ်ဘူး၊ ပုလိပ် ဆိုရင် ရှေ့ပေါက်ကပဲ ဝင်မှာ”

“ဖရင့်(ခဲ)၊ ရှေ့ပေါက်မှာလည်း သူတို့ရောက်နေပြီ၊ ကားတစ်စီးတွေ့တယ်၊ အထဲမှာ ငနဲတစ်ကောင် ထိုင်နေတယ်”

အခြားပြတင်းပေါက်မှ တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

“ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားလား...”

“ဟင့်အင်း၊ နေဦး...၊ ကားဘေးမှာ လူနှစ်ယောက် လာနေတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ပုလိပ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတယ် ဗျ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ ပုလိပ်မို့လို့ ယူနီဖောင်းနဲ့ လာတာ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဖရင့်(ခဲ)၊ ဟုတ်တယ်...”

ဗန့်(စ်)က ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ ပုလိပ်မဟုတ်ပါဘူး”

နစ်ကီက ခေါင်းကို ပြည်းညင်းစွာခါရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ဟော...ဖရင့်(ခဲ)၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက် တွေ့ပြန်ပြီ၊ နောက်ဖေးလမ်းထဲက အမှိုက်ပုံးထဲမှာ ငနဲကြီးတစ်ကောင်၊ သူကတော့ ယူနီဖောင်း မဝတ်ဘူး”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ကြည့်...ကြည့်... သူ့လှုပ်နေတယ်၊ တွေ့လား...”

“အေး...”

ဟယ်ရီသည် ကားဂိုဒေါင်နံရံကိုကျောက်ပိလျက် အမှိုက် ပုံးတစ်ခုမှ အခြားတစ်ခုသို့ အကာအကွယ်ယူပြီး ကူးလာလျက် ရှိရာ ဖရင့်(ခ်)အင်ပီရိယယ်တို့ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့သွား၏။

“ဟာ... အဲဒါ ပုလိပ်တွေကိုင်တဲ့ သေနတ်မဟုတ်ဘူး”

အင်ပီရိယယ်က ဟယ်ရီ၏ ဒဿမ ၄၄ မဂ္ဂနမ် သေနတ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

အိမ်ရှေ့ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

လူအားလုံး တံခါးဆီ သေနတ်နှင့် လှည့်ချိန်ကြသည်။ အင်ပီရိယယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေကြသည်။ အင်ပီရိယယ် က ညာလက်ဖြင့် လက်ချောင်းသုံးချောင်း ထောင်ပြသည်။ သူ့လှည့်ယောက်အား ခဏဆိုင်ရန် အချက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြန်၏။

“ဆိုင်မဖွင့်သေးဘူးဗျို့...၊ ဒီမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး” တနင်္ဂနွေနေ့လေဗျာ၊ မနက်ဖြန်မှ လာပါ”

အင်ပီရိယယ်က အော်လိုက်သည်။

“ရဲအဖွဲ့ကပါ၊ မေးစရာရှိလို့”

အပြင်မှ ပြန်ပြောသည်။

“တံခါးဖွင့်ပါ၊ ရဲအဖွဲ့ကပါ”

ဒုတိယအသံ။

“ကျွန်တော် ဒရုမိပါဗျာ၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ လာပါ”

အင်ပီရိယယ်က အသံကြားပြီးနှင့် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖရင့်(ခ်)အင်ပီရိယယ်ကို ရှာနေတာပါ၊ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ဝရမ်း ပါတယ်”

အင်ပီရိယယ်က သူ့လူများကိုပစ်ရန် အသင့်ပြင်ခိုင်း သည်။

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး ဆိုမှပဲဗျာ”

“အို... ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရှာမှာပါပဲ၊ ဒီနေရာကိုရှာဖို့ လည်း ဝရမ်းပါတယ်၊ ကဲ... ဖွင့်မလား၊ မဖွင့်ဘူးလား”

“ဝရမ်းပါရင်လည်း ထုတ်ပြကြစမ်း”

အင်ပီရိယယ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့လူများကို ပစ်ရန် လက်ပြုပြီး တံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်ထည့်လိုက် သည်။ ဖိ(လ်)ဆို့သည် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်အုပ်ရင်း အနောက် သို့ ယိုင်ထွက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အံ့ဩမှုအပြည့်။ သူ့ဆီ ကျည်ဆန်များ စုပြုံဝင်လာသည်။ ဆွဲချာလပတ်လည်ပြီး မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားသည်။ သွေးအိုင်နှင့် မှန်ကဲ့မဲ့များ ကြား၌ ဆွဲ လဲကျသွားသည်။

ဆွဲနှင့် ဒေးဗစ္စကို ကားထဲမှ စောင့်ကြည့်ပေးနေသော မေမိဆီသို့ပင် ကျည်ဆန်များ လာမှန်သည်။

ကားကို ကျည်ဆန်ထိမှန်သည်နှင့် စမစ်တွန့်သွားသည်။ ကားထဲမှထွက်ပြီး အကာအကွယ်ယူသည်။ ကားကို ပတ်ပြေးပြီး တိုက်ထဲသို့ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ခပ်မြန်မြန်ပစ်ထည့်သည်။ ဒေးဗစ္စကား ကုန်လှောင်ရုံကြီး၏ နံရံကိုမှီပြီး အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်မှုကြား၌ ပိတ်မိနေသည်။

စမစ်သည် ကား၏အခြားတစ်ဘက်သို့ ရောက်သည် နှင့် တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ရေဒီယို ခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။

“ဆွဲ သေသွားပြီ၊ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို အပြတ်ဆော်နေတယ်၊ ကူညီဖို့လွတ်ပေးပါ၊ မြန်မြန်... အထဲမှာ လူဆိုး တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိမယ်”

ဟယ်ရီကား မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသော ဖြစ်ရပ်များကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူက ကုန်လှောင်ရုံတံခါးကို သေနတ်နှင့်ပစ်ဖွင့်ပြီး အထဲသို့ပစ်ထည့်သည်။ ထိုအခိုက် သူ့မျက်ခွက်နားတွင် ဖြူ(ခံ)ကား မှန်ပြတင်းခွမ်းခနဲ ကွဲသွားသည်။ သူက နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး တိုက်နားပြေးကပ်၍ အကာအကွယ်ယူသည်။ သူ့ဆီ ကျည်ဆန်များ ပလူယုံဝင်လာသည်။ ကားကိုမှန်သိသည်။ သူ့ငယ်ထိပ်မှ ပွတ်သွားသည်။ သူ့နားမှ အမှိုက်ပုံများမှာ နှစ်လုံးပြူးစာမိသွားသည်။ နားနီဂုပ်ဘူးအလွတ်တစ်ခု သူ့မျက်ခွက်ကို လာမှန်သည်။ ခေါက်ဆွဲဖတ်များ နားရွက်ပေါ်လာကျသည်။ သူက လဲကွဲ

သွားသော အမှိုက်ပုံးဘေး၌ ဝပ်ချလိုက်သည်။ ကျည်ဆန်တွေက ဝင်လာနေဆဲ။ ဟယ်ရီ ရမ်း၍ နှစ်ချက်ပစ်သည်။ ကုန်ရုံ၏ ပြတင်းပေါက် သစ်သားပေါင်ကို မှန်သည်။

နောက်တစ်ချက်ပစ်သည်။ ပြတင်းမှန်ကွဲပြီး အထဲမှ ဝုန်းဒိုင်မြည်သံ ဆင့်ကဲကြားရသည်။ သေနတ်ပစ်သံ ခေတ္တရပ်သွားသည်။ ဟယ်ရီ တိုက်နားကပ်ရန် လိုမ့်ထွက်သည်။ နံရံဆီအရောက် ဖြူ(ခံ)ကားကြီးဆီ စက်သေနတ်နှင့် တရစပ်ပစ်ခတ်သည်။

အပြင်တွင် စမစ်သည် နှစ်လုံးပြူးကို ကျည်သစ်ထပ်ခါထပ်ခါဖြည့်ရင်း လှမ်းပစ်သည်။ သူ ကျည်ဆန်ကုန်သော အခါ ပစ္စတိုကို ထုတ်ပစ်သည်။ စမစ် အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။

ဟယ်ရီက တိုက်နံရံဘေးမှဝပ်၍ မှန်ကွဲသွားသော ပြတင်းပေါက်ဆီ ကပ်လာသည်။ အထဲကို ချောင်းကြည့်သည်။ လူနှစ်ယောက် အခြားပြတင်းပေါက်မှနေ၍ စောစောက လဲကျသွားသော အမှိုက်ပုံးကို ပစ်နေကြသည်။

အဝေးမှ ဥဩသံများ ကြားရပြီ။ စမစ်သည် နှစ်လုံးပြူးကို ကျည်ဖြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒေးဗစ္စ ကားနံရံကိုကပ်လျက် ဘာမျှ အရာရောက်အောင် မပစ်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

ပြတင်းပေါက်နားမှ ပြန်ဝပ်သွားသော ဟယ်ရီ၏ ခေါင်းကို ဆပ်မရင်းဂန်းနှင့်လူဆိုးက တွေ့လိုက်သဖြင့် ချာခနဲ

လှည့်ပြီးပစ်သည်။ သစ်သားပေါင်မှာ အပေါက် သုံးပေါက် ဖြစ်သွားသည်။ ဟယ်ရီကပြန်ပစ်ရာ ၎င်းလူဆိုး ပက်လက်လန် လဲကျသွားသည်။ အခြားတစ်ယောက်က ဟယ်ရီ ရှိရာသို့ ပစ်သော်လည်း ဘာမျှ မမြင်ရတော့ပေ။

ရဲကားများ ဥဩသံဆူညံစွာဖြင့် လမ်းထဲဝင်လာကြ သည်။ ရဲကားများထဲမှ ရဲများထွက်လာပြီး ခြောက်လုံးပြူး နှစ်လုံးပြူးများနှင့် ကုန်လှောင်ရုံ ရှေ့မျက်နှာစာကို ဝိုင်းပစ် ကြသည်။ အချို့ရဲသားများက နောက်တွင် အကာအကွယ် ယူပြီး ရှေ့မှတက်သော ရဲများကို “ကာဗာ” လုပ်ပေးကြသည်။

အတန်ကြာ အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်ပြီး ကုန်ရုံထဲမှ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ရဲတစ်ဦးက အော်လန်ဖြင့် အော် ပြောသည်။

“လက်နက်တွေ အပြင်ကိုလွှင့်ပစ်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းနောက်ပစ်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြ၊ တစ်ကစရေမယ်၊ သုံးဆီ တာနဲ့ ထွက်ခဲ့၊ ကဲ...တစ်”

ဟယ်ရီသည် နံရံနားဝပ်ပြီး အံကြိတ်ထားသည်။ သူက ဘေးတံခါးကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားစဉ် ဖြန့်ခနဲ ၎င်းတံခါး ပေါက်မှ နစ်ကီဆိုသောလူဆိုး ပြေးထွက်လာသည်။ ဖြူ(ခံ) ကားကြီးနှင့် လစ်ပြေးရန် ကြံခြင်းဖြစ်၏။

“နစ်...”

အပြင်မှ ရဲက ဆက်လက်၍ ရေတွက်နေသည်။

“ဥာကောင် ရုပ်လိုက်စမ်း”

ဟယ်ရီက လှမ်းအော်လိုက်ရာ နစ်ကီ အံအားသင့် သွားသည်။ သူကလှည့်၍ပစ်ပြီး ဖြူ(ခံ)ကားဆီ ခိုင်ဗင်ထိုး သွားသည်။ သူ ကားထဲရောက်သွားသည်။ သို့သော် ဟယ်ရီ၏ ကျည်ဆန်က ကားနောက်မှန်ချပ်ကိုဖောက်ပြီး နစ်ကီခေါင်းကို မှန်သွားသည်။ နစ်ကီ ခေါင်းငိုက်ကျသွားပြီး ဒက်(ရ်)ဘုတ်နှင့် ဆောင့်မိသည်။

ဟယ်ရီက သေချာအောင် နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ် သည်။ ရေတွက်နေသောရဲက နောက်ဖမ်းမှ သေနတ်သံကြားက ရပ်လိုက်သည်။ ရဲနှင့်လူဆိုးများ အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်ကြ ပြန်သည်။

ရုတ်တရက်...

ကက်ဒီလက်ကားကြီး ဟယ်ရီရှေ့တည့်တည့် ဂိုဒေါင် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ထွက်လာသည်။ ဟယ်ရီကို ဝင်တိုက် တော့မည်။

မောင်းလာသူက အင်ပီရီယယ်။

ဟယ်ရီက မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင် ပြီး ခလုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ရှေ့မှန်ချပ် ခရိုမီယံပေါင်အကွပ် ကို မှန်သည်။ အင်ပီရီယယ်က ကားကိုတိမ်းပြီး ဟယ်ရီကို ဝင်တိုက်ရန်ကြံသည်။ တိုက်ခံရနှင့်ပွတ်မိပြီး ကားဘေးမှ ခရိုမီယံပြားများ ပဲ့ထွက်ကုန်ပြန်၏။ ဟယ်ရီသည် သင်္ချိုင်းမှ အပ တခြားသွားစရာမရှိ။ ဟယ်ရီက ကား၏စက်ဖုံးပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ ရှေ့မှန်ချပ်နှင့် ဝင်ဆောင့်လူလူ

အင်ပီရိယယ်က လီဗာကို ဖိနင်းပြီး နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲရှိ အမှိုက်ပုံများကို တိုက်ချရင်း ကားကိုခါသည်။ ဆူညံသွားသည်။ အမှိုက်သရိုက်များ လွင့်ပျံ့သွားသည်။ ဟယ်ရီခေါင်းနားမှ အမှိုက်ပုံးတစ်လုံး ဝှီးခနဲဖြတ်၍သွားသည်။

ဟယ်ရီ ရှောင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်လုံးက သူ့ဘယ်ဘက်ပါးကို ဒေါင်ခနဲ လာမှန်သည်။ ဟယ်ရီသည် မှန်ပေါ်မှ ဝိုက်ပါများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သတိမမေ့အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ မှန်ချပ်ပေါ် သတ္တုပြားတစ်ခု လာမှန်ပြီး မှန်အက်သွားသည်။

အင်ပီရိယယ်၏ မျက်လုံးများက အရူးမျက်လုံးနှင့်တူနေပြီ။ လီဗာကိုဖိနင်းထားဆဲ။ ကားသည် လမ်းအဝသို့ ရောက်တော့မည်။ ဟယ်ရီက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝိုက်ပါကို မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သေနတ်ကို ကားထဲပစ်ရန်ချိန်သည်။ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ အင်ပီရိယယ်၏ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့် မှန်စများ ကွဲသွားသည်။ ဟယ်ရီက အင်ဂျင်ထဲသို့ ဆက်၍ပစ်သည်။

ကားအင်ဂျင်ထဲ ကျည်ဆန်တွေမှန်၍ အစိတ်အပိုင်းကလီစာများ ပြုတ်ထွက်ကုန်သည်။ ကားစက်ခေါင်းမှ အငွေ့များ ထွက်လာသည်။ ကားသည် ထိန်းမရတော့ဘဲ တိုက်နံရံများနှင့် ဝင်တိုက်သွားသည်။

ဟယ်ရီလက်ထဲမှ ဝိုက်ပါကြီး ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ ကားခေါင်းပေါ်မှ လျှော့ချလိုက်သည်။ မျက်နှာ၊ ရင်ဘတ်နှင့် ခြေထောက်တို့ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသွားသည်။

အင်ပီရိယယ်သည် ကားထဲမှထွက်ပြီး ပြေးသွားသည်။ ဟယ်ရီမျက်ခွံများ ပိတ်လုလု။ ကိုယ်ကိုလိုမိမ့်သည်။ ပြေးနေသော အင်ပီရိယယ်ကို တွေ့ရသည်။ သေနတ်ထဲ ကျည်တောင့်အသစ်ထည့်သည်။

“ရပ်လိုက်...”

အင်ပီရိယယ် ပြေးနေဆဲ။ လမ်းထောင့်ချိုးရောက်ပြီ။ ဟယ်ရီ ခလုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ကျည်တစ်တောင့်...။

အင်ပီရိယယ် လည်ထွက်သွားပြီး ဦးတည်မောင်းလာနေသော နွားနို့တင် ထရပ်ကားကြီးရှေ့ လဲကျသွားသည်။ ဒရိုင်ဘာက ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်သော်လည်း နောက်ကျသွားသည်။ ကားပေါ်မှ နွားနို့ခြင်းများ ပြုတ်ကျကုန်သည်။ နွားနို့ပုလင်းတွေ ကျကွဲကုန်သည်။ လမ်းတစ်ခုလုံး နို့တွေ ရွဲကုန်၏။

ထရပ်ကားကြီးသည် ရပ်ထားသောကားကြီးကို ဝင်တိုက်ပြီး ရပ်သွားသည်။ အင်ပီရိယယ်သည် နွားနို့အိုင်ထဲတွင် လဲကျပြီး သေသွားသည်။ ဟယ်ရီလည်း ပျက်စီးသွားသော ကက်ဒီလက် ကားကြီးဘေးတွင် လဲကျလာသည်။ သူ့ဆီရဲများပြေးလာကြသည်။ ထိပ်ဆုံးမှ စမစ် ပါလာသည်။

“ဆွို သေသွားပြီ...၊ ဆွို သေသွားပြီ...”

ဟယ်ရီ သတိမေ့မသွားမီ စမစ်က အမောတကောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

အခန်း (၂၆)

ဟယ်ရီကယ်လဟန်သည် ခြေထောက်နှင့်ရင်ဘတ်တွင် ပတ်တီးစည်းထားလျက် “မောင့်ဇိုင်ယွန်” ဆေးရုံကြီးရှိ သံမဏိခုတင် အစွန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ အနီးရှိ ခွေးခြေ တစ်လုံးပေါ်တွင် လူမည်းဆရာဝန် ဂျင်(မ်)ဟမ်မီ(လ်)တန် ထိုင်လျက် ဟယ်ရီ၏ နဖူးပေါ်မှ ဒဏ်ရာကို ဆေးလိမ်းပေး နေသည်။

ဟမ်မီ(လ်)တန်သည် သဘောကောင်းသူ ဖြစ်ပြီး လုပ် သက်ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဟယ်ရီနှင့် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် ကပင် သိကျွမ်းခဲ့သည်။ ညစ်စုတ်သော ဟယ်ရီကို ကုသပေးရ ခြင်းမှာ ဟမ်မီ(လ်)တန်အဖို့ ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် မဟုတ်ပေ...။

“ခင်ဗျားကတော့ ဒီတစ်ခါ ရှေ့ရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ ပဲဗျာ...”

“အား...၊ အိုး...၊ ဖြည်းဖြည်းဆရာ၊ နာလို့...”

ဟယ်ရီက မဲ့ရွဲ့၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ မဆေးပေးရင် ပိုနာမယ် ဟယ်ရီ၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေပါ။ ဖရင့်(မ်)အင်ပီရီယယ်ကို ခင်ဗျား အပြတ်ဆော်လိုက်တယ်လို့ ကြားခဲ့ရတာပဲ...၊ ဟိုခန်းမထဲမှာ သူ့ကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ဘာလဲ... ဒီကောင်ကြီး မသေသေးဘူးလား”

“သေပြီ၊ ရင်ခွဲရုံရောက်နေပြီ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ဗျာ၊ အား... နာလိုက်တာ ဗျာ...၊ ကျွတ်... ကျွတ်”

“ချုပ်ရိုး ၁၅ ချက်ချုပ်ပြီးရင် ပြီးပါပြီ...၊ ခင်ဗျားကို ထုံဆေးပဲ ပေးမယ်”

ဟမ်မီ(လ်)တန်က ထုံဆေးကို လှမ်းယူသည်။

“နေပါစေ...”

“ဘာလဲ ဟယ်ရီ၊ နောက်တာလား...”

“ထုံဆေးမပေးနဲ့ မကြိုက်ဘူး၊ ချုပ်ချင်ရင် ဒီအတိုင်းသာ ချုပ်...”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားပဲ နာရင် မအော်နဲ့၊ လုပ်မယ်”

“လုပ်... လုပ်...”

ဟမ်မီ(လ်)တန်က ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီဆေးရုံမှာ ဘာလို့ လှုံ့ရွှင်တော်တွေ ပေါ်နေရပါလိမ့် ဗျာ...”

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ရယ်စရာကောင်းလို့ နေမှာပေါ့ ဆရာရယ်...”

ဆရာဝန်က ဟယ်ရီ၏ နဖူးဒဏ်ရာကို အပ်နှင့်ချုပ်ပေး နေစဉ် ဟယ်ရီသည် မျက်လုံးမှိတ်၊ အံကြိတ်ခဲနေလိုက်၏။ အာဂသတ္တိခဲပေတည်း...။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ”

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ဘရစ်(ဂ်)စ် ဝင်လာ သည်။ သူ့မှာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဘရစ်(ဂ်)စ် ရူးရှူးရှဲနှင့် ဒေါသထွက်နေသည်။ သူ့နောက်မှ သူ့အထက်အရာရှိ-ဗဟိုတိုက် အေဗရီ ပါလာသည်။ သူ့မျက်နှာ က မသာ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လည်စည်းများ ပုံပျက် ပန်းပျက်နှင့် ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ဟမ်မီ(လ်)တန်သည် မိမိအလုပ်ကို စူးစိုက်လုပ်နေသဖြင့် သူတို့ကို မော့မကြည့်။

ချောင်းဟန်သံ ခပ်တိုးတိုး ပေးလိုက်ရာ ဟယ်ရီက သူ့ဧည့်သည်များကို လှည့်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘရစ်(ဂ်)စ်က ဟမ်မီ(လ်)တန်ဘက် လှည့်သည်။

“သူ ဒီမှာဆက်နေရဦးမလား”

“အို... မနေရပါဘူး၊ ခေါ်သွားပါဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဦးနှောက်တွေ လိုချင်ရင်လည်း ခုပဲ ခွဲထုတ်ပေးလိုက် ပါမယ်”

ဘရစ်(ဂ်)စ် တွန့်သွားသည်။ အေဗရီက ဆရာဝန် စကားကို သဘောမကျ။

“ဒီမယ် ဟမ်မီ(လ်)တန်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့၊ ရဲတစ်ယောက် သေသွားပြီဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဆောရီးဗျာ”

ဘရစ်(ဂ်)စ်က ဟယ်ရီကို ထိုးစစ်ဆင်တော့သည်။

“ငါ မင်းကို အိမ်ထဲဝင်ရှာပြီး အင်ပီရီယယ်ကို ဖမ်းဖို့ ဝရမ်းထုတ်ပေးလိုက်တာပါ ဟယ်ရီ၊ ဖမ်းရုံသက်သက်ပါ။ မင်းကို တရားသူကြီး၊ သမာဓိလူကြီး၊ လူသတ်သမား လုပ်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ချီး...”

ဟယ်ရီက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ရှေ့တည်တည်နံ့ရုံကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်က ဆက်လက်ချုပ်ပေးနေသည်။

“အင်ပီရီယယ်လို လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ဖမ်းလို့ မရပါဘူး”

“လူတစ်ယောက်ကို သက်သေ၊ သာဓကမပြုနိုင်ဘဲနဲ့ အပြစ်ရှိတယ်လို့ မစွပ်စွဲနိုင်ဘူးကွ၊ ဒါ မင်းသိပါတယ် ကယ်လဟန်၊ မင်းကိုကည့်တာ၊ ဒီမြို့ကြီးဟာ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရာဇဝင်မှာ အကြမ်းတမ်းဆုံး ဖြစ်နေတာရော မင်းမသိဘူးလား၊ မင်းလုပ်ပုံက စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဝင်တိုက် တာ ကျနေတာပဲ၊ ကောင်းသေးရဲ့လား”

ဟယ်ရီက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ချေပသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူများက စ,မပစ်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မပစ်ပါဘူး ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

ထိုစကားကြောင့် အေဗရီ ဒေါက်တာနဲ့သွား၏။

“မင်းသေနတ်တစ်ခါပစ်တိုင်း ငါ့ ရုံးအလုပ်တွေ သုံးလံ လောက် နောက်ကျကုန်တယ် ကယ်လဟန်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှင်းလို့ကို မရနိုင်ဘူး၊ ရဲချစ်ကြီးကလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို နေ့တိုင်းခေါ်တွေ့တယ်၊ မင်းကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေတယ်လို့ ပြောခိုင်းတယ်၊ ဒီတော့ မင်းလုပ်ပုံမဟုတ်ရင် မင်း“နာ”ပြီသာမှတ်... ကယ်လဟန်”

ဟယ်ရီက နံရံကိုသာကြည့်ပြီး အေဗရီကဲ့သို့ပင် မတိုးမကျယ် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူများက စ,မပစ်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ သေနတ်မသုံးဘူး”

အေဗရီ မကြားချင်တော့...။ ဟယ်ရီကို စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်သည်။

ဟယ်ရီက မမြင်။ အေဗရီ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် နှင့် ထွက်သွားသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က အေဗရီထွက်သွားသော အခါ လက်သီးဆုပ်၍ ဟယ်ရီဘက်လှည့်သည်။

“သေသွားတဲ့ ရဲသားအတွက် မင်း ဘာပြောဦးမလဲ ကယ်လဟန်၊ မင်းကို ငါ တားတယ်မဟုတ်လား၊ သင်တန်း ဆင်းစ ကောင်လေးတွေကို မခေါ်သွားပါနဲ့လို့...”

“ဆိုဟာ ပထမဆုံး ကျည်ဆန်မှန်ပြီး သေတာပါ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ ဆိုဟာ ရန်သူ့ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်သွားတာပါ။”

“ဟေ...”

“ကျွန်တော်တို့ လာမယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်၊ အင်ပီရီ ယယ်ကို တစ်ယောက်ယောက် ကြိုတင်သတိပေးလိုက်တယ်”

“မင်း ညာမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ဆရာဝန် ဟမ်မီ(လ်)တန်သည် ချုပ်ပြီးသည့်နောက် ဟယ်ရီနဖူးကို ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထ,ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“အခါ နှစ်ရာလောက် လူဆိုး ဖမ်းဖူးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့ ခွဲခြားသိပါသေးတယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ရယ်...”

ဟယ်ရီက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“အေး...ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားဖမ်း ခွင့် ငါမပေးတော့ဘူး ကယ်လဟန်”

ဟယ်ရီကတော့ မဖြူ...။

“ဒါပဲလား...”

“ဟင့်အင်း... ကျန်သေးတယ်၊ မင်း ငါ့ကို ပြတဲ့ ကျည်ဆန် ပေးစမ်း”

“ဘာကျည်ဆန်လဲ...”

“ဟေ့ကောင်... ကလီကမာမလုပ်နဲ့၊ ပေးစမ်း ကယ် လဟန်”

“ဘာမှမထူးပါဘူး၊ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ကျည်ဆန်ချင်း မတူပါဘူး၊ ကျွန်တော် မှားသွားတယ်”

“ဟေ့ကောင်... ဒါ အစိုးရပိုင် သက်သေခံပစ္စည်းကွ၊ ပေးစမ်း”

“မပေးဘူး”

“ဒါဆို မ... ဖမ်းမယ်”

ဟယ်ရီက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို စူးရှစွာကြည့်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဘောင်းဘီကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်ကိုနှိုက်ပြီး ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ဆီ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ရင်ဘတ်ကို ထိသွားသည်။

“အဲဒါ မျိုချလိုက်...”

ဟယ်ရီက ပြောလိုက်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ကျည်ဆန်ကို လက်ထဲဆုပ်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ကာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်သွားသည်။ ဟမ်မီ(လ်)တန်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဟယ်ရီ... ခင်ဗျား တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့လူဗျာ”

“တခြား ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးဗျ”

“အေး...၊ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက အပ်ချုပ်သည်လုပ်ရင် ကောင်းသား၊ ပိုနားငြီးသက်သာမယ်”

“အို... ခေါက်ထားစမ်းပါဗျာ...”

“တစ်ခါတလေ မလွယ်ဘူးဗျ”

“အလုပ်ထွက်လိုက်ပေါ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်ပါလား”

“မပြောတတ်ပေါင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက ပုလိပ်ဖြစ်ခဲ့

ဖူးတာကြောင့် ထင်ပါရဲ့...”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်နှစ်သားတုန်းက အဖေဟာ သူ့ခိုးတစ်ယောက် လက်ချက်နဲ့ သေနတ်မှန် သေသွားရှာတယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

“ဘဝဆိုတာ ဒါပါပဲ”

သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

“ခွဲစိတ်ခန်းမှာ အကူအညီ အမြန်လိုနေတယ်တဲ့ ဒေါက်တာ”

ဟမ်မီ(လ်)တန် အခန်းဝသို့ ပြေးသွားပြီး ဟယ်ရီဘက် လှည့်သည်။

“ခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟယ်ရီ”

ဟယ်ရီသည် အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်မှထပြီး ဝေဒနာကိုခံစားရင်း အဝတ်အစားများ ပြန်ဝတ်သည်။

အခန်း (၂၇)

အာလီစမစ်သည် ဆေးရုံကြီးလမ်းမရှည်ကြီးထဲတွင် ရပ်စောင့်နေသည်။ အခန်းအမှတ် ၅၀၄ ၏ တံခါးပွင့်လာပြီး ဟယ်ရီတစ်ယောက် ပတ်တီးတွေစည်းလျက် ထွက်လာသော အခါ စမစ် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အောင်မယ်လေးဗျာ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ် သလိုပဲ”

“ကဲ... သွားကြစို့”

ဟယ်ရီက စမစ်၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြောလိုက် သည်။ ဓာတ်လှေကားဖြင့် မြေညီထပ်သို့ဆင်းပြီး ဆေးရုံ နောက်ဘက် ကားရပ် ကွက်လပ်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ကားထဲရောက်သည်အထိ သူတို့နှစ်ဦး စကားမပြောဖြစ် ကြသေး။

စမစ်က ကားသေ့တပ်ပြီး သက်ပြင်းခုလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဟယ်ရီ၊ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ခင်ဗျားကို အတော်

ဖိနှိပ်နေတယ်လို့ကြားတယ်၊ ခင်ဗျားတော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီ ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်လား”

ဟယ်ရီက ဘုကြည့်ကြည့်သည်။ ဟယ်ရီ ထိုင်ခုံမှာ ကောင်းကောင်းထိုင်မရ။ စမစ်က ကားစက်နှိုးပြီး နောက်မှန် ထဲမှကြည့်ကာ မောင်းထွက်သည်။ ပထမဆုံး မီးဖွင့်အရောက်၌ ဟယ်ရီကို သူဂရုဏာစိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“အင်ပီရီယယ်ရဲ့ ဌာနချုပ်ထဲ ဝင်သွားတော့ သူတို့ ဘာရှာတွေ့ကြသလဲ”

ဟယ်ရီက သူ့နဖူးပေါ်မှ ပတ်တီးကို စမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မတွေ့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ပြဿနာပေါ့၊ အင်ပီရီယယ် မှာ ဘာပြစ်မှုမှမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင် သိထားပုံပဲ...”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာလို့ အရင် စပစ်ကြသလဲ”

“သူတို့ကို ထောင်ချောက် ဆင်တယ်ထင်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပဲဟာ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျုပ်တို့ လာမယ်ဆိုတာ သူတို့ကို တစ်ယောက် ယောက် ကြိုတင်သတင်းပေးလိုက်တယ်”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပြောတာ၊ နောက်နေ့ဟာ မဟုတ်

ဘူး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ် မယုံနိုင်ဘူး”

“အင်း... ခင်ဗျားနဲ့ လက်တွဲ နေသမျှ အံ့ဩစရာတွေ ချည်းပဲ တွေ့နေ ကြားနေရပါကလားနော်”

“အင်း... နောက်ပြီ ပြောရဦးမယ်၊ ဟောဒီမြို့က လူဆိုးတွေအားလုံးကိုရော ကျုပ်သူငယ်ချင်း ချာလီကိုပါ လိုက်ပစ်သတ်နေတဲ့ ငနဲတွေဟာ ရဲသားပေါက်စတွေပဲ”

စမစ် အံ့ဩလွန်း၍ ကားဘရိတ်ကို ကျိခနဲအုပ်လိုက် ပြီး ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။

သူ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေစဉ် ဟယ်ရီက အိတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကို နှိုက်ယူပြီး ပေးလိုက်သည်။

စမစ် ကျည်ဆန်ကို လေ့လာသည်။

“အဲဒီကျည်ဆန်ဟာ ပစ်ကွင်းကပူလာခဲ့တဲ့ ကျည်ဆန် ပဲ၊ ဒေးဗစ္စရဲ့ စမစ်အင်ဂင်ဆန်သေနတ်က ကျည်ဆန်ပေါ့ ချာလီရဲ့ဦးခေါင်းက ခွဲထုတ်လို့ရတဲ့ ကျည်ဆန်အတူတူပဲ”

“ဒေးဗစ္စ... ဟုတ်လား ဟယ်ရီ၊ ခင်ဗျား ပေါက်တတ် ကဲရ...”

“ကျုပ် ရှင်းရှင်းပြောမယ် စမစ်၊ ဒေးဗစ္စနဲ့ သူ့ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတစ်သိုက်ဟာ ဒီလူသတ်မှုတွေရဲ့ တရားခံ တွေပဲ၊ ခင်ဗျားလက်ထဲက ကျည်ဆန်က သက်သေပဲ”

စမစ်က မယုံနိုင်လွန်း၍ ခေါင်းခါသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီကောင်တွေက သူတို့ မရှူးဘူးလို့

ထင်နေတာ၊ တရားဥပဒေဟာ ရာဇဝတ်ကောင်တွေကို နှိမ်နင်း တာ ပေါ့လျော့လွန်းတယ်လို့ယူဆပြီး သူတို့ဘာသာ လိုက် နှိမ်နင်းနေကြတာပဲ၊ ဒါ သူတို့ရဲ့ ခံယူချက်၊ သူတို့အမြင်”

“ခင်ဗျား အခန်းထဲက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် တွေ့လိုက်တယ်”

“အဲဒါက ကျည်ဆန်အတူ”

“တစ်နေ့က သူ့ကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲခေါ်ပြီး ကျည်ဆန် နှစ်တောင့်ယှဉ်ပြတာ သူက မတူဘူးလို့ငြင်းတယ်၊ နည်းနည်း လေး ဆင်တူတာလောက်နဲ့ အမှုစွဲချက်တင်ဖို့ မခိုင်လုံဘူး တဲ့လေ”

“ဒီဟာ ဘယ်ကရသလဲလို့ သူ့ကို ပြောပြလိုက်သလား”

“မပြောပေါင်...၊ စောစောက ကျည်ဆန် သူ့ကို အပ်ဖို့ တောင်းတာတောင် ဘယ်ကရသလဲ သူ မေးမသွားဘူး”

“သူ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတယ်၊ အေဗရီ ကလည်း သူ့ကို ထောင်းနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်...၊ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာက ချာလီကို ပစ်တဲ့ ကျည်ဆန်ရော၊ ဘတ်ဘီရီကာကို ပစ်သတ်တဲ့ ကျည်ဆန်ရော... ဟောဒီကျည်ဆန်နဲ့ အတူတူဖြစ်မှာပဲဆိုတာ ကျုပ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောရဲတယ်၊ အင်ပီရီယယ်ကို ရဲတွေလာပြီလို့ ကြိုတင်သတင်းပေးသူဟာ ဆွို၊ အက်(စ်)ထရာချန်၊ ဂရိုင်း(မိ)နီ၊ ဒေးဗစ္စတစ်ယောက်ယောက်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရော အဲဒီနီ ယယ်ရော နှစ်ယောက်လုံး သေကုန်ရင် ဒေးဗစ္စကလဲ...”

“ဒါပေမယ့် ဆွဲ ဒီနံနက်ပဲ သေသွားပြီလေ”

“သူက စတေးခံလိုက်တာ”

“ဗျာ...”

“အရေးကြီးတာက ကျုပ်ပြောတာမှန်ရင် ကျုပ်လည်း စတေးခံရမှာပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဖွင့်ပြောလိုက်မှန်းသိရင်လည်း ခင်ဗျားပါ စတေးခံရမယ်... နားလည်လား။”

“အင်း... အင်း... ဒါပေမယ့် လွန်လွန်းတာပေါ့။”

“ကျုပ် အရင်သေရင် ခင်ဗျား အဲဒီ ကျည်ဆန်ကို ဘာရစ်(စ်) ဆီ ယူသွား၊ အဲ... အဲဒီဆီ ယူသွားဗျာ။ အဲဒါက ပိုကောင်းမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး သေရင်ကော...”

“ဒါဆို... သူတို့ဘက်က နိုင်သွားပြီ”

စမစ်က ခုံကိုမိုချပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ချွေးပြန်နေ၏။

“ကဲ... ကားဆက်မောင်းစမ်းပါ။ ခင်ဗျား အိမ်မှာ အရင်ဆင်း၊ ကျုပ် ကားကို အိမ်ထိ မောင်းယူသွားပြီး နံနက် ကျမှ ဝင်ခေါ်မယ်”

စမစ်က ကားကို ဂီယာပြန်ထိုးပြီး မောင်းထွက်သည်။ တစ်မိသားစုလျှင် အိမ်တစ်လုံးကိုယ်စီနှင့် နေထိုင်သော ရပ်ကွက် သို့ လောက်လာသောအခါ ဟယ်ရီက စကား စပြန်သည်။

“ဒီကောင်တွေ မှန်ချင်မှန်မှာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူတို့အုပ်စုက အတော်အားကောင်းနေမှာ။ ရဲအဖွဲ့ထဲမှာကိုက

အဖွဲ့အစည်းငယ်တစ်ရပ် ရှိချင်ရှိနေမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ တုန်းက ဘာရာဇီး(လ်)နိုင်ငံမှာ ဒါမျိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီလောက်တောင် မကြီးကျယ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အယူအဆချင်းကတော့ သိပ်မတူကြပါဘူးလေ”

စမစ်က ဆောက်လက်စတန်းလန်း မိုးပျံတိုက်ခန်း အဆောက်အအုံကြီးရှေ့၌ ကားရပ်လိုက်သည်။ ငြမ်းများ၊ သစ်သားလှေကားတိုများ၊ မိလ္လာပိုက်များ၊ ဓာတ်ငွေ့ပိုက်များ၊ မြောင်းငယ်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

အိမ်က ဆောက်မပြီးသေးသော်လည်း စမစ်ကဲ့သို့ပင် အိမ်ထောင်စု အတော်များများ တက်နေထိုင်နေကြပြီ။ စမစ် သည် ကားထဲမှထွက်ပြီး ဟယ်ရီဘက်သို့ ပတ်၍လျှောက် လာသည်။

“မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြတာပေါ့။”

ဟယ်ရီက စမစ်၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားသည်။ နားကွဲလှမတတ် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု သူတို့နောက်မှ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ နောက်သို့ ပြိုင်တူ ချာခနဲ လှည့်ကြည့် ကြသည်။ သေနတ်များဆီ လက်လှမ်းလိုက်ကြသည်။

“မီးသွေးကားကြီး မီးသွေး သွန်ချတာပါဗျာ”

စမစ်က အသံလာရာ ဖော်မြစ်ကို မြင်မြင်ချင်း ပြောလိုက် သည်။ ဟယ်ရီက သေနတ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ ဟယ်ရီ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဒီခေတ်မှာ ဘယ်သူတွေ မီးသွေး သုံးနေသေးလဲ”

“သိပ်မသုံးကြတော့ပါဘူး၊ လူတွေ မီးသွေးကို တဖြည်းဖြည်း လျော့သုံးလာကြပြီ”

“အင်း...”

“ကဲ ဟယ်ရီ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားပါလား”

“ဒီညတော့ နေပါစေတော့ အာလီရာ၊ တခြားလုပ်စရာ တွေ ရှိသေးတယ်”

“တကယ်လား”

“ဟုတ်တယ်...၊ ကဲ...နံနက်မှ တွေ့မယ်”

ဟယ်ရီက စမစ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“အေးလေ...”

“နောက်နေ့မှ မောင်ရင် ကျွေးတဲ့ညစာ လိုက်စားမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ...ရပါတယ်၊ အချိန်မရွေးပါဘဲ”

ဟယ်ရီက မချိပြုံးလေးပြုံးလိုက်သည်။ စမစ် လက်ပြုပြီး ပလက်ဖောင်းမှ လျှောက်သွားသည်။ ဟယ်ရီက ကားကို (ဂ)ငယ်ကွေ့ ကွေ့ပြီး သူ့အိမ်သို့ ဦးတည်မောင်းသွားသည်။

စမစ်ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ဟယ်ရီကားလေး ဆျောက်သွားပြီ။ စမစ်သည် သူ့တိုက်ခန်းထဲသို့ မသွားသေးဘဲ လမ်းဘယ်ဘက်ရှိ ကုန်တိုက်မှ ဖရဲသီးသွားဝယ်ရန် လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။

အခန်း (၂၀)

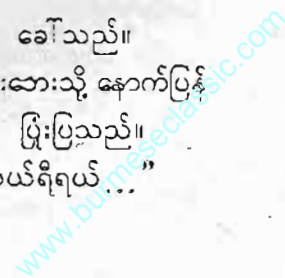
ဟယ်ရီကယ်လဟန်သည် သူ့တိုက်ခန်း အဆောက်အအုံရှိ ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲသို့ဝင်လာစဉ်၌ သူ့အသိဟောင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူမကား သူနှင့် တစ်တိုက်တည်း မြေညီထပ်၌နေထိုင်သူ ဆံပင်အနက်နှင့် အရှေ့တိုင်းသူလေးဖြစ်သည်။ ယခု သူမသည် အမိုးဖွင့်ကားစုတ်ကြီးတစ်စင်း မောင်းလာပြီး ဟယ်ရီကားဘေး၌ ရပ်လိုက်သည်။ သွား ၃၂ ချောင်းပေါ်အောင် ပါးစပ်ဖြူပြသည်။ ဟယ်ရီက သူမကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ရှေ့ဆက်မောင်းသွားသည်။

“ဟေး...”

ကောင်မလေးက နောက်လှည့်ပြီး ခေါ်သည်။

ဟယ်ရီက ဘရိတ်အုပ်ပြီး သူမကားဘေးသို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။ မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးပြသည်။

“ဟိုင်း၊ အို...ဘာဖြစ်တာလဲ ဟယ်ရီရယ်...”

ဟယ်ရီ၏ ဒဏ်ရာများကို တွေ့တွေ့ချင်း ကောင်မလေး
မေးသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းချုပ်ရတာ”

“ကျွန်မ ဈေးသွားမလို့၊ ရှင် သောက်ချင်ရင် ဘီယာ
ဝယ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ကောင်းတယ်၊ ငါ သောက်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

“အိုကေ...၊ ခုချက်ချင်း ပြန်လာမယ်၊ ရှင် အိမ်ပေါ်
တက်နှင့်၊ ရှင်သော့တူတစ်ချောင်း ကျွန်မမှာ ရှိသေးတယ်၊
ရှင်စာတွေ လာရင်တောင် ကျွန်မ ရွေးပေးထားပါတယ်”

ဟယ်ရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပြီလေ...”

“ခပ်နွေးနွေးနေနော်...”

ကောင်မလေးက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။ ဟယ်ရီ
က သွားဖြုတ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ရယ်ပြီး လက်ပြ
နှုတ်ဆက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။ ဟယ်ရီ စိတ်နည်းနည်း
လန်းသွား၏။

“ကယ်လဟန်” ဟူသော အမှတ်အသား ရေးထားသော
ခြေကွက်တွင် သူ့ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ စက်ပိတ်၊ သော့
ဖြုတ်ပြီး ခြေအောက် ဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အိမ်အိတ်... သူ့နောက်မှ အသံတစ်ခု ကြားရသည်။

“ရဲတစ်ယောက်ကို စွဲချက်တင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ
ခင်ဗျား သိရဲ့လား...”

ဟယ်ရီ လှည့်ကြည့်သည်။ ဒေးဗစ္စ၊ ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)နှင့်
အက်(စ်)ထရာချန်တို့သည် ရပ်ထားသော ကားနှစ်စီးကြားမှ
လျှောက်လာနေကြသည်။ သူတို့၏ မော်တော်ဆိုင်ကား
များကို ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်ထားသည်။

စကား စ၊ ပြောသူကား ဒေးဗစ္စ...။

“ရဲတစ်ယောက်ကို စွဲချက်တင်ဖို့ ဘယ်လောက် ခက်
တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား...”

ဒေးဗစ္စက ထပ်မေးသည်။

ဟယ်ရီက ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့တွေ လူတစ်ဒါဇင်တောင် အရင်တစ်ပတ်က
သတ်ခဲ့ကြပြီ၊ နောက်အပတ် ဘာလုပ်ကြဦးမလဲ...”

“နောက်တစ်ဒါဇင်လောက် ထပ်သတ်ဦးမှာပေါ့”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ မင်းတို့က သူ့ရဲကောင်း
သိပ်ဖြစ်ချင်ကြတာကိုး...”

ဟယ်ရီ အံ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူ့ရဲကောင်းတွေအားလုံး သေသွား
ကြပြီ”

အက်(စ်)ထရာချန်က ဝင်ပြောသည်။

“ဟား... ဟား...၊ သိပ်ရယ်ရတယ် အက်(စ်)ထရာချန်”

ဟယ်ရီက ခနဲလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ရဲအဖွဲ့ထဲမှာ ဘယ်လို တိုက်ခိုက်
ရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့ ပထမဆုံးအုပ်စုပါပဲ၊ ကျွန်တော်... ”

www.burmeseclassic.com

တရားဥပဒေက လုပ်သင့်တဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖမ်းဆီးပြီး သေဒဏ်ပေးခံရမယ့် လူသတ်ကောင်တွေကို လူမှုအဖွဲ့အစည်း ထိကာနေ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးနေတာပါ။ ရိုကာနဲ့ ဂတ်(ခ) မင်းတို့လို လူကြီးတွေကို စ၊ ချေမှုန်းလို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရပ်ကို လူသိလာစေတယ်။ နားလည်လာစေချင်တယ်။ ဒီမြို့က လူဆိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့ အမြစ်ပြတ်အောင် မရပ်မနား နှိမ်နင်းရဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ထဲ ဝင်နှောင့်ယှက်တာ မလိုချင်ဘူး။ အကြမ်းဖက်သင့် မဖက်သင့်ဆိုတာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ တခြားလုပ်စရာ နည်းလည်းမရှိဘူး ဟယ်ရီ”

“ငါ့ကို အင်စပက်တာကယ်လဟန်နဲ့ ခေါ်စမ်း ဒေးဗစ္စ”

“တခြား လူတွေထက် ခင်ဗျား ပိုနားလည်သင့်ပါတယ်”

ဒေးဗစ္စနှင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်စလုံး ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားကြသည်။ ဒေးဗစ္စ၏စကားက ထိမိလွန်းသည်။ ဟယ်ရီ ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ ဒေးဗစ္စ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလား၊ ဟိုဘက်ကလား၊ ကြားလူတော့ မလုပ်နဲ့”

ဂရိုင်း(မိ)စ်က မေးသည်။ ဟယ်ရီက သူ့ကို မျှတ်နေလှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း ငါ့အပေါ် အမြင်မှားနေပြီ ချာတီဘ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟယ်ရီ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ပါပဲ၊ ခုဘော်တို့... သွားကြစို့”

ဒေးဗစ္စက သူ့ရဲဘော်နှစ်ဦးကို လက်ပြခေါ်လိုက်သည်။ ရဲသားသုံးဦး ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီး ဆူညံစွာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဟယ်ရီကား သက်ပြင်းချရင်း သူတို့ကို စိုက်ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာ၌ကား ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတို့ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

သူ တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ စာတိုက်ပုံးလေးကို ဖွင့်ရန် သော့နှိပ်သည်။ သူ သတိရပြီ။ သော့ကို မယူ။ ခံတံကို စာတိုက်ပုံးထဲ ထိုးထည့်ကြည့်သည်။ အထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု ခံနေသောကြောင့် အဆုံးထိ ထိုး၍မရ။ ဟယ်ရီသည် ခံတံကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ စာတိုက်ပုံးကို မဖွင့်တော့ဘဲ နည်းခန်းမသို့ဝင်ရန် မှန်တံခါးကို သော့ဖွင့်ဝင်သွားသည်။

သူ အခန်းထဲ တန်းမဝင်သေးဘဲ တံခါးရှေ့ရပ်ပြီး အထဲမှ အသံကို နားစွင့်သည်။ ဘာသံမျှမကြား။ သော့ဖွင့်သည်။ တံခါးကို အသာလေးတွန်းသည်။ တံခါးဘေးရပ်ပြီး သေနတ်ဆွဲထုတ်ထားသည်။ ဘာမျှမဖြစ်။ ချောင်းကြည့်သည်။ အထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ အခန်းထဲဝင်သည်။ ပတ်ပတ်လည်ညီ ပေါ်မြန်မြန် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သေနတ်ကို အိတ်ထဲထည့်သည်။

တံခါးဟောင်းလောင်း ပွင့်နေစဉ် အပြင်ဘက်စကြိုမှ အသံကွဲမီးသွားသည်။ ဟယ်ရီသည် အသံတစ်ခုကြားသဖြင့်

သေနတ်ထုတ်ပြီး တံခါးဝသို့ ပြေးထွက်သည်။ တိတ်ဆိတ်
နေသဖြင့် ခြေသံဖွဖွကြားရ၏။

စကြိုသို့ ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ခြေသံကြားနေရဆဲ။
စကြိုဟိုဘက် ဒီဘက်ကြည့်သည်။ ဘာမျှမမြင်ရ။ ခြေသံ
ပိုကျယ်လာသည်။ ကိုယ်လုံးသေးသေးသဏ္ဍာန်တစ်ခု တံခါး
ပေါက်မှဝင်လာသည်။ အဝတ်လျှော်ပြီး တွန်းလှည်းပေါ်တင်၍
တွန်းဝင်လာသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်။ သူမသည် ဟယ်ရီ
လက်ထဲမှ ဒသမ ၄၄ ကို မမြင်ပေ။

အဘွားကြီးသည် ဟယ်ရီအခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။
ဟယ်ရီသည် အထဲပြန်ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ
ချွတ်ပြီး ဆိုဖာပေါ်ပစ်တင်သည်။ အပေါ့သွားပြီး ရေခဲသေတ္တာ
ထဲမှ ဘီယာနှင့် ဟမ်ဘာဂါကိုယူသည်။ ဟမ်ဘာဂါ တစ်ပိုင်း
အကျန်ရှိသော်လည်း ဘီယာကုန်နေပြီ။ ဟိုကောင်မလေးက
ဘီယာဝယ်လာမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူ့စာတိုက်ပုံးကိုလည်း
ဖွင့်ကြည့်ပေးမည်တဲ့။

“ဟိုက်...”

ဟယ်ရီက အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်။ လှေကားမှ ဝရန်း
သုန်းကားဆင်းသည်။ လှေကားထစ်တွေ ကျော်ဆင်းသည်။
ဟယ်ရီ မောနေပြီ။

“ဘုရား... ဘုရား”

မေ့မှ မေ့တတ်ပလေခြင်း။

အောက်ရောက်ပြီ။ ဧည့်ခန်းမှ ပြေးထွက်သည်။

ကောင်မလေး တိုက်ထဲရောက်နေပြီ။ လက်ထဲမှာ စားစရာ
အိတ်တစ်လုံး။ ဘီယာခြောက်ဘူးပါသော အိတ်တစ်လုံးစီ
ဆွဲလျက်။ စာတိုက်ပုံးနားရပ်ပြီး ဒူးတစ်ဖက်ပေါ် ပစ္စည်းများကို
တင်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စာတိုက်ပုံးသော့ကို နှိုက်သည်။
“ကယ်လဟန်”ဟူသော အမည်ရေးထားသည့် စာတိုက်ပုံး
သော့ပေါက်ထဲသို့ ထည့်မည်အပြု ဟယ်ရီ တံခါးဖွင့်ထွက်
လာပြီး “ရပ်လိုက်”ဟု လှမ်းအော်သည်။ ကောင်မလေးဆီ
ဒိုင်ဗင်ထိုး ဝင်လိုက်ရာ ကောင်မလေးရော ပစ္စည်းများပါ
လွင့်စင်လဲကျကုန်သည်။

ကောင်မလေး ကြမ်းပေါ်လဲပြီး ကြောင်နေသည်။ ဘာမျှ
မပြောနိုင်သေး။ ဟယ်ရီသည် ကောင်မလေးကို မတောင်း
ပန်နိုင်။ အိတ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး စာတိုက်ပုံးအားလုံး
နှင့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ခလုတ်အားလုံးကို အုပ်ထားသော
အံ့ပုံးကိုဖြုတ်သည်။ သတိထား၍လုပ်သည်။ တစ်ချက်ချော်
သွားလျှင် သူ့အဖို့ မလွယ်။

ကောင်မလေး ပြန်ထထိုင်သည်။ ခေါင်းနည်းနည်း
ကြည့်သွားပြီ။ ဧည့်ခန်းဝနှင့်နီးသော အခန်းထဲမှ ကိုယ်လုံး
ဘုတ်ဘုတ်လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ စွပ်ကျယ်
ဝတ်ထားသည်။ ဟယ်ရီကို မသင်္ကာသလိုကြည့်သည်။ ကြမ်း
ပေါ်မှ ပစ္စည်း ဖရိုဖရဲနှင့် ထိုင်နေသော ကောင်မလေးကိုပါ
မြင်သောအခါ ဧည့်ခန်းဝမှ ထွက်ပြီး အဝင်ခန်းငယ်သို့
ခရောက်လာသည်။

ဟယ်ရီသည် သူ့လုပ်နေရာမှ လက်မရွေးဘဲ ထိုလူကြီးကို ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်သည်။

“ဒီမယ် ရဲဘော်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ် ဒီဟာကိုဖြုတ်နေတာ၊ ဘာလုပ်တယ်ထင်လို့လဲ”

ဟယ်ရီက ကြားဝင်ရုပ်ချင်သော လူကြီးကို ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ လူကြီးကလည်း သူ့ကို အကဲခတ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာနေတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ဒါဖြင့် ဒီစာတိုက်ပုံးတွေကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ခင်ဗျား သော့ပျောက်လို့လား”

“ခင်ဗျားအပူ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ... ကျုပ် စာတိုက်ပုံးဗျ၊ ခင်ဗျား လူလည် မကျနဲ့”

လူကြီး ရှေ့တိုးလာသည်။ ဟယ်ရီက လူကြီးကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။ ဝက်အူအားလုံး ဖြုတ်ပြီးနောက် အံ့ဖုံးကို ဆွဲယူသည်။ ဝက်အူများကို သူ့အိတ်ထဲထည့်သည်။ လက်တစ်ဖက်က အံ့ဖုံးကို ကိုင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်ကတော့ အိတ်ထဲနှိုက်နေသည်။

ကောင်မလေးက သူတို့နှစ်ဦးလုံးကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားမလည်စွာ ကြည့်နေသည်။ ဟယ်ရီက သေတ္တာထဲမှ သတ္တု အစိတ်အပိုင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြုတ်ပြီး ကြမ်းပေါ်ပစ်ခဲ့လိုက်သည်။

လူကြီး ဒေါသထွက်လာသည်။

“သူများစာတွေကို ဖောက်ဖတ်တာ အပြစ်ရှိတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ကဲ... ရဲဘော် ကျုပ် ပုလိပ်ကို တိုင်ရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်ကလဲ ပုလိပ်ပါပဲ”

လူကြီး ပါးစပ် ဟ, သွား၏။

“ဗျာ... ခင်ဗျားက ဒီအပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ ပုလိပ်ဆိုတာ လား...”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဟယ်ရီက အံ့ဖုံးကို ကြမ်းပေါ်ချပြီး သူ့စာတိုက်ပုံးထဲမှ ပလတ်စတစ် ပျောအိအိအရာကို လက်လှမ်းယူလိုက်သည်။ ၎င်းပစ္စည်းကို ဝိုင်ယာကြိုးများဖြင့်ရစ်ပတ်ထားပြီး သော့ပေါက်နှင့် ဆက်ထားသည်။ ဟယ်ရီက ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာတုန်းဗျ...”

လူကြီးက တုန်လှုပ်စွာ မေးသည်။

ဟယ်ရီက ၎င်းပစ္စည်းကို သေချာစွာ ဖြုတ်ယူမ, ကြည့်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် ၎င်းပစ္စည်းကို ထုတ်ယူပြီး လူကြီးဆီ လှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒါ... ပလတ်စတစ်ပုံးလို့ ခေါ်တယ်”

“ဗျာ...”

လူကြီး လန့်ပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်
သည်။

“ကျုပ် မပါဘူးနော်”

လူကြီး တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ တံခါး
ဖွင့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်၍ ထွက်သွားသည်။

ဟယ်ရီက ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်နေဆဲ ကောင်မလေးကို
ကြည့်သည်။ သူမ မျက်နှာမှာ အံ့ဩမှု၊ ကြောက်လန့်မှု
အပြည့်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်နေသည်။

ဟယ်ရီက ကောင်မလေးဆီ လက်ကမ်းပေးသည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

ကောင်မလေး ဒါပဲပြောနိုင်၏။

“မင်းအခန်း မင်းပြန်သွား၊ တစ်ညလုံး ဘယ်မှ
မထွက်နဲ့၊ တံခါး သော့ခတ်ထား၊ ငါကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ
မဖွင့်ပေးနဲ့၊ နားလည်လား”

သူမသည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူမအခန်းထဲ ဝင်သွား
လေသည်။

အခန်း (၂၉)

ဆူပါမားကတ် ဧရာမကုန်တိုက်ကြီးသို့ ရောက်သည်
နှင့် စမစ်သည် ဖရဲသီးနှင့်အတူ တခြားအရာများပါ ဝယ်ယူ
ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယား ဘာဂန်ဒီအရက်
တစ်ပုလင်း၊ ဒိန်ခဲနှင့် အခြား စားစရာ သစ်သီး သစ်ဥအချို့
ဝယ်ပြီး ခြင်းတောင်းထဲထည့်သည်။ ငွေကိုင်စာရေးမရှေ့
ရောက်သောအခါ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် မပါလာ
ကြောင်း သိရသည်။

“ကျွန်တော် ချက်ရေးပေးခဲ့မယ်”

“ချက်နဲ့ ဝယ်ခွင့်ကတ်ပြား ပါလားရှင့်”

“ဟင့်အင်း... ဒါပေမယ့်...”

“ဒါဖြင့် မန်နေဂျာနဲ့ ဟိုမှာသွားတွေ့ပါရင်”

စာရေးမက မုန့်ချုပ်ကာထားသော အခန်းငယ်လေး
အတွင်း၌ စားပွဲနှင့်ထိုင်လျက် ပစ္စည်းစစ်ဆေး၊ ငွေတွက်ချက်
ပေးနေသော ကောင်တာ(၁၂)ခုကို အကဲခတ် ကြည့်နေသော
လူအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

စမစ်က ထိုလူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မန်နေဂျာက သူ့ကို မြင်သဖြင့် လက်ပြလိုက်သည်။ စမစ်က ပြုံး၍ လက် ပြန်ပြသည်။ ငွေကိုင်စာရေးမလေး တွေ့သွားသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း မလိုတော့ပါဘူးရှင်၊ ချက် ဘယ်လောက် တန် ရေးချင်သလဲ”

“ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ်လောက်ဆို ရမလား”

“ရပါတယ်”

စမစ်သည် သူဝယ်သော စားစရာများကို လက်ဆွဲ စက္ကူအိတ်နှစ်လုံးနှင့် ခွဲသယ်သည်။ လမ်းဖြတ်ကူးသည်။ လမ်းအလယ် ကွန်ကရစ် ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် ကားရှုပ် သဖြင့် ခဏရပ်နေသည်။ လူကူးရန်မျဉ်းမှ ကူးသွားသည်။ သူ့တိုက်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟဲလို... အင်စပက်တာ”

စမစ်မြင်ဖူးသော ယောက်ျားတစ်ဦးက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက် သည်။ သူ့နာမည်ကို မမှတ်မိ။

“ဟဲလို...”

“ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း... ခင်ဗျားတို့ရဲ့တွေ ခုတလော အလုပ်သိပ်ရှုပ် နေပြီရတယ်၊ သတင်းစာထဲ ဖတ်လိုက်ရတယ်လေ”

ထိုလူက လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အင်း... ခင်ဗျားတို့လိုလူတွေ ရှိနေတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ရပါတယ်၊ တခြားလူတွေလည်း ကျုပ်လိုပဲ သဘောထား ရှိကြတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

စမစ်သည် ရှေ့တိုးပြီး အိတ်ထဲမှ မြေပဲတစ်ဆုပ်နှိုက်ပြီး ဝါးလိုက်သည်။ တိုက်ခန်း ဝင်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ အိတ်နှင့်တံခါးကို အသာထုပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ လူမည်း လင်မယား အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးတို့က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟဲလို... အင်စပက်တာ၊ နေကောင်းရဲ့လား”

မိန်းမကြီးက မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်”

စမစ် ပြုံး၍ပြန်ပြောသည်။ အခန်းထောင့်သို့ ချိုးသွား သည်။ စာတိုက်ပုံးများရှေ့ရောက်သောအခါ လက်ထဲမှ အထုပ်များချသည်။ အိတ်ထဲမှ သော့နှိုက်သည်။ သော့ ရှာ တွေ့သောအခါ စာတိုက်ပုံးသော့ပေါက်ထဲ ထည့်သည်။ ဤလှုပ်ရှားမှုသည် စမစ်၏ နောက်ဆုံးလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်၏။

ပုံးပေါက်ကွဲသွားသည်။

စမစ်ခန္ဓာကိုယ်သည် ကွန်ကရစ်၊ သံမဏိ၊ မှန်ချပ် အပိုင်းအစများကြား၌ ချာလပတ်လည်ပြီး ကြမ်းပေါ်လဲကျ သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မြေပဲတောင့်ကလေး ဆုပ်လျက်။

အခန်း (၃၀)

ဟယ်ရီကယ်လဟန်သည် ပလတ်စတစ်ပုံကို သူ့ အခန်းထဲယူလာပြီး ရုပ်သံစက်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာ စစ်ဆေးပြီးနောက် ဖုန်းဆက်သည်။ တစ်မိနစ်ကြာသည်အထိ ကိုင်မည်သူမရှိ။ နောက် နံပါတ်တစ်ခု ထပ်လှည့်သည်။ မိန်းမ အသံတစ်ခု ဖြေသည်။

“ရဲဋ္ဌာနကပါ... ဘာကိစ္စပါလဲရှင်”

“လူသတ်မှုစုံစမ်းရေးက (၃)ရဲမှူး ဘရစ်(ဂ်)စ်နဲ့ ပြောချင် လို့။ အင်စပက်တာကယ်လဟန် ခေါ်နေတယ်လို့ ပြောပါ။ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်”

အော်ပရေတာက ဖုန်းပြောနေသော ဘရစ်(ဂ်)စ်အား ကြားပြတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကယ်လဟန်... မင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဘရစ်(ဂ်)စ်က တအံ့တဩနှင့် အော်မေးသည်။

ဟယ်ရီ မှဲ့သွားသည်။

“ဘရစ်(ဂ်)စ် ခုပဲ ကျွန်တော့်စာတိုက်ပုံးထဲမှာ ဗုံးတွေလို့၊ စမစ်ဆီ လူတစ်ယောက် မြန်မြန်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ သူ့ စာတိုက်ပုံးမှာလည်း ဗုံးရှိလိမ့်မယ်”

“ဘာကွ...”

“ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဗုံးရောက်နေပြီ ဘရစ်(ဂ်)စ်။ စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ကဲ... စမစ်ဆီ လူတစ်ယောက် အမြန်ဆုံး လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

“အေး... ခု လွှတ်လိုက်မယ်။ မင်း ဘယ်မှ မသွားနဲ့၊ ငါလာခဲ့မယ်။ ဘယ်မှ မသွားနဲ့”

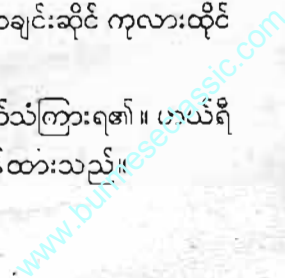
ဘရစ်(ဂ်)စ် ဖုန်းချလိုက်သည်။

ဟယ်ရီကလည်း ဖုန်းပြန်ချပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အဝတ်စီရိမ့် အပေါ်ဆုံး အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ပြီး စတီးလက်တို ခလုတ် နှိပ် ဓားမြှောင်ကို ယူသည်။ ဓားမြှောင်ကို ဖွင့်ကြည့်စစ်ဆေး ပြီး ပြန်ပိတ်သည်။ ခါးပတ်နှင့်ကျောရိုးကြား ဝှက်ထားလိုက် သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ဒသမ ၄၄ မဂ္ဂနမ်သေနတ်ကြီးကို စစ်ဆေးပြီး ကျည်ဆန်သုံးတောင့် အိတ်ထဲထည့်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲပြန်သွားပြီး တံခါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင် မှာ ထိုင်ချသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာ တံခါးခေါက်သံကြားရ၏။ ဟယ်ရီ က အခန်းတံခါးကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟယ်ရီလား”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ပါကွ၊ မင်း ဘာဖြစ်သေးလဲ... တံခါး ဖွင့်စမ်း”

“ဝင်ခဲ့လေ... ဖွင့်ထားတယ်”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) တံခါးဖွင့် ဝင်လာသည်။ ဟယ်ရီ သေနတ်ကို မြင်၍ တွန့်သွားသည်။ ဟယ်ရီက သေနတ်ကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“ငါ ... အဲဒီဟာကြီးတွေ မကြည့်ချင်ဘူးကွ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က မရွှင်မပျနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို အပြင်မှာ ဘယ်သူ မြင်သေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါဘူး”

ဟယ်ရီက ပြတင်းပေါက်နားသွားပြီး လမ်းပေါ် ငုံ့ကြည့်သည်။

“ရဲကား တစ်စီးမှ မတွေ့ပါလား”

“ငါတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာပဲ၊ ဗုံး ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို... ပေါ်မှာ”

ဟယ်ရီက ရုပ်သံစက်ဆီ လှက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က သွားကောက်ယူကြည့်သည်။ အနီးကပ် စစ်ဆေးသည်။ ဗုံးကို သူ့အိတ်ထဲထည့်ပြီး ပြန်လှည့်သည်။

“ကဲ... ဟယ်ရီ သွားကြစို့၊ တို့ကို အေဗီစီစောင့်နေ

သည်”

ဟယ်ရီက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို အလျင်ထွက်ရန် လက်ပြသည်။ ဟယ်ရီက တံခါးပိတ်ပြီး နောက်က လိုက်လာသည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် သူ့ကားကို စက်မရပ်ဘဲ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားခဲ့သည်။ အထဲ၌ ရေဒီယိုစက်မှ အသံမြည်လာသည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် ယာဉ်မောင်းနေရာမှ ဝင်မည်ကြံပြီးမှ ဟယ်ရီကို မေးသည်။

“မင်း... ကားမောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ ဒီဟာလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်ချင်သေးလို့...”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က အိတ်ထဲမှ ဗုံးကိုနှိုက်သည်။ ဟယ်ရီက ခေါင်းညှိတ်ပြီး ကားကိုပတ်၍ လျှောက်ကာ ယာဉ်မောင်းနေရာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကားစက်နှိုးပြီး ထွက်သည်။ သူ ကားမောင်းနေစဉ် စကားမပြောဖြစ်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကလည်း ပလတ်စတစ် ဗုံးကို လေ့လာနေသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) အတန်ကြာမှ ဗုံးကို ထိုင်ခုံပေါ်ချပြီး စကားပြောသည်။

“ဒီဗုံးဟာ မင်းစာတိုက်ပုံး သော့ဖွင့်တာနဲ့ ပေါက်အောင် လုပ်ထားတာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် နာရီနဲ့ ချိန်ကိုက်ထားရင်လည်း ရတယ်”

မီးနီပြု၍ ဟယ်ရီ ကားရပ်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်ဘက် ကိုက်နှစ်ရာ အကွာမှ

ရဲမော်တော်ဆိုင်ကယ် ကစစ်စီး နောက်ပေးလမ်းကြားထဲမှ ထွက်လာပြီး ဟယ်ရီတို့နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“အံ့ဝေးပြေးလမ်းက သွားကွ”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က အမိန့်ပေးသည်။

“ဌာနချုပ်ကို သွားမယ့်လမ်းကြောင်း အသစ်လားဗျ”

ဟယ်ရီ အရှဲ့တိုက် ပြောသည်။

“ငါပြောသလို လုပ်စမ်း”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဒသမ ၄၅ အော်တိုမစ်တစ်သေနတ်ကို ထုတ်ပြီး ဟယ်ရီကုပ်ကို ထောက်လိုက်သည်။ ဟယ်ရီ မဖြို...။ မအံ့ဩမိ။

“ခင်ဗျား သေနတ်ကို အိတ်ထဲကထုတ်တာ ခုအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးပဲလား”

“ပါးစပ်ပိတ်စမ်း...”

“ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျား ပြောဖူးတယ်လေ... အကောင်းဆုံး သေနတ်ဆိုတာ အိတ်ထဲမှာပဲ ရှိရမယ်တဲ့၊ မဟုတ်လား”

“တိတ်စမ်း... ကယ်လဟန်...”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)”

“ခု ဌာနချုပ်ကို မောင်းရမှာမဟုတ်ဘူး ကယ်လဟန်၊ မင်းသွားရမယ့်လမ်းက တစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ ရင်ခွဲရုံကို...”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဒသမ ၄၅ ကို ဟယ်ရီခေါင်းဆီ ခြံနှိပ်ပြီး ဟယ်ရီ၏ ဒသမ ၄၄ ကို ထုတ်ယူသည်။

“ကဲ... ကျွန်ုပ်တို့ဆန်တွေပေး...”

ဟယ်ရီက ကားမောင်းရင်း အိတ်ထဲမှ လက်တံဖိဖက်နှင့် ကျည်တောင့်နှစ်ခု ထုတ်ပေးသည်။

“တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ မင်း အမြဲတမ်း ကျည်တောင့်သုံးခု ဆောင်နေကျပဲ”

ဟယ်ရီက တတိယကျည်ဆန်ကိုပါ ပေးလိုက်၏။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ပြတင်းမှန်ဖွင့်ပြီး ကျည်တောင့်အားလုံးကို လမ်းပေါ် လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုကာကွယ်ထားလဲ”

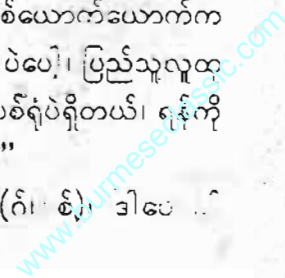
“ဒီအမှုစစ်ဆေးရေးကို ငါကိုင်ထားတယ် ကယ်လဟန်၊ မင်းကို ငါကြိုက်သလို လုပ်လို့ရတယ်”

ဟယ်ရီက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။

“ဘာလို့ ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ရလဲ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ရယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီလိုလုပ်မယ့်လူစား မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဘာမှ မဆန်းပါဘူး ကယ်လဟန်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ရာကတည်းကလည်း ဒီမြို့သားတွေ ဒါမျိုးလုပ်ခဲ့ဖူးကြတယ်၊ ရာဇဝင်ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်တရားဥပဒေသမားတွေကို လက်ခံခဲ့တယ်...၊ ငါတို့လည်း သူတို့လိုပါပဲ၊ တရားဥပဒေ စနစ်က ပျက်စီးချွတ်ယွင်းနေပြီ...၊ တစ်ယောက်ယောက်က လူထုကို ကာကွယ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပဲပေါ့၊ ပြည်သူလူထု လုံခြုံရေးကို ရန်ပြုသူမှန်သမျှကို သတ်ပစ်ရုံပဲရှိတယ်၊ ရန်ကို ရန်ချင်း တုံ့ပြန်ရမယ် ဟယ်ရီ... ဒါပဲ”

“ဒါကို လက်ခံပါတယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ ဒါပေ... ”

ကျွန်တော် လူသတ်တာ အားမပေးဘူး၊ ရဲတွေက လူသတ် သမား...၊ သုတ်သင်ရေးသမားတွေဖြစ်လာရုံနဲ့ ဒီပြဿနာ မပြီးဘူး၊ လမ်းစည်းကမ်းဖောက်တဲ့လူကို ခင်ဗျား မသတ်ဘူး လို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ယာဉ်စည်းကမ်းဖောက်တဲ့လူကိုရော... ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့ မြက်ခင်းပေါ် သေးလာပန်းတဲ့ ဟိုဘက်ခန်းက အိမ်ရှင်ခွေးကိုရော သတ်ပစ်မှာလား...”

“ငါတို့ သတ်ခဲ့တဲ့လူတွေဟာ သတ်သင့်လို့ သတ်ရ တာ...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ တစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ချာလီမက်ကွိုင်း”

“မင်းသာဆို ဘာလုပ်မလဲ”

“တရားဥပဒေကိုပဲ ထောက်ခံမယ်”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က နောက်ကြည့်မှန်ထဲ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့် သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်က နောက်မှ လိုက်လာနေဆဲ။ ဟယ်ရီစကားကို ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)စဉ်းစားရင်း ပြန်ချေပသည်။

“ထပ်သရီး...၊ မင်းက ဥပဒေ ဘယ်လောက်နားလည် လို့လဲကွ၊ မင်းဟာ ထူးချွန်တဲ့ ရဲတစ်ဦးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အုပ်စုဝင်ကောင်း တစ်ဦးမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှာ အခွင့်ရပေမယ့် မင်းက တိုအုပ်စုထဲ မဝင်ခဲ့ဘဲကိုး၊ မင်းက မဝင်ဘူးလို့ အတိအလင်း ကြေညာခဲ့တာပဲ”

“ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ကျွန်တော်လည်း ဒီဥပဒေစနစ်ကြီးကို ခန့်ခွဲတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါပဲရှိတာ မတတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့

ကောင်းတာရှိတယ်၊ လူသတ်မှုတွေ မလုပ်ဘူး၊ မပါဘူး၊ အဲဒါ မပြောင်းမချင်း ကျွန်တော် လက်ခံထားမယ်”

“မင်းစကားကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး ဟယ်ရီ၊ မင်းသဘောပေါက်မယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တယ်”

“ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)...၊ ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်ရှင်းပါတယ်၊ မျက်စိကို လည်သွားတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကယ်လဟန်၊ ငါပြောချင်တာကို မင်းအခု မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရတော့မယ်၊ မင်းဘဝ နိဂုံး ချုပ်ရတော့မယ်ကွ...”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က နောက်ဆုတ်ပြီး ဟယ်ရီမျက်နှာကို သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် ပြင်သည်။

ဟယ်ရီက ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို အုပ်ပြီး လီဇာအဆုံး နှင်းခူသည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ကျည်ဆန်က ဟယ်ရီကုတ်ကိုပွတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ထိသည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် ခက်(စ်)ဗတ် နှင့် ဝင်ဆော့ငုံပြီး သေနတ်လွတ်ကျသွားသည်။

ကားသည် လမ်းပေါ်မှ ဘီးတက်ကွီကွီခြည်အောင် ပွတ် တိုက်၍ အခြား ကားများကြားမှာ ကွေ့ကောက် ပွတ်သီ မောင်းသွားသည်။ အလယ်ယာဉ်ကြောမှ ကားသုံးစီး အချင်း ချင်း ဝင်တိုက်မိကြသည်။ ဟွန်းတွေ နားငြီးအောင် တီးကြ သည်။

ဟယ်ရီက လက်တစ်ဖက် နှင့် ထိန်းမောင်းရင်း ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) ၏ နှာခေါင်းကို လက်ဝါးစောင်းနှင့် ခုတ်ချလိုက်

သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) နာလွန်း၍ ထုံကျဉ်သွားပြီး ထိုင်ခုံကို မိုလျက် ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ဟယ်ရီက သူ့ဆံပင်မှဆွဲပြီး ဒက်(ရှ်)ဘုတ်မှ ရေဒီယိုစက်နှင့် ခေါင်းကို အားရပါးရ ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကြမ်းပေါ် ဖုံးလျက်သား ကျသွားသည်။

အခန်း (၃၁)

မော်တော်ကားသည် ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်ပြီး ထွက်ပေါက်ဂိတ်ဆီ နောက်ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဘီးနှင့် ကတ္တရာပွတ်ပြီး မီးခိုးများပင် ထွက်ကုန်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) သတိမရသေး။ ဟယ်ရီသည် လည်ကုပ်ပေါ် သွေးရွဲလျက် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ အံကြိတ်ထားရင်း ကားကို ထွက်ပေါက်ကုန်းပေါင်ပေါ် မောင်းချလာသည်။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲ၌ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ပထမဆုံး အကြိမ်တွေ့ရသည်။ စောစောက ယာဉ်ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် ပြတ်ကျန်ခဲ့သော်လည်း ယခု ကိုက်အတော်ကွာမှ လိုက်လာနေသည်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။

မျက်နှာ မသဲကွဲ။

ထွက်ပေါက်မှထွက်လာပြီး ဒုတိယလမ်းပေါ် ကွေ့သည်။ အရှိန်များများ။ ပထမတစ်မိုင်နှစ်မိုင်ထိ ဆိုင်ကယ်က မှန်မှန်

လက်ဆော်လည်း ရှေ့လမ်းတွင် ကားရှင်းသည်နှင့် ဘယ်ဘက်
တိမ်းပြီး ပိုကပ်လာသည်။

ထိုအခိုက် ဆိုင်ကယ်စီးသူ၏ မျက်နှာကို ဟယ်ရီမြင်လိုက်
ရသည်။

သူကား... ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)။

ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)က အရှိန်တင်ပြီး ဟယ်ရီကားနှင့် ကား
တစ်စီးစာအကွာသို့ ရောက်လာသည်။ သေနတ်နှင့်ချိန်၍
ဟယ်ရီအား လှမ်းပစ်သည်။ ကားနောက်မှန်ကွဲပြီး ကားတွင်း
နောက်ကြည့်မှန်ကို လာမှန်သည်။ နောက်ကြည့်မှန် အစိတ်စိတ်
အဖြောဖြောကွဲသွားသည်။ ဟယ်ရီက မှန်ကွဲစေစင်ရန် ခေါင်းငုံ့
အရောင် ကားမှာ ထိန်းမရဘဲ လမ်းဘေးမြေကြီးပေါ် ချော်
သွားသည်။ ဟယ်ရီသည် ကားကိုပြန်ထိန်းပြီး ကတ္တရာလမ်း
ပေါ်သို့ ပြန်မောင်းသည်။ 'ဆွဲဆန်ပင်လယ်အော်' ဟူသော
ဆိုင်ဘုတ်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှေ့မှာ ခေါက်တဟားကြီးနှင့် တံတားအောက်မှဖြတ်
ဝင်မည့် ရေနံတင် သင်္ဘောကြီး တစ်စီးကို မြင်ရသည်။
ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)က ဒုတိယအကြိမ် ပစ်မည်အပြု ဆိုင်ကယ်
ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ဆူညံစွာဖြင့် ဖုန်ထူသောလမ်းဘေး ကျသွား
သည်။ ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)အချိန်မီ ထိန်းပြီး ဟယ်ရီနောက် အစီ
အစဉ်သည်။

ရေနံတင်သင်္ဘောကြီး ဖြတ်ဝင်တော့မည်မို့ ခေါက်
တံတားကြီးကို ခေါက်တင်တော့မှာ သေခွာသည်။ ဟယ်ရီက

ဘရိတ်ဖိန်းသည်။ ကားဘီးတာယာများ ကတ္တရာနှင့် ပွတ်
တိုက်၍ စုတ်ပြတ်ကုန်ပြီထင်ပါ။

တံတားဘေးနှစ်ဘက် မီးများလင်းလာသည်။ တံတား
ခေါက်တင်ပြီ။ ဟယ်ရီ၏ကားက တံတားပေါ်မှာ။ တစ်နာရီ
မိုင် ၄၀ နှုန်းနှင့် ဘရိတ်အုပ်မရတော့။ ထို့ကြောင့် လီဇာကို
ဖိန်းချ၏။ ကားအရှိန်မြင့်ပြီး ခေါက်တင်နေဆဲ တံတားကြီး
ပေါ်မှ ပျံထွက်သွားသည်။ ဇလထဲ ဝှီးခနဲ ဖြတ်သွားပြီး
ခေါက်တင်နေဆဲ တံတား၏ ဟိုဘက်ပိုင်းပေါ် ဝှီးခနဲ
ပြန်ကျသွားသည်။ ကားသွက်သွက်ခါအောင်လှုပ်ပြီး ကား
အောက်ပိုင်းနှင့် တံတားတို့ ဆောင့်မိသည်။ အရှိန်ပြင်း
သဖြင့် တံတားပေါင်များနှင့် ကားနံဘေး ပွတ်တိုက်သွားသည်။
ဟယ်ရီ ခေါင်းနှင့် ကား ခေါင်မိုးတို့လည်း ဆောင့်မိသွား၏။

ဟယ်ရီသည် လက်ကိုင်ဘီးကို ဆတ်ခနဲဖမ်းကိုင်သည်။
ကားက ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည်
သတိမရသေးဘဲ ကားထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ရောက်သွားသည်။
ပလတ်စတစ်ပုံးက ကားရှေ့မှန်ချပ်နှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။
သို့သော် မပေါက်ကွဲ။

ဟယ်ရီတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေ ရှုစရာမရှိ။ အဖွန်း
အပဲ့တွေ။ သွေးတွေ။ ဟယ်ရီသတိကောင်းသည်။ ကားကို
သေသေချာချာ ပြန်ထိန်းသည်။ ဓာတ်တိုင်မှ ပြန်ဆုတ်သည်။
ဂရိုင်း(မ်၊ စ်)၏ ဆိုင်ကယ်လည်း တံတားပေါ်မှပျံ့ကျ
လာပြီး ဒီဘက်ခြမ်းမှာလာကျသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ခုန်သွား

သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တံတားပေါ်မှ ပြေးဆင်းအလာ ဟယ်ရီ ကားကို ကျိခနဲကျွေ့၊ လီဗာကိုနင်းချ၏။ ဆိုင်ကယ် နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်က ကားစက်ဖုံးပေါ် အမိုးပေါ်မှ မြောက်တက်ပြီး ကတ္တရာလမ်းပေါ် ပြုတ်ကျ သွားသည်။

ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

ဂရိုင်း(မ်၊စ်) ကွင်းပြင်ထဲ လွင့်ထွက်သွားသည်။ အဆေးမှ ချဉ်းကပ်လာနေသော ဆိုင်ကယ်သံများကို ဟယ်ရီကြားရသည်။ မျက်စိနှင့် မြင်ရသည်။

နှစ်စီး။

လမ်းဆုံကို ပိတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဟယ်ရီသည်ကားကို ကျွေ့ပြီး ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ဝင်တိုက်ချသွားသည်။

‘ရေတပ်မတော် အရန်ကာကွယ်ရေးတပ်မ’ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်။ ပေပေါင်းများစွာ မောင်းသွားပြီးနောက် ရေတပ် စခန်းဟောင်းကြီး၏ ဂိတ်ဝမှ ဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးက သူ့နောက်မှလိုက်လာသည်။ သူတို့ မိခါနီးပြီ။

ကတ္တရာလမ်းသည် ဖုန်ထူသောလမ်း ဖြစ်လာသည်။ သဲကန္တာရစခန်းထဲ ရောက်လာပြီ။ နေဝင်ဆည်းဆာ၌ ဧရာမ စစ်သင်္ဘောအပျက်များ၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ရသည်။

သင်္ဘောတိုင်း၏ အမြောက်များ၊ စစ်သေနတ်များကို အလှမိနီယမ် ပုဆောင်းအိတ်ကြီးများ ဧွပ်ထားသည်။

သစ်သားကုန်းပေါင်တစ်ခုအနား၌ ကားရပ်လိုက်သည်။ ကားထဲမှထွက်၊ ကုန်းပေါင်မှ ဖြတ်ပြေးပြီး တိုက်လေယာဉ် တင် သင်္ဘောကြီးပေါ် တက်သည်။ ဟယ်ရီ မောနေသည်။ ဟိုက်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွေးတွေ၊ ဖုန်တွေပေကျဲလျက် ဒဏ်ရာတွေ ဗရပုနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။ ကုန်းပေါင်ထိပ် အရောက် သူ အားကုန်ပြီး ဒူးခွေကွဲသွားသည်။

ကြိုးစား ထ၊သည်။ ဂိတ်ဝမှ ဆိုင်ကယ်များ ဝင်လာပြီ။ ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်း ထ၊သွား၏။ ဟယ်ရီ မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်သည်။ လက်စသတ်တော့ ဒေးဗစ္စနှင့် အက်(စ်) ထရာချန်။ နောက်ဆုံး လက်ကျန် သူရဲကောင်းနှစ်ဦး။

ဟယ်ရီက သင်္ဘောပေါ်ရှိ လေယာဉ်ကွင်းပြဘက် လှည့်ပြေးသည်။ ဒေးဗစ္စနှင့် အက်(စ်)ထရာချန်တို့က သေနတ် တွေနှင့် ခပ်မြန်မြန် လှမ်းပစ်ကြသည်။ ဟယ်ရီ သက်ပြင်းရှိုက်၊ အားယူပြီး သင်္ဘော ပင်မအဆောက်အအုံဆီ ချဉ်းကပ်လာ သည်။

ဒေးဗစ္စနှင့်အက်(စ်)ထရာချန်တို့ ကုန်းပေါင်ပေါ်မှ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့် မောင်းတက်လာသည်။ ကုန်းပေါင်၏ သစ်သားချောင်းများက ဟောင်းနွမ်းမြည်နေသောကြောင့် သူတို့ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ပြုတ်ထွက်ကျကုန်သည်။ သို့သော် သူတို့ လေထဲပျံပြီး သင်္ဘောကြီးပေါ်တေ့၍ ကျရောက် သွားသည်။

ဟယ်ရီက သင်္ဘောတံခါးပေါက်မှဝင်ပြီး ပျော်စင်ပေါ်

တက်ရန်ကြံသည်။ အက်(စ်)ထရာချန်က ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး ဆင်းသည်။ ဒင်ခေါက်၍ရသော သွမ်မဆင်သေနတ်ကိုယူပြီး အနီးဆုံး တံခါးပေါက်မှဝင်သည်။ ဒေးဗစ္စက လေယာဉ်ကွင်း အစွန်သို့သွားပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်သည်။ ဒသမ ၃၅၇ မဂ္ဂနမ်ကိုထုတ်ပြီး အနီးဆုံးတံခါးပေါက်ဆီ ပြေးသွား၏။

တံခါးပေါင်ဘေးကပ်ပြီး အထဲသို့ ကျည်ဆန်တစ်တွဲလုံး အကုန်ပစ်ထည့်သည်။ သံမဏိပစ္စည်းများထိမှန်ပြီး ကျည်ဆန် တွေ ပြန်ကန်ထွက်သွားသည်။ ယမ်းညှော်နဲ့ မွန်သွားသည်။ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဟယ်ရီက နံရံကို မှီရပ်နေသည်။ အသက်မှန်မှန်ရှုနေ သည်။ သူ့ကို အက်(စ်)ထရာချန် မြင်သွားပြီး လှမ်းပစ်သည်။ ဟယ်ရီသည် စကြိုလမ်းကျဉ်းထဲရှိ ဖွင့်ထားသော တံခါး တစ်ချပ်နောက် ဝင်ပုန်းရန် အကြံရသည်။

သို့သော်... သံမဏိနံရံများမှ ပြန်ကန်ထွက်သော ကျည်ဆန်များ၏ အန္တရာယ်ရှိနေသည်။ ၎င်းကျည်ဆန် တစ်တောင့် သူ့နှာခေါင်းနားမှ ဖြတ်သွားသည်။ ဟယ်ရီ ကိုယ်ကိုလိုမိထွက်ပြီး အနီးရှိလှေကားဆီပြေးသည်။ လှေကား ဆီ တက်သည်။ နာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အက်(စ်)ထရာချန် သူ့ကို့မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။ လှေကားထိပ်မှ ဒေးဗစ္စ ဘူးခဲခဲ လာသည်။ ဒုတိယကျည်တွဲ အကုန်ပစ်ထည့်သည် လှေကားတစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည်။ လှုပ်ခါးသွားသည်။

ဟယ်ရီခြေထောက်များဘေးမှ ကျည်ဆန်များ ဖြတ်သန်း

သွားကြသည်။ ကြမ်းပေါ်လိုမိချပြီး အပေါ်ထုပ်တန်းပေါ် တက်သည်။ ဒေးဗစ္စ ကျည်တွဲ အသစ်ထပ်လဲသည်။ စကြို လမ်းထဲမှ အက်(စ်)ထရာချန် ပြေးဝင်လာသည်။ အပေါ် ထုပ်တန်းပေါ်၌ လေးဘက်ထောက် ပြေးနေသော ဟယ်ရီကို ရိပ်ခနဲ တွေ့သွား၏။

သူ လှမ်းပစ်သောအခါ ဟယ်ရီမရှိတော့...။ ဒေးဗစ္စ လည်း မမြင်။ နောက်ထပ်မပစ်မီ ဟယ်ရီခြေသံများကို နားစွင့်နေရသည်။ သူက နားပံးသည်။ ဟယ်ရီပတ်လည် ကျည်ဆန်တွေ ဝင်လာသည်။ ပွတ်ကာသိကာ...။

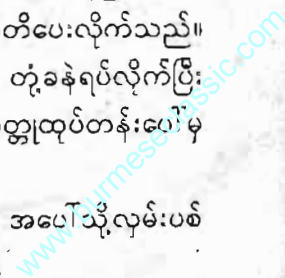
ဟယ်ရီ နောက်ထုပ်တန်းသို့ ကူးသည်။ အက်(စ်) ထရာချန်နောက်သို့ ဒေးဗစ္စ လိုက်လာသည်။ အပစ်အခတ် ရပ်သွားသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုက်ရှာနေသည်။

မှောင်ရိပ်ထဲမှ ဟယ်ရီ ထွက်လာသည်ကို ဒေးဗစ္စ မြင်သည်နှင့် ပစ်ထည့်ပြန်သည်။ ဟယ်ရီ မြင်ကွင်းမှ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွား၏။ ကြမ်းပေါ် ဒုန်းခနဲကျသံတစ်ခု။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်မှု။

“ရက်(ဒ်)သတိထား၊ သူ မင်းဘက်လာနေပြီ...”

ဒေးဗစ္စက အသံကုန် အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။ အက်(စ်)ထရာချန်သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး စောင့်နေသည်။ ရုတ်တရက် အပေါ်ရှိ သတ္တုထုပ်တန်းပေါ်မှ ခြေသံများ ဆူညံသွားသည်။

အက်(စ်)ထရာချန်က သေနတ်နှင့် အပေါ်သို့လှမ်းပစ်

သည်။ ပဲတင်သံများ ဟိန်းသွားသည်။ အမြောက်တပ်
ဘင်ပိုင်တည်းပစ်သံနှင့် တူ၏။ ထုပ်တန်းပေါ် ပြေးသွားနေ
သော ဟယ်ရီကို ဒေးဗစ္စ ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်သည်။ အက်(စ်)
ထရာချန် မျက်စိထဲ အလင်းရောင်တန်းများ ရိပ်ခနဲ ပြေးသွား
သလို ထင်ရ၏။

ဟယ်ရီ အကာအကွယ်ရသည်နှင့် ဓားမြှောင်ထုတ်ပြီး
ခလုတ်နှိပ်သည်။ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အက်(စ်)ထရာချန်
စက်သေနတ်ထဲ ကျည်ကပ်အသစ်လဲသည်။

“ရက်(ဒ်)...”

ဒေးဗစ္စက ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့အသံ ပဲတင်ထပ်သွား၏။

“သူ ပြန်မပစ်ဘူး၊ ဘာမှမလုပ်ဘူးဗျ၊ သူ့မှာ သေနတ်
မရှိတော့ဘူး ထင်တယ်၊ သူ ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး။”

အက်(စ်)ထရာချန်က ပြန်အော်ပြောသည်။

ထိုအခိုက်...

ဟယ်ရီက အက်(စ်)ထရာချန်နောက်မှ ဝင်လာပြီး
လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်သည်။ အက်(စ်)ထရာချန်ကို ချုပ်ထားပြီး
ဓားနှင့်ထိုးသည်။ အက်(စ်)ထရာချန် လက်ထဲမှ သေနတ်
လျှောက်ကျသွားသည်။ စူးရွားစွာ အော်လိုက်သည်။ လည်ပင်းမှ
သွေးများ ပန်းထွက်နေသည်။

သူ့လည်ပင်းကို အုပ်ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့ ယိုင်ထွက်သွား
ပြီး နောက်လှက် ကျသွားသည်။

“ရက်(ဒ်)... ရက်(ဒ်)... ဘယ်မှာလဲ”

ဒေးဗစ္စက အော်မေးသည်။
ဘာသံမျှ မကြားရ...။
“ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ပြောတာမှန်တယ် ဒေးဗစ္စ၊ မင်းတို့
နုသေးတယ်တဲ့”

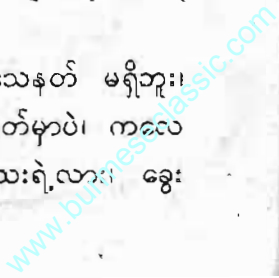
အက်(စ်)ထရာချန်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရတာ
ဟယ်ရီ မလှုပ်ချင်တော့။ ဒဏ်ရာတွေက နှိပ်စက်နေပြီ။
ဘယ်မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုသာ ကြိုးစားဖွင့်ကြည့်နေရသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေနှင့် မြင်မကောင်း...။

လက်ရှိနေရာ၌ ခဏရပ်နေသည်။ အသံကျယ်ကျယ်
မထွက်အောင် အသက်ရှူနေသည်။ ဤပွဲသည် ရှုံးပွဲ။ ဒေးဗစ္စ
သည် ဟယ်ရီ၏ အသက်ရှူသံကို သဲ့သဲ့ကြား၏။ ထုပ်တန်းဆီ
ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ခြေဖွဖွနင်းလျက်...။

ဟယ်ရီကို အလင်းတန်းမျှင်မျှင်ကလေးကြောင့် မြင်
လိုက်ရသည်နှင့် သူ လှမ်းပစ်သည်။ ကျည်ဆန်က သံမဏိခံရုံကို
ထိမှန်ပြီး ကန်ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်ချက်ပစ်ပြီး ကျည်ဆန်ကုန်သွားသည်။ မဂ္ဂနမ်
ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကြမ်းပေါ် သေနတ်ကျသံကို ဟယ်ရီ
ကြားရသည်။

“ကဲ... မင်းစဉ်းစားဖို့က ငါ့မှာ သေနတ် မရှိဘူး၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါ အသေရိုက်သတ်မှာပဲ၊ ကလေး
ကချေ ကောင်လေးရဲ့၊ မင်း သတ္တိရှိသေးရဲ့လား၊ ခွေး
သူတောင်းစားလေး။”

ဟယ်ရီက ဧကန်ထဲမှ အော်ပြောသည်။ ဒေးဗစ္စက ဟယ်ရီကို ပြန်အော်ပြောမည်အပြု အဝေးမှ ရဲကားဥဩသံများ ကြားရသည်။ သူ့အရဲစွန့်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီပြေးသည်။ ဒေးဗစ္စက အော်သံများ ပြေးသည်။ နံရံနှင့်တိုင်များကို ဝင်တိုက်မိ သွားသည်။

ဟယ်ရီက သူနှင့်အနီးဆုံး ထွက်ပေါက်ဆီ ပြေးသွား သည်။ အပေါက်မှထွက်လိုက်သောအခါ လေယာဉ်ကွင်း ညီမှာ ရုပ်ထားသော အက်(စ်)ထရာချန်၏ ဆိုင်ကယ်ကို တွေ့သွားသည်။ ရဲကားများ ပိုမိုနီးလာပြီ။

ဟယ်ရီက ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ ကြိုးစား၍ပြေးသည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွတက်လိုက်စဉ် အခြားအပေါက်မှ ဒေးဗစ္စ ထွက်လာသည်။ ဟယ်ရီသည် ဆိုင်ကယ် စက်နှိုးသည်။ ဒေးဗစ္စဆီသို့ ဆိုင်ကယ်ဦးတည် မောင်းဝင်လာသည်။ ဆိုင်ကယ် အနီးနှင့်မြင့်သည်။ ဒေးဗစ္စ သူ့ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြေးတက်ပြီး ကော်နီးသည်။ ဒေးဗစ္စ ဇောကပ်နေပြီ။

စက်နှိုးပြီး ဟယ်ရီ သူ့နားရောက်မှ သူ့မောင်းထွက် နှိပ်သည်။

ဟယ်ရီ နောက်ဘီး တစ်ဘီးတည်းနှင့် ဦးထောင်၍ မောင်းပြေးသည်။

ဒေးဗစ္စက ဗောတံတားဘက် ဦးတည်မောင်းသည်။ သင်္ဘောကုန်းပေါ် အခွန်းကပ်နေသည်။ အန္တရာယ် သိပ်များ သွား၏။

ဟယ်ရီဆိုင်ကယ်က မိုင်(၈၀)နှုန်းနှင့် ပြေးနေသည်။ ဒေးဗစ္စဆိုင်ကယ် ကျွဲခနဲမြည်၍ အရှိန်လွန်ကာ သင်္ဘော သံမဏိလက်ရန်းများနှင့် ပွတ်တိုက်မိပြီး မီးပွင့်များ ပွင့်ထွက် ကုန်သည်။ ဝုန်းခနဲ စူးရှထိန်လင်းသော အလင်းရောင်ထဲ၌ ဒေးဗစ္စ ပျောက်သွားသည်။

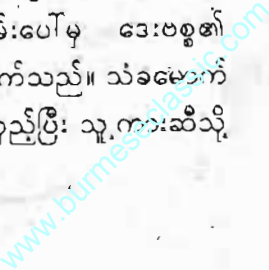
ဟယ်ရီက နောက်ဆုံး စက္ကန့်ပိုင်းလေး၌ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ဆိုင်ကယ်ကိုလွှတ်လိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်သည် ဒေးဗစ္စ၏ မီးလောင်နေသော ဆိုင်ကယ်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိ၏။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ပေါက်ကွဲမှုက ပြင်းထန်လှ၏။ ဒေးဗစ္စ သည် လေထဲမြောက်တက်ပြီး ရေထဲပြုတ်ကျသွားသည်။ သူ့နောက်မှ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီး ချိတ်လျက်ကျသွားသည်။ ရေများ သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ လွင့်ဝင်တက်လာသည်။

ဟယ်ရီသည် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီးနောက် ကုန်း ပတ်ပေါ် အပတ်ပေါင်းများစွာ လိုမိသွားသည်။ ကုန်းပတ်အစွန်း နားမှာ ရပ်လိုက်သည်။ မထ၊သေးဘဲ အသက်ပြန်ရှူသည်။

လဲရာမှ ကြိုးစားထ၊သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ရှုမဲ့လျက် ကြည့်သည်။ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ပင်လယ်လေကြမ်း တိုက်ခတ်လိုက်ရာ သူ လဲကျလှလှဖြစ်သွား၏။

ရှေ့လျှောက်သွားသည်။ ကြမ်းပေါ်မှ ဒေးဗစ္စ၏ သံခမောက်ကို တွေ့၍ ရေထဲကန်ချလိုက်သည်။ သံခမောက် လေး ရေထဲမြုပ်သွား၏။ ဟယ်ရီပြန်လှည့်ပြီး သူ့ကားဆီသို့ ကုန်းဘောင်လေးမှ ဖြတ်ဆင်းသည်။

ကားထဲဝင်ပြီး သော့ဆီ လက်လှမ်းမည်အပြု...။

“မလှုပ်နဲ့ ကယ်လဟန်”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဟယ်ရီခေါင်းကို သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး ထိုင်ခဲ့ပေါ့မှ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) မျက်နှာပေါ်က သွေးတွေ ခြောက်နေပြီ။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) သတိ မလစ်အောင် ကြိုးစားနေသည်။

ဟယ်ရီ မျက်နှာမဲသွား၏။

“ဒီတစ်ခါ မင်းလူလည်မလှုပ်နဲ့တော့ ကယ်လဟန်”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က ဟယ်ရီနံရိုးပေါ် သေနတ်ပြောင်းဖိကပ်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲ မူးနေသည်။ သတိပြန်ကောင်းမှ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကို တည်ငြိမ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)... ခင်ဗျားအဖွဲ့ကြီး ပျက်သွားပြီ”

ဟယ်ရီသည် စကားပြောနေစဉ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) မမြင်နိုင်သော ညာလက်ဖြင့် ဗုံးကို ထိုင်ခဲ့တစ်လျှောက် လိုက်စမ်းသည်။

“ငါ လူသစ်တွေထပ်မွေးမယ်၊ မပူနဲ့ ကယ်လဟန်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေ မကုန်နိုင်ပါဘူး၊ ကဲ... ကားထဲက ထွက်ခမ်း”

ဟယ်ရီလက်က ဗုံးကိုရှာတွေ့သွား၏။ သို့သော် ဟယ်ရီ အခုအရာမပျက်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ကိုသာ စိုက်ကြည့် နေသည်။ ဗုံးကိုယောက်ခွဲရန် ချိန်ကိုက်နာရီခလုတ် နှိပ်လိုက်သည်။

ကားထဲမှထွက်ပြီး တံခါးပိတ်သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)က

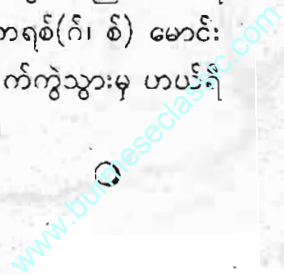
ပြတင်းပေါက်မှ သေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်ထားဆဲ...။

“အင်း... တရားဥပဒေကို ထောက်ခံမယ်တဲ့၊ မင်းဟာ အယောင်ဆောင်သမားပဲ၊ မင်း သူတို့ကို သတ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ မင်းကို ငါ ခုသတ်ပစ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက မင်းကို တရားခွဲရုံးတင် စစ်စေချင်တယ်ကွ၊ ဟား... ဟား... ဟား၊ ကယ်လဟန်၊ မင်းကို မင်းရဲ့ဥပဒေစည်းကမ်း ကလနားတွေနဲ့ ပြန်အပြစ်ပေးချင်ဟယ် သီလား၊ မင်း မလွတ်နိုင်ပါဘူး၊ ခုဖြစ်တာအားလုံး ဘာမှသက်သေမရှိဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ့ပါးစပ်ထဲမှာပဲရှိတယ်၊ မင်းအကျင့် မင်းစရိုက်နဲ့ဆိုရင် မင်းစကား ဘယ်သူယုံမှာလဲ၊ ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ လူသတ်သမား၊ အရူးတစ်ယောက်ပဲ”

“ကျေးဇူးထင်ပါတယ် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)၊ ဒါဆို ခင်ဗျား ကရော ဘာဖြစ်မလဲ...”

“ငါက သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပေါ့ကွ၊ ကယ်လဟန်ရယ်၊ သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)သည် ကားစက်နှိုးပြီး ကွေ့၍မောင်းသွားသည်။ သဲလမ်းလေးတစ်လျှောက် ဆင်းသွားသည်။ ဟယ်ရီသည် ငေးကြည့်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ဘရစ်(ဂ်၊ စ်) မောင်းသွားသော မော်တော်ကား ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားမှ ဟယ်ရီ မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်သည်။

ရဲကားများ ရောက်လာသည်အထိ ဟယ်ရီသည်
မီးဘောက်မီးလျှံများကို ကြည့်နေဆဲ။ ရဲကားဥသြသံများဆူညံ
နေသည်။ မီးနီများ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်။ ကားတစ်ဒါဇင်မှ
တံခါးများ ပြိုင်တူလိုလို ပွင့်လာပြီး ယူနိုဖောင်းဝတ်ရဲသားများ
ပြေးထွက်လာသည်။ သူတို့အားလုံး ဟယ်ရီဆီပြေးလာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကယ်လဟန်၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးလည်း
ရစရာမရှိပါလားကွ”

စခန်းမှူးကြီး အေဗရီက မေးလိုက်သည်။

“ဒီပွဲမှာ ကျွန်တော် သေနတ်တစ်ခါမှ ထုတ်မပစ်လိုက်
ရပါဘူးဗျာ”

ဟယ်ရီ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ဟယ်ရီသည် ဘရစ်(ဂ်၊ စ်)ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပါသွားသော
မီးပုံကြီးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်ကြည့်ပြီး ဒယ်၊ ဒယ်နှင့် အနီးဆုံး
ရဲကားတစ်စီးထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

